องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2548

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

23 ส.ค. 2549

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2548

ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย. (2548). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมชิดา แสนคำเครือ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 จำแนกได้ดังนี้ คือ องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สาขาวิชา นิสัยทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว และสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 จำนวน 230 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นจากประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษาพบว่า

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (x_{17}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_{18}) ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว (x_{19}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว (X_{20}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ (X_{22}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน (X_{23}) ส่วนองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ นักศึกษาหญิง (X_2) ระดับชั้นปีที่ 2 (x_5) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (x_{12})

2. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ นักศึกษาชาย (X_1) และระดับชั้นปีที่ 3 (X_6)

3. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มี 12 องค์ประกอบ ได้แก่ อายุ (X_3) ระดับชั้นปีที่ 1 (X_4) ระดับชั้นปีที่ 4 (X_7) สาขาภาษา (X_8) สาขาประวัติศาสตร์ (X_9) สาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา (X_{10}) สาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา (X_{11}) อาชีพ

ผู้ปกครอง รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ (X_{13}) อาชีพผู้ปกครอง พนักงานบริษัทเอกชน (X_{14}) อาชีพผู้ปกครอง ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมง (X_{15}) รายได้ของครอบครัวต่อเดือน (X_{16}) และลักษณะทางกายภาพของการเรียน (X_{21})

4. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 องค์ประกอบ โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ (X_{22}) นิสัยทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว (X_{20}) และลักษณะทางกายภาพของการเรียน (X_{21}) ตามลำดับ โดยองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องทั้ง 4 องค์ประกอบนี้ สามารถช่วยร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ร้อยละ 33.1

5. สมการพยากรณ์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่

5.1 สมการพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .743 + .287\ X_{22} + .130\ X_{17} + .095\ X_{20} - .073\ X_{21}$$

5.2 สมการพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .422\ X_{22} + .176\ X_{17} + .166\ X_{20} - .135\ X_{21}$$

FACTORS AFFECTING ON SELF DISCIPLINE IN LEARNING OF UNDERGRADUATE STUDENTS OF THE FACULTY OF HUMANITIES RAMKHAMHAENG UNIVERSITY

AN ABSTRACT

BY

MISS TASANEE JITCHUENMEECHAI

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master of Education degree in Educational Psychology

At Srinakharinwirot University

May 2005

Tasanee Jitchuenmeechai. (2005). *Factors Affecting on Self Discipline in Learning of Undergraduate Students of the Faculty of Humanities Ramkhamhaeng University.* Master's Project , M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Asst. Prof. Promtida Sankamkrue.

The purposes of this research was to study factors affecting on self discipline in learning of undergraduate students of the Faculty of Humanities Ramkhamhaeng University in academic year 2004 and to determine the significantly impact of 3 Factors : first of them was personal factor : gender, age, educational level, major fields of study, learning habits, learning achievement, achievement motivation. Second of them was family factor : occupation, salary, responsibility of family, interpersonal relationship between students and their families membership. Third of them was university environment : physical learning environment, interpersonal relationship between students and their teachers, interpersonal relationship between students and their peer group.

The samples of 230 were undergraduate students of the Faculty of Humanities Ramkhamhaeng University in academic year 2004 . They were stratified random sampling from population. The research instrument was questionnaires of factors affecting on self discipline in learning of undergraduate students of the faculty of Humanities Ramkhamhaeng University. The data were analyzed by The Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows :

1. There were significantly positive correlation among self discipline in learning and 6 factors ; learning habits (X_{17}), achievement motivation (X_{18}), responsibility of family (X_{19}), interpersonal relationship between students and their families membership (X_{20}), interpersonal relationship between students and their teachers (X_{22}) and interpersonal relationships between students and their peer group (X_{23}), at .01 level, and there were significantly positive correlation among self discipline in learning and 3 factors ; gender : female (X_2), educational level : the second year (X_5) and learning achievement, (X_{12}) at .05 level.

2. There were significantly negative correlation among self discipline in learning and 2 factors ; gender : male (X_1) and educational level: the third year (X_6) at .05 level.

3. There were no significantly correlation among self discipline in learning and 12 factors ; age (X_3), educational level : the first year (X_4), educational level : the forth year (X_7), major fields of study : language (X_8), major fields of study : history (X_9), major fields of study : philosophy sociology and anthropology (X_{10}), major fields of study : mass communication and information studies (X_{11}), occupation : government officer (X_{13}), occupation : employee of company (X_{14}), occupation : commerce or own business agriculturist work as employee fishery (X_{15}), salary (X_{16}) and physical learning environment (X_{21}) .

4. There were 4 factors that significantly affected to discipline in learning of undergraduate students ranking from the most to the least affectors were interpersonal relationships between students and their teachers (X_{22}), learning habits (X_{17}), interpersonal relationships between students and their families membership (X_{20}), and physical learning environment (X_{21}), at .01 level. These 4 factors could predicted discipline in learning of undergraduate students about percentage of 33.1.

5. The predicted significantly of discipline in learning were as follow :

5.1 In term of raw scores were :

$$\hat{Y} = .743 + .287\ X_{22} + .130\ X_{17} + .095\ X_{20} - .073\ X_{21}$$

5.2 In term of standard scores were :

$$Z = .422\ X_{22} + .176\ X_{17} + .166\ X_{20} - .135\ X_{21}$$

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ของ ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศวร มณีศรีขำ)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

วันที่ ...19...เดือน...พฤษภาคม.....พ.ศ. 2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศวร มณีศรีขำ กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเพื่อสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนวคิด และข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง ด้วยความเมตตาอย่างสูง ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศวร มณีศรีขำ และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ และให้คำแนะนำในการตรวจเครื่องมือการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. พิชญ์ สมพอง คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ อดุลย์ ตะพัง รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ได้กรุณาอนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณพี่ ๆ และเพื่อน ๆ สาขาจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน นางสาวฤทัย อุบาลี ศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยรามคำแหง และนายอภิรักษ์ บุรีรักษ์ ที่ให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจผู้วิจัยในระหว่างการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อธำรงศักดิ์ คุณแม่บุญธรรม นายทวีวิทย์ จิตต์ชื่นมีชัย และสมาชิกในครอบครัว ที่ให้กำลังใจ ความห่วงใย และสนับสนุนด้านทุนทรัพย์ คุณค่าของสารนิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณคุณพ่อคุณแม่ ครู อาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และอบรมสั่งสอนผู้วิจัยมาจนสำเร็จการศึกษา

ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย

สารบัญ

บทที่ หน้า

1 บทนำ..... 1
ภูมิหลัง..... 1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า..... 3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า..... 3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า..... 4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า..... 4
ตัวแปรที่ศึกษา..... 4
นิยามศัพท์เฉพาะ..... 5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า..... 8
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า..... 9

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน..... 10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน..... 10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน..... 28
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า..... 32
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า..... 32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า..... 32
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยรามคำแหง..... 44

3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า..... 46
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง..... 46
ประชากร..... 46
กลุ่มตัวอย่าง..... 46
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า..... 47
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า..... 48
การหาคุณภาพเครื่องมือ..... 60
การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 61
การวิเคราะห์ข้อมูล..... 62
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล..... 62

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	63
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	63
การวิเคราะห์ข้อมูล	64
การเสนอผลการวิเคราะห์	65
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	74
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า	74
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	76
อภิปรายผลการศึกษา	77
ข้อเสนอแนะ	92
บรรณานุกรม	93
ภาคผนวก	109
ภาคผนวก ก	110
ภาคผนวก ข	114
ภาคผนวก ค	132
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	138

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นปี และเพศ.....	47
2	แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน.....	66
3	แสดงค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน.....	68
4	แสดงผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน.....	70
5	แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยที่ส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน.....	71
6	แสดงองค์ประกอบที่สามารถพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ.....	72
7	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม นิสัยทางการเรียน.....	133
8	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์....	133
9	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว.....	134
10	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว.....	134
11	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน.....	135
12	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์.....	135
13	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน.....	136
14	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม วินัยในตนเองด้านการเรียน	137

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันแนวโน้มของสังคมมุ่งที่จะพัฒนาเปลี่ยนไปเป็นสังคมธุรกิจ หรือสังคมอุตสาหกรรม และมองข้ามความเป็นสังคมเกษตรกรรมไป ซึ่งสังคมธุรกิจหรือสังคมอุตสาหกรรมนั้นจะให้ความสำคัญด้านวัตถุมากกว่าคุณธรรมด้านจิตใจ ดังนั้นการจัดการศึกษาจึงมักจะเน้นวิชาที่ก่อให้เกิดผลทางด้านวัตถุมากกว่าก่อให้เกิดผลทางด้านจิตใจ และการศึกษาที่มุ่งตรงเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจนี่เองจะทำให้ขาดดุลยภาพของความเป็นคนที่แท้จริง นั่นคือทำให้เกิดความผ่อนคลายทางด้านคุณธรรม จริยธรรม ที่เปรียบเสมือนรากแก้วของการพัฒนาสังคม และทำให้ศีลธรรมของคนในสังคมเสื่อมถอยลง (จรรจา สุวรรณทัต. 2545 : 15 - 18) ซึ่งการพัฒนาสังคมให้บรรลุเป้าหมายได้นั้น จำเป็นต้องมีประชาชนที่มีประสิทธิภาพ มีจิตสำนึก และมีวินัยทางสังคม เมื่อประชาชนได้รับการพัฒนา จะส่งผลให้สังคมมีการพัฒนาตามไปด้วย (วีรวรรณ วรสุข. 2540 : 2) การสร้างวินัยทางสังคมให้เกิดขึ้น เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศไปสู่ความเป็นสังคมอุตสาหกรรม ที่มีแต่การแย่งชิงผลประโยชน์ระหว่างกัน วินัยทางสังคมจะเปรียบเสมือนระเบียบ กฎเกณฑ์ ที่คอยควบคุมคนในสังคมให้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ซึ่งการที่บุคคลจะมีวินัยทางสังคมได้นั้น ควรเริ่มต้นจากการฝึกให้มีวินัยในตนเองเสียก่อน

การที่จะฝึกวินัยในตนเองให้กับเด็กนั้นจะต้องเริ่มจากผู้ที่เลี้ยงดูเด็ก โดยที่ผู้ใหญ่ที่เลี้ยงดูเด็กไม่เพียงแต่ให้ความรัก ความอบอุ่นแก่เด็ก ทำให้เกิดความมั่นใจในความรักและความหวังดีของผู้ใหญ่เท่านั้น การฝึกอุปนิสัยและการลงโทษเด็กด้วยวิธีการต่าง ๆ มีผลโดยตรงต่อจริยธรรมของเด็กอีกด้วย (กรมวิชาการ. 2542 : 10 - 13) ยิ่งในสภาพปัจจุบันความจำกัดของทรัพยากรทำให้คนต้องดิ้นรนแข่งขันเพื่อปากเพื่อท้องของตนมากขึ้น พ่อแม่ผู้ปกครองจึงไม่มีเวลาสั่งสอนเด็กเท่าที่ควร วินัยจึงไม่ได้รับการปลูกฝังที่บ้านมากนัก และเมื่อเด็กมาโรงเรียนก็ต้องมาพบสภาพโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยมีอาจารย์สอนหลายท่าน ครูมักมุ่งแต่การให้ความรู้ทางด้านวิชาการ ไม่ค่อยคำนึงถึงการอบรมทางด้านคุณธรรมจริยธรรม เด็กจึงขาดวินัยในตนเองมากขึ้น

การที่บุคคลขาดวินัยในตนเองนี้มีผลทำให้ขาดวินัยทางสังคมไปด้วย เนื่องจากวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานของการควบคุมตนเองให้มีวินัยทางสังคม จากการศึกษาของเชเวียคอฟและฟริทซ์ (จิตราชนะกุล. 2539 : 1 ; อ้างอิงจาก Sheviakov and Fritz. 1955) เกี่ยวกับประเภทของวินัยที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็ก พบว่าควรเน้นวินัยในตนเองมากกว่าที่จะเน้นวินัยที่อยู่บนรากฐานของการให้ปฏิบัติตามคำสั่ง ซึ่ง สุชา จันทร์เอม (2544 : 70 - 75) ได้กล่าวถึงความจำเป็นในการปลูกฝังวินัยในตนเองให้แก่เด็กไว้ว่า จะเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุปนิสัยของเด็กให้เป็นผู้มีคุณลักษณะที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับประภาพรรณ เอี่ยมสุภาษิต (2532 : 756) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มีวินัยในตนเองจะมีคุณลักษณะดังนี้คือ จะเป็นผู้รู้จักกาลเทศะ มีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา มีระเบียบปฏิบัติตามกฎของสังคม และจะแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับทั้งต่อหน้าและลับหลัง นอกจากนี้

ออซูเบล (กนิษฐา ไทเตชะวัฒน์. 2531 : 2 ; อ้างอิงจาก Ausubel. 1968) ได้กล่าวถึงการมีวินัยในตนเองว่า เป็นวัฒนธรรมของสังคมที่ทุกคนต้องปฏิบัติ เพราะจะทำให้บุคคลอยู่ร่วมกันได้ด้วยความสุข เด็กควรจะได้รับการพัฒนาให้มีคุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเองดังนี้ คือ ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม มีความเชื่อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้ ควบคุมอารมณ์ได้ และมีความอดทน ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้จะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็กเพื่อจะได้เป็นรากฐานของการเป็นผู้ใหญ่ที่ดีภายหน้า

วินัยในตนเองและการควบคุมตนเองมีความสำคัญมากในปัจจุบัน ด้วยเหตุผลอย่างน้อย 2 ประการ ประการที่ 1 เป็นเหตุผลเกี่ยวกับประโยชน์ส่วนตัวของแต่ละบุคคล ในเรื่องการแสวงหาวิชาความรู้ เนื่องจากในปัจจุบันนี้วิชาความรู้มีอยู่มากมาย จนไม่อาจบรรจุลงในหลักสูตรได้หมด แต่ละคนจึงควรจะขวนขวายแสวงหาความรู้เอาเอง นอกเหนือจากที่ปรากฏอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียน ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกคนให้มีการควบคุมตนเอง มีความเฉลียวฉลาดและมีความเป็นอิสระ เพื่อจะได้หาความรู้เพิ่มเติมเอาเองให้มากที่สุด ประการที่ 2 ชุมนุมชนจะเจริญและมีความมั่นคงยั่งยืนต่อไปได้จะต้องอาศัยพลเมืองแต่ละคนทำความดีและเสียสละให้แก่ชุมชน ไม่แสวงหาแต่ผลประโยชน์ส่วนตนเองเท่านั้น (กมลรัตน์ รัชมาศ. 2540 : 101 - 102)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า วินัยในตนเองเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเสริมสร้างให้เกิดขึ้นในตัวบุคคลโดยควรจะเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดีให้แก่เด็ก การเสริมสร้างวินัยในตนเองนี้ เราสามารถที่จะใช้การอบรมสั่งสอนจากครอบครัวโดยตรง และทางอ้อมโดยการเลียนแบบพฤติกรรมของบิดามารดา การอบรมทางตรงและทางอ้อมจากศาสนาและสังคม รวมทั้งการอบรมจากโรงเรียนหรือจากแหล่งอื่น ๆ เป็นต้น

จากการที่ผู้วิจัยเคยเป็นศิษย์เก่า คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้วิจัยสังเกตพบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลา การแต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อย นักศึกษาที่อาศัยอยู่หอพักมักจะไม่เข้าชั้นเรียนแต่จะอยู่บริเวณชุ้มต่าง ๆ ให้ความสำคัญกับเพื่อนมาก และมีนักศึกษาเป็นจำนวนมากที่หลับในชั้นเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นจากนักศึกษา จำนวน 40 คน เป็นชาย 20 คน และเป็นหญิง 20 คน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ โดยใช้คำถามดังนี้

คำถามแรก ถามว่า "นักศึกษาคิดว่าขณะนี้นักศึกษามีปัญหาหรือไม่ ถ้ามีคือปัญหาใด" พบว่าปัญหาที่มากที่สุดคือ ปัญหาวินัยในตนเองด้านการเรียน ได้แก่ ไม่เข้าชั้นเรียนเวลาที่มีชั่วโมงเรียน แต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อย เข้าห้องเรียนสาย ให้ความสำคัญกับกิจกรรมตามชุ้มต่างๆ มากกว่าการเรียน และหลับในชั้นเรียน จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 55 ปัญหาอาจารย์ออกข้อสอบยากเกินไป จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ปัญหาค่าใช้จ่ายไม่เพียงพอจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 และปัญหาในการเดินทางมามหาวิทยาลัยไม่สะดวก จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5

คำถามที่สอง ถามว่า "เมื่อมีปัญหาดังกล่าวข้างต้น นักศึกษาคิดว่าเกิดจากสาเหตุใดบ้าง" พบว่าสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหามากที่สุด คือ ปัญหาวินัยในตนเองด้านการเรียน สาเหตุได้แก่ ไม่มี

การเช็คชื่อและบังคับให้เข้าชั้นเรียน จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 35 รองลงมาคือ ไม่อาจปฏิเสธเพื่อนได้เมื่อเพื่อนชักชวน จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 ตื่นสายทำให้ไม่สามารถเข้าชั้นเรียนได้ทัน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 ทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย ทำให้บางครั้งต้องขาดเรียนจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 15 และความรักในวัยเรียนจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5

จากข้อมูลที่ได้จากการสำรวจปัญหาเบื้องต้น พบว่า นักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ดังที่ กูด (Good. 1959 : 166) กล่าวว่า วินัยในตนเองเป็นการบังคับพฤติกรรมของบุคคลโดยอำนาจภายในของบุคคล ไม่ใช่บังคับโดยอำนาจภายนอก อำนาจภายในนี้ เกิดจากการเรียนรู้หรือการยอมรับในคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จนทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้ กรณีนักศึกษามีวินัยในตนเองในด้านการเรียนน้อย ทำให้เกิดผลเสียดังนี้คือ ไม่สามารถเข้าชั้นเรียนได้ การแต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อย หลับในชั้นเรียน และแบ่งเวลาให้การเรียนไม่เหมาะสม

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางนโยบายในการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 จำนวน 450 คน เป็นชาย 150 คน และเป็นหญิง 300 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 จำนวน 230 คน เป็นนักศึกษาชายจำนวน 77 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 153 คน ที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1970 : 80 - 81) ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรโดยใช้ชั้นปีและเพศเป็นชั้น (Strata)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 ด้านได้แก่

3.1.1 องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่

3.1.1.1 เพศ

3.1.1.2 อายุ

3.1.1.3 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

3.1.1.4 สาขาวิชา

3.1.1.5 นิสัยทางการเรียน

3.1.1.6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.1.7 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3.1.2 องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่

3.1.2.1 อาชีพของผู้ปกครอง

3.1.2.2 รายได้ของครอบครัว

3.1.2.3 ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว

3.1.2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว

3.1.3 องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่

3.1.3.1 ลักษณะทางกายภาพของการเรียน

3.1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์

3.1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วินัยในตนเองด้านการเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในการปฏิบัติตนให้เป็นไปตามข้อบังคับและระเบียบแบบแผนของมหาวิทยาลัย โดยที่ไม่ต้องมีใครบังคับในเรื่องต่อไปนี้

1.1 การปฏิบัติตนในห้องเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาที่แสดงออกขณะที่อยู่ในห้องเรียน ได้แก่ การเข้าห้องเรียนตรงตามเวลา การมาเรียนโดยสม่ำเสมอและไม่ขาดเรียน การที่ไม่คุยขณะที่อาจารย์สอน และการไม่ทุจริตในการสอบ

1.2 การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาที่แสดงออกในขณะที่อยู่นอกห้องเรียน แต่อยู่ภายในมหาวิทยาลัย ได้แก่ การแต่งกายสุภาพเรียบร้อย การไม่ทะเลาะวิวาท การไม่เสพสุราหรือบุหรี่หรือสารเสพย์ติดให้โทษ

2. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง หมายถึง สิ่งที่ทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ตัวแปรอิสระแบ่งออกเป็น 3 ด้านได้แก่

2.1.1 องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่

2.1.1.1 เพศ ได้แก่ นักศึกษาชาย นักศึกษาหญิง

2.1.1.2 อายุ หมายถึง จำนวนเวลานับเป็นปีเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ.ที่เกิดมาจนถึงปัจจุบัน

2.1.1.3 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ได้แก่

2.1.1.3.1 ระดับชั้นปีที่ 1

2.1.1.3.2 ระดับชั้นปีที่ 2

2.1.1.3.3 ระดับชั้นปีที่ 3

2.1.1.3.4 ระดับชั้นปีที่ 4

2.1.1.4 สาขาวิชา หมายถึง วิชาที่เปิดสอนของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 9 สาขาวิชา โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

2.1.1.4.1 สาขาภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ , ภาษาไทย , ภาษาฝรั่งเศส , ภาษาเยอรมัน , ภาษาจีนศึกษา , ภาษาสเปนและภาษารัสเซีย

2.1.1.4.2 สาขาประวัติศาสตร์

2.1.1.4.3 สาขาปรัชญา สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา

2.1.1.4.4 สาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา

2.1.1.5 นิสัยทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักศึกษาประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ในการที่จะมุ่งมั่นศึกษาหาความรู้จนประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย

ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ในการเรียน การวางแผนการเรียน การพัฒนาการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ ความขยัน อดทน รับผิดชอบ ไม่ท้อถอย และภูมิใจในผลการเรียนของตนเอง

2.1.1.6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักศึกษาที่วัดจากคะแนนเฉลี่ยสะสม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547

2.1.1.7 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่นของนักศึกษาที่จะทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงด้วยดีตามมาตรฐานอันสูงสุด หรือเป็นไปตามที่นักศึกษาวางไว้ โดยนักศึกษาได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ

2.1.2 องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่

2.1.2.1 อาชีพของผู้ปกครอง หมายถึง อาชีพที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองของนักศึกษาทำอยู่เป็นประจำเพื่อการเลี้ยงชีพ โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

2.1.2.1.1 รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ

2.1.2.1.2 พนักงานบริษัทเอกชน

2.1.2.1.3 ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมง

2.1.2.2 รายได้ของครอบครัว หมายถึง ระดับรายได้ของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งรวมรายได้ประจำทั้งบิดาและมารดา หรือรายได้ของผู้ปกครองที่ดูแลอยู่

2.1.2.3 ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว หมายถึง งานหรือสิ่งที่นักศึกษาต้องปฏิบัติ และรับผิดชอบต่อสมาชิกในครอบครัว เช่น การช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน การดูแลสมาชิกในครอบครัว หรือการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

2.1.2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว หมายถึง การปฏิบัติตนของผู้ปกครอง หรือบิดามารดา ต่อนักศึกษา และการปฏิบัติตนของนักศึกษาต่อผู้ปกครองหรือบิดามารดา เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและกัน ดังนี้

2.1.2.4.1 การปฏิบัติตนของผู้ปกครองหรือบิดามารดาต่อนักศึกษา ได้แก่ การให้ความรัก ความอบอุ่น การเอาใจใส่ การดูแลสุขภาพ การอบรมสั่งสอน รวมทั้งเป็นที่ปรึกษาทั้งเรื่องส่วนตัว และการศึกษา

2.1.2.4.2 การปฏิบัติตนของนักศึกษาต่อผู้ปกครองหรือบิดามารดา ได้แก่ การเชื่อฟังคำอบรมสั่งสอน ทั้งทางด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว การเงิน การเรียน การให้ความรัก ความห่วงใย และการช่วยเหลืองานภายในครอบครัว

2.1.3 องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่

2.1.3.1 ลักษณะทางกายภาพของการเรียน ได้แก่ สถานที่เรียนและสื่ออุปกรณ์การเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ ภายในห้องเรียนมีอากาศถ่ายเท ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีขนาดเหมาะสมกับปริมาณนักศึกษา บริเวณ

ของห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวนต่าง ๆ เช่น เสียงและกลิ่น เป็นต้น ห้องสมุดมีแหล่งค้นคว้าความรู้ที่หลากหลาย และเพียงพอต่อการศึกษาค้นคว้า

2.1.3.1.2 สื่ออุปกรณ์การเรียน ได้แก่ สื่ออุปกรณ์การเรียนมีหลากหลาย ทันสมัยและมีคุณภาพในการใช้งาน

2.1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ หมายถึง การปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อนักศึกษา และการปฏิบัติตนของนักศึกษาต่ออาจารย์ ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี ดังนี้

2.1.3.2.1 การปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อนักศึกษา ได้แก่ อาจารย์ให้ความรู้กับนักศึกษาอย่างเต็มที่ ให้ความรัก ความอบอุ่น ความช่วยเหลือ และเป็นที่ปรึกษาที่ดีเมื่อนักศึกษามีปัญหา ทั้งด้านการเรียนและปัญหาส่วนตัว

2.1.3.2.2 การปฏิบัติตนของนักศึกษาต่ออาจารย์ ได้แก่ นักศึกษาแสดงความเคารพต่ออาจารย์ทั้งในและนอกห้องเรียน ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน มาเรียนทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เชื่อฟังคำสั่งสอน

2.1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักศึกษาและเพื่อนที่ปฏิบัติต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี ได้แก่ การให้ความช่วยเหลือ และการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ในเรื่องการเรียน และเรื่องส่วนตัว การให้ความเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็น สามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเรียนและห่วงใยซึ่งกันและกัน การให้ความใกล้ชิดสนิทสนม และการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานการศึกษาค้นคว้า

1. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน
    1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน
    1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
    2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
    2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยรามคำแหง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน

1.1.1 ความหมายของวินัยในตนเอง

ได้มีผู้ให้ความหมายของวินัยในตนเองไว้หลายท่านดังนี้

ดวงใจ เนตรโรจน์ (2527 : 12) และอนุชิต สงแพง (2530 : 12) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองไว้อย่างสอดคล้องกันคือ ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ แต่ทั้งนี้จะต้องไม่กระทำการใด ๆ อันเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนในอนาคต และจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญแก่ตนและผู้อื่น โดยไม่ขัดต่อระเบียบของสังคม และไม่ขัดกับสิทธิ หรือละเมิดสิทธิของผู้อื่น

กาญจนา มีพลัง (2532 : 9) กล่าวว่า การมีวินัยแห่งตน หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการและระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคมโดยเกิดจากการสำนึกตัวขึ้นมาเอง อันจะก่อให้เกิดความเจริญต่อตนเองและต่อสังคม

ประภาพรรณ เอี่ยมสุภาษิต (2532 : 759) ได้ให้ความหมายของการมีวินัยในตนเองว่า หมายถึง การที่บุคคลสามารถบังคับควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ ให้ประพฤติปฏิบัติได้เหมาะสมกับสถานการณ์ เวลา และเป็นไปตามเงื่อนไขกฎเกณฑ์ กติกาหรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดไว้ด้วยความเต็มใจโดยไม่ต้องมีการลงโทษหรือควบคุม และผู้ที่มีวินัยในตนเองนั้นจะเป็นผู้รู้จักกาลเทศะ รับผิดชอบ ตรงต่อเวลา ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับทั้งต่อหน้าและลับหลัง

พรรณทิพย์ พื้นทอง (2534 : 7) ได้กล่าวว่า การมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง ซึ่งจะต้องเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคมโดยเกิดจากความสำนึกตัวขึ้นมาเอง แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอกซึ่งลักษณะของผู้ที่มีวินัยในตนเองประกอบด้วย 4 ลักษณะ คือ เคารพในสิทธิของผู้อื่น มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม มีความตรงต่อเวลา และยอมรับการกระทำของตนเอง

วรภัทร ชัยเลิศ (2534 : 54) และขวัญใจ บุญฤทธิ์ (2535 : 46) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองไว้อย่างสอดคล้องกันว่า คือ ความสามารถที่จะกำหนดบุคลิกของตนให้อยู่ในกฎเกณฑ์ของสังคม โดยมีเป้าหมายที่จะปฏิบัติงานที่รับผิดชอบได้ประสบผลสำเร็จ และปฏิบัติตนให้เป็นไปตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม โดยเกิดจากอำนาจภายในตัวบุคคล และอำนาจที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือยอมรับคุณค่าอันใด อันหนึ่ง โดยมีเป้าหมายที่จะก่อให้เกิดความเจริญแก่ตนเองและสังคม ทั้งนี้ต้องไม่ละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น

นิตยา วีระพันธ์ (2536 : 44) ได้ให้ความหมายวินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลสามารถประพฤติปฏิบัติตนด้วยความนึกคิดของตนเองได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ถูกกาลเทศะ และไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับตนเอง ผู้อื่นและสังคมโดยส่วนรวม

กฤษณี ภู่พัฒน์ (2538 : 7) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง คือ ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ และพฤติกรรมของตน ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ตนเห็นว่ามีค่าต่อตนเอง และผู้อื่น การควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมนั้นเกิดจากความต้องการ และความเชื่อหรืออุดมคติของตน โดยไม่ได้เกิดจากการถูกบังคับจากอำนาจภายนอก

พิมผกา อัคคะพู (2543 : 10) ให้ความหมายของวินัยในตนเอง คือ ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง ซึ่งจะต้องเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม โดยเกิดจากความสำนึกตัวขึ้นมาเอง แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก เช่น บุคคลอื่น หรือสิ่งเร้าภายในตนเองเป็นอุปสรรค ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

สินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 16) ได้ให้ความหมาย วินัยในตนเองหมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ โดยเกิดจากความสำนึกว่าเป็นค่านิยมที่ดีงาม แต่ทั้งนี้จะต้องไม่กระทำการใด ๆ อันเป็นผลที่ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนเอง และบุคคลอื่นในอนาคต และจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองแก่ตนเองและบุคคลอื่นโดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคม และสิทธิของผู้อื่น

อิงลิชและอิงลิช (สินีนาฏ สุทธจินดา. 2543 : 16 ; อ้างอิงจาก English and English. 1958) ได้ให้ความหมายของการมีวินัยในตนเองว่า วินัยในตนเองเป็นลักษณะของการนำตนเอง การควบคุมหรือการบังคับตนเอง โดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติที่บุคคลสร้างขึ้นสำหรับตนเอง หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามความตั้งใจ ซึ่งมีความหมายเดียวกับการควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถในการรู้จักบังคับหรือควบคุมพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เป็นแรงกระตุ้น หรือเป็นการเสริมแรงให้เกิดพฤติกรรมที่มีเป้าหมายที่ดีกว่าเดิม

วินเซนท์ (ธิติมา จักรเพชร. 2544 : 10 ; อ้างอิงจาก Vincent. 1961) กล่าวว่า วินัยในตนเอง คือการที่บุคคลไม่กระทำการใด ๆ อันเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนในอนาคต หรือการไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวและสิทธิของผู้อื่น รวมทั้งหมายถึงการที่บุคคลนั้นกระทำสิ่งที่ตนไม่อยากทำ แต่การกระทำนั้นช่วยให้ความต้องการและสิทธิของบุคคลอื่น ๆ ได้รับการตอบสนองหรือกระทำในสิ่งอันเป็นผลให้ผู้นั้นประสบผลสำเร็จในอนาคต

ออซูเบล (สินีนาฏ สุทธจินดา. 2543 : 16 ; อ้างอิงจาก Ausubel. 1968) กล่าวถึงการมีวินัยในตนเองว่าหมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมาตามจิตสำนึกของตน ซึ่งจะมีหน้าที่คือ

1. เป็นการอบรมนิสัยและฝึกตนให้มีพฤติกรรมที่เป็นมาตรฐาน
2. ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของตน คือสามารถปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม เชื่อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้ รู้จักควบคุมอารมณ์และมีความอดทน
3. เกิดจากมโนธรรมภายในจิตใจที่มาจากสะสมประสบการณ์และมีพัฒนาการมาเป็นลำดับ
4. สร้างความมั่นคงทางอารมณ์ให้แก่ผู้ปฏิบัติ เพราะกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สังคมยอมรับจะเป็นกรอบแนวความคิดที่บุคคลนั้นใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมและแนวความคิดนี้ก็จะพัฒนาจนกลายเป็น "วินัยในตนเอง"

เดรเวอร์ (Drever. 1972 : 262) ได้ให้ความหมายของการควบคุมตนเอง ซึ่งมีความหมายเดียวกับการมีวินัยในตนเอง คือ การควบคุมพฤติกรรมที่กระทำโดยบุคคลที่เหนือความรู้สึกเพื่อสร้างแรงกระตุ้นของตนเองขึ้นให้แสดงพฤติกรรที่เหมาะสม

กูด (ณัฏฐ์พร สดาภรณ์. 2540 : 9 ; อ้างอิงจาก Good. 1959) ได้ให้ความหมายคำว่าวินัยหมายถึง กระบวนการหรือผลของการควบคุม หรือการบังคับความต้องการ แรงกระตุ้น ความปรารถนา หรือความสนใจ เพื่อให้เป็นไปตามอุดมคติ หรือให้ได้มาซึ่งพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพเชื่อถือได้ และกล่าวถึงความมีวินัยในตนเองว่าหมายถึง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคลไม่ใช่โดยอำนาจภายนอก แต่หากหมายถึงการบังคับโดยอำนาจภายในของบุคคลนั้นเอง และเป็นอำนาจที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือการยอมรับในคุณค่าอันหนึ่งอันใด ซึ่งสามารถทำให้บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้

จากความหมายที่กล่าวมาแล้วนั้นสามารถสรุปได้ว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการของตน โดยมิได้เกิดจากการถูกบังคับจากอำนาจภายนอก หากแต่เกิดจากแรงกระตุ้นภายในตัวของบุคคลนั้น อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากเกิดการเรียนรู้ว่าเป็นค่านิยมที่ดี ซึ่งสอดคล้องตามกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนของสังคม และไม่ก่อให้เกิดความยุ่งยากเดือดร้อนแก่ตนเอง และไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ทั้งนี้แม้ว่าจะมีสิ่งเร้าจากปัจจัยภายนอก และภายใน ก็ไม่เป็นอุปสรรคในการที่จะแสดงพฤติกรรมอย่างที่ตนหวังไว้

1.1.2 คุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา (ม.ป.ป. : 8 – 9) ได้สรุปคุณลักษณะของผู้มีวินัยดังนี้

1. การควบคุมตนเอง
2. การยอมรับในผลงานการกระทำของตนเอง
3. การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม

4. การตรงต่อเวลา
5. ความมีเหตุผล
6. การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นตามกฎเกณฑ์ของสังคม
7. การเคารพในสิทธิและหน้าที่ของกันและกัน

แจ่มจันทร์ เกียรติกุล (2531 : 7) ได้วิเคราะห์พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย โดยวิธีการ Critical Incident Technique แล้วนำพฤติกรรมด้านการมีวินัยในตนเองมาจัดกลุ่ม ได้ 4 ลักษณะ คือ

1. มีความตั้งใจในการทำงาน หมายถึง การทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสิ้น ได้แก่ การไม่เล่นในเวลาทำงาน

2. เคารพสิทธิของผู้อื่น หมายถึง การรู้ถึงสิทธิของตนเอง ไม่หยิบของผู้อื่นโดยไม่รับอนุญาต

3. การตรงต่อเวลา หมายถึง การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามเวลาที่กำหนด ได้แก่ การเข้าแถว

4. การปฏิบัติตนตามระเบียบของห้องเรียน หมายถึง การปฏิบัติตามกฎที่ตกลงกันไว้ในห้องเรียน ได้แก่ การเก็บของเล่นหลังจากเล่นเสร็จทุกครั้ง การทิ้งขยะลงถังขยะ

กาญจนา มีพลัง (2532 : 26) ได้สรุปว่า บุคคลที่มีวินัยในตนเองควรมีคุณลักษณะและพฤติกรรมดังนี้ คือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความตั้งใจ
4. ความอดทน
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความซื่อสัตย์

กัลยา สุวรรณรอด (2537 : 90 - 95) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้วยวิธีเทคนิคแกนสำคัญและหมุนแกนแบบออโธกอนอล วิธีวาริแมกซ์ พบว่า องค์ประกอบการมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่ชัดเจนมีเพียง 6 องค์ประกอบคือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความซื่อสัตย์
4. การตรงต่อเวลา
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความอดทน

จิตรา ชนะกุล (2539 : 20) ได้สรุปว่าผู้ที่มีวินัยในตนเอง ได้แก่

1. ผู้ที่มีความรับผิดชอบ
2. การรู้จักเวลา
3. มีความซื่อสัตย์
4. มีความอดทนอดกลั้น
5. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
6. มีความเป็นผู้นำและผู้ตาม

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540 : 3) ได้สรุปคุณลักษณะของผู้มีวินัยดังนี้

1. สามารถควบคุมตนเองทางกาย วาจา ใจ รักความจริงไม่พูดปด
2. สามารถพึ่งพาตนเอง เช่นการรับผิดชอบในกิจวัตรประจำวัน
3. สามารถทำกิจกรรมหรืองานให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง
4. สามารถจัดเก็บสิ่งของให้เป็นระเบียบเรียบร้อย
5. รู้จักรักษาสิ่งของของตนเองและผู้อื่น
6. มีระเบียบวินัยและตรงต่อเวลา
7. ปฏิบัติตามข้อตกลงและกติกาได้อย่างถูกต้อง
8. แสดงความคิดเห็นของตนเอง อีกทั้งฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
9. เคารพในสิทธิและหน้าที่ของกันและกัน

ณัฏฐ์พร สดาภรณ์ (2540 : 32) ได้กำหนดคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองที่ใช้ในการวิจัย โดยยึดหลักพิจารณาถึงคุณลักษณะที่มีความถี่มากที่สุด 6 อันดับแรก ได้แก่

1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความรับผิดชอบ
4. ความตั้งใจจริง
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความอดทน

ศิริลักษณ์ เกิดจันทร์ตรง (2540 : 37) ได้สรุปผู้ที่มีวินัยในตนเองมีพฤติกรรมทางจริยธรรม ดังนี้

1. ความมีระเบียบ
2. ความรับผิดชอบ
3. ความขยันหมั่นเพียร
4. ความซื่อสัตย์สุจริต
5. ความอดทน
6. ความสามัคคี

สุรพงษ์ ชูเดช (2542 : 13) ได้กำหนดคุณลักษณะของบุคคลที่มีวินัยในตนเอง จากคุณลักษณะที่ได้รับการยืนยันในเรื่องความเที่ยงตรง จากการรวบรวมงานวิจัยที่ผ่านมาได้ 5 ประการ ดังนี้

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความซื่อสัตย์
4. ความอดทน
5. ความเป็นผู้นำ

สมบูรณ์ สิงห์คำป้อง (2542 : 38) ได้สรุปผู้ที่มีวินัยในตนเองมีพฤติกรรมการแสดงออกดังนี้

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. มีความเป็นผู้นำ
3. มีความรับผิดชอบ
4. มีความตรงต่อเวลา
5. เคารพสิทธิของผู้อื่น
6. มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม
7. มีลักษณะมุ่งอนาคต
8. มีความซื่อสัตย์สุจริต
9. มีความขยันหมั่นเพียรและรู้จักเสียสละเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

กมลนันท์ รังสยาธร (2543 : 31) ได้สรุปคุณลักษณะของการที่พ่อแม่ให้คำแนะนำสั่งสอนจนทำให้มีพฤติกรรมที่ดีได้แก่

1. การรักษาและควบคุมสติอารมณ์
2. สามารถตัดสินปัญหาได้
3. แสวงหาความรู้เพิ่มเติม
4. ความขยันหมั่นเพียร
5. การมีเหตุผล
6. การแบ่งปัน
7. ความอดทน
8. การเสียสละ
9. การตรงต่อเวลา
10. ความซื่อสัตย์
11. ความรับผิดชอบ

สินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 20) ได้สรุปพฤติกรรมของผู้มีวินัยในตนเองตามคุณลักษณะต่าง ๆ ที่สำคัญดังนี้คือ

1. การปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม

2. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
3. มีความตั้งใจจริง
4. สามารถควบคุมอารมณ์ได้
5. มีความอดทน
6. ตรงต่อเวลา
7. มีความรับผิดชอบ
8. มีความเป็นผู้นำ

บารุค (ณัฏฐ์พร สดาภรณ์. 2540 : 27 ; อ้างอิงจาก Baruch. 1949) สรุป ผู้ที่มีวินัยในตนเองจะมีลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. มีความรับผิดชอบ
3. ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม

ออซูเบล (อรวรรณ พาณิชปฐมพงศ์. 2542 : 17 ; อ้างอิงจาก Ausubel. 1968) เสนอว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองจะมีคุณลักษณะดังนี้ คือ

1. ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม
2. เชื่อมั่นในตนเอง
3. พึ่งตนเองได้
4. ควบคุมอารมณ์ได้
5. อดทน

วิดกินส์ (สินีนาฏ สุทธจินดา. 2543 : 19 ; อ้างอิงจาก Wiggins. 1971) ได้อ้างถึงการศึกษาของโกช์ (Gough) ซึ่งศึกษาถึงการควบคุมตนเองหรือการมีวินัยในตนเอง และพบว่าผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงจะมีคุณลักษณะดังนี้ คือ

1. มีความรับผิดชอบมาก
2. มีความวิตกกังวลน้อย
3. มีความอดทน
4. ประพฤติตนอย่างมีเหตุผล

จากการศึกษาคุณลักษณะของผู้ที่มีวินัยในตนเองของนักการศึกษา และผู้วิจัยดังได้กล่าวมาแล้วมีความสอดคล้องกัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าคุณลักษณะของผู้ที่มีวินัยในตนเองก็คือผู้ที่สามารถควบคุมอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวัง โดยบุคคลนั้นจะต้องมีคุณลักษณะต่าง ๆ ที่สำคัญดังนี้ คือ

1. การปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม
2. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
3. มีความตั้งใจจริง
4. สามารถควบคุมอารมณ์ได้

5. มีความอดทน
6. ตรงต่อเวลา
7. มีความรับผิดชอบ
8. มีความเป็นผู้นำ
9. มีความซื่อสัตย์

ซึ่งคุณลักษณะของพฤติกรรมดังกล่าวจะช่วยให้ผู้ที่มีวินัยในตนเองมีจริยธรรมที่ดี สามารถดำเนินชีวิตของตนในสังคมให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างสงบสุข และยังช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นด้วย

1.1.3 ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง เชื่อว่าการเกิดวินัยแห่งตนของบุคคลจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา จุดเริ่มต้น คือความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดา หรือผู้เลี้ยงดู อันจะนำไปสู่ความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่งสินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 20 – 21) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง โดยยึดแนวทฤษฎีที่สำคัญ 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของเมาเรอร์ (Mowrer) ซึ่งว่าด้วยกำเนิดของการควบคุมตนเองหรือการมีวินัยในตนเองและทฤษฎีของเพคและแฮวิคเฮิสต์ (Peck and Havighurst) ซึ่งว่าด้วยพัฒนาการของแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือการมีวินัยในตนเอง โดยยึดการควบคุมของอีโกและซุปเปอร์อีโกเป็นหลัก ซึ่งมีหลักการสำคัญดังต่อไปนี้ คือ

1.1.3.1 ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์ (Mowrer) การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลนั้น นักจิตวิทยาทั้งหลายเชื่อว่าจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา สิ่งสำคัญคือความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูอันจะเป็นทางนำไปสู่ความสามารถในการให้รางวัลตนเองหรือความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่งเมาเรอร์ได้อธิบายว่าทารกหรือเด็กจะต้องเรียนรู้จากผู้ที่เลี้ยงดูตน โดยที่การเรียนรู้นี้จะเกิดในสภาพอันเหมาะสมเท่านั้น การเรียนรู้ของทารกหรือเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของทารกหรือเด็ก คือบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูซึ่งเป็นผู้ที่บำบัดความต้องการของทารก เช่น หิวก็ได้ดื่มนม ร้อนก็ได้อาบน้ำ ยุงกัดก็มีผู้ปัดให้ ฯลฯ เมื่อทารกได้รับการบำบัดความต้องการก็จะรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุข ความรู้สึกของทารกนี้จะรุนแรงมากและติดตรึงอยู่ในสำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้น การที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการจนรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุขนั้น สิ่งที่เกิดควบคู่กับเหตุการณ์นี้อยู่เสมอทุกครั้งก็คือการปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูในขณะที่มาปรนนิบัติเด็ก การบำบัดความต้องการของเด็กกับบิดามาดาหรือผู้เลี้ยงดูเป็นสิ่งควบคู่กันเสมอในการรับรู้ของเด็กจึงถ่ายทอดมายังบิดามารดา ทำให้การปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูก่อให้เกิดความพอใจและความสุขแก่เด็กได้ เด็กจึงเกิดความรักและพอใจในบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูตน ซึ่งเมาเรอร์เชื่อว่าการรักและพอใจบิดามารดานั้น จะต้องเกิดจากการเรียนรู้เช่นนี้โดยมีความสุข ความพอใจที่ได้รับการบำบัดต้องมาก่อน ถ้าไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้ในเด็ก เช่น เมื่อหิวก็ไม่ได้กิน หรือได้กินยามไม่หิว เด็กก็จะไม่เกิดความพอใจ เด็กก็จะไม่มีรากฐานในการ

ที่จะเรียนรู้ที่จะรักและพอใจบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูตน นั่นก็คือบุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้เริ่มแรกของทารกหรือเด็กก็คือผู้เลี้ยงเด็กซึ่งอาจจะเป็นบิดามารดาหรือผู้อื่นก็ได้

ความรักและความผูกพันของเด็กนำไปสู่การปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอน หรือการเลียนแบบผู้ที่ตนรักและพอใจ กล่าวคือ จากความรักและพอใจของเด็กที่มีต่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู จึงทำให้เมื่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู มีการอบรมสั่งสอนเด็กหรือมีการกระทำหรือพูดจาอย่างไร เด็กก็จะเกิดการทำตามหรือเลียนแบบคำพูด หรือการกระทำตามที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูสั่งสอน หรือตามที่เห็นบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูกระทำ ซึ่งการกระทำของเด็กเช่นนี้จะทำให้เขาเกิดความสุขความพอใจได้เอง อันเป็นลักษณะการให้รางวัลและชมเชยตัวเอง โดยบุคคลไม่ได้หวังผลจากภายนอก การเลียนแบบผู้เลี้ยงดูตนของเด็กจะทำทั้งทางที่ดีและไม่ดีเท่า ๆ กัน ตราบเท่าที่ลักษณะนั้นเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักและพอใจ เช่น ถ้าเด็กเห็นผู้เลี้ยงดูสูบบุหรี่เสมอ เมื่อเด็กสูบบุหรี่บ้างก็จะมีความสุขความพอใจ เพราะเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักตนพอใจมาก่อน ความสามารถในการให้รางวัลตนเองนี้ เมาเรอร์เชื่อว่าเป็นลักษณะของการบรรลุวุฒิภาวะทางจิตของบุคคลนั้น โดยจะปรากฏขึ้นในเด็กปกติที่อายุประมาณ 8 – 10 ขวบ และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นผู้ที่บรรลุวุฒิภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์จึงเป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะควบคุมตนให้ปฏิบัติตนอย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ในการโต้ตอบเมื่อเกิดความคับข้องใจ เมื่อเกิดความกลัว ในการมีความรักและในการมีอารมณ์ต่าง ๆ ฯลฯ ส่วนผู้ที่ขาดวินัยในตนเองหรือขาดการควบคุมตนเองก็เพราะไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ตั้งแต่วัยทารก จึงกลายเป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำและกลายเป็นผู้ทำผิดกฎเกณฑ์ และกฎหมายของบ้านเมืองอยู่เสมอ ในรายที่รุนแรงอาจกลายเป็นอาชญากรเรื้อรังหมดโอกาสที่จะแก้ไข

ดังนั้น จากทฤษฎีของเมาเรอร์ การเกิดวินัยในตนเองจนเป็นผู้บรรลุวุฒิภาวะทางจิตนั้น จะต้องเริ่มต้นจากการเลี้ยงดูในวัยทารกอย่างมีความสุข ความอบอุ่น และผ่านการอบรมสั่งสอนหรือการเลียนแบบที่ดีงามจากผู้ที่เลี้ยงดูตนเอง จึงจะพัฒนามาเป็นลักษณะที่เด่นชัดในจิตสำนึกของบุคคลนั้น และกลายเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้อง มีเหตุผลของบุคคลนั้น

1.1.3.2 ทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือการมีวินัยในตนเองของเพคและแฮวิคเฮิสต์ (Peck and Havighurst) เชื่อว่าการควบคุมของอีโก (Ego – Control) และการควบคุมของซุปเปอร์อีโก (Super Ego-Control) ร่วมกันช่วยให้เกิดความต้องการแสดงพฤติกรรมเพื่อผู้อื่นอย่างสมเหตุสมผล นักทฤษฎีทั้งสองเห็นว่าพลังควบคุมของอีโกและซุปเปอร์อีโกในบุคคลจะมีมากหรือน้อยก็ได้ และบุคคลแต่ละคนจะมีพลังควบคุมของอีโกและซุปเปอร์อีโกในระดับที่ไม่เท่ากัน อันเนื่องมาจากการได้รับความรู้ทางจริยศึกษาที่ทำให้ทราบถึงผลที่จะเกิดจากการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในแต่ละบุคคลจะมีระดับไม่เท่ากัน ซึ่งจะส่งผลไปยังการมีวินัยในตนเอง หรือการควบคุมของอีโกและซุปเปอร์อีโกที่ต่างระดับกัน ดังนั้นนักทฤษฎีทั้งสองจึงได้ จำแนกลักษณะของบุคคลออกเป็น 5 ประเภทดังนี้คือ

1.1.3.2.1 พวกปราศจากจริยธรรม (Amoral Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกและซุปเปอร์อีโก้ที่น้อยมาก โดยบุคคลจะเป็นผู้ที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว

โดยที่ไม่เรียนรู้ที่จะให้แก่ผู้อื่น เป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และจะกระทำการต่าง ๆ อย่างไม่ไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้ถูกควบคุมโดยความเห็นแก่ตัวของตนเอง และเป็นผู้ที่ขาดวินัยในตนเองหรือมีน้อยมาก

1.1.3.2.2 พวกเอาแต่ได้ (Expedient Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกน้อย แต่พลังควบคุมของซุปเปอร์อีโกมีมากขึ้น แต่ก็ยังจัดอยู่ในประเภทปานกลางค่อนข้างน้อย บุคคลประเภทนี้จะยังยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และกระทำทุกอย่างเพื่อความพอใจและผลได้ของตนเอง เป็นคนที่ไม่จริงใจจะยอมอยู่ใต้การควบคุมของผู้มีอำนาจถ้าจะทำให้เขาได้รับผลที่ต้องการได้ เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองน้อย ลักษณะนี้จะปรากฏตั้งแต่วัยเด็กตอนต้นและในคนบางประเภทจะติดตัวไปจนตลอดชีวิต

1.1.3.2.3 พวกคล้อยตาม (Conforming Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกน้อยเหมือนคน 2 ประเภทแรก แต่มีพลังควบคุมของซุปเปอร์อีโกมากกว่า คืออยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก คนพวกนี้จะยึดพวกพ้องเป็นหลัก และคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ต้องไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองระดับปานกลางแต่ไม่แน่นอน

1.1.3.2.4. พวกตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล (Irrational Conscientious Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกในระดับปานกลาง แต่มีพลังควบคุมของซุเปอร์อีโกมาก จนเป็นผู้ที่ยอมรับกฎเกณฑ์และค่านิยมทางสังคมเข้าไปเป็นลักษณะของตนเอง จะเป็นผู้ที่ทำตามกฎเกณฑ์และกฎหมายอย่างยึดมั่นและมีศรัทธา เป็นผู้ที่ถูกควบคุมโดยค่านิยมและปทัสถานของสังคม เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองค่อนข้างมากแต่ยังไม่สมบูรณ์ บุคคลประเภทนี้จะทำตามกฎอย่างเคร่งครัดโดยเห็นว่ากฎเกณฑ์นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์ แม้จะก่อให้เกิดผลเสียหายแก่ผู้อื่นก็ไม่สนใจ บุคคลประเภทนี้จะเป็นหลักของชุมชน เพราะมีความมั่นคงในความเชื่อและการกระทำ คนอื่นเห็นได้ง่าย แต่การขาดความยืดหยุ่นอย่างมีเหตุผลของคนประเภทนี้จึงยังเป็นคนประเภทที่ไม่สมบูรณ์ทางจริยธรรม

1.1.3.2.5 พวกเห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล (Rational Altruistic Person) คือ บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกมากและพลังควบคุมของซุปเปอร์อีโกก็มากด้วย จนเกิดสมดุลระหว่างการปฏิบัติตนตามกฎเกณฑ์ของสังคมและความสมเหตุสมผลโดยเห็นแก่ผู้อื่นทั่วไปเป็นหลัก บุคคลประเภทนี้มีความสามารถควบคุมตนเองอย่างมีเหตุผลมิได้ตกอยู่ในอิทธิพลของกลุ่มในสังคม หรืออยู่ใต้อิทธิพลของกฎเกณฑ์อย่างปราศจากเหตุผล เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงมาก จะเป็นผู้ที่ตระหนักถึงผลของการกระทำของตนต่อผู้อื่น ก่อนจะทำอะไรต้องพิจารณาอย่างมีเหตุผลเพื่อผู้อื่น พร้อมที่จะร่วมมือกับสังคม มีความรับผิดชอบและให้ความเคารพเพื่อนมนุษย์โดยทั่วไป มีความต้องการที่จะเสียสละและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม บุคคลประเภทนี้มีไม่มากนักในแต่ละสังคม แต่นักทฤษฎีทั้งสองเชื่อว่าเป็นบุคลิกภาพที่พัฒนาถึงขีดสูดสุดของมนุษย์

จากการวิจัยลักษณะของบุคคลตามทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมของเพคและแฮวิคเฮิสต์จะพบว่า ผู้ถูกศึกษาแต่ละคนจะมีลักษณะผสมหลายประเภทพร้อมกัน แต่ก็สามารถจำแนกลักษณะของแต่ละบุคคลจากการกระทำของเขาไม่มากนัก จะเห็นได้ว่าการพัฒนาวินัยในตนเองตามทฤษฎี

ของเพคและแฮวิคเฮิสต์นั้น จะใช้ความรู้ทางจริยธรรมมาช่วยในการสร้างพลังควบคุมของอีโกและพลังควบคุมของซุปเปอร์อีโกให้ได้ระดับเหมาะสมซึ่งจะเริ่มในเด็กโตเป็นต้นมา จนกระทั่งสามารถพัฒนาเป็นผู้ใหญ่ที่วุฒิภาวะทางจิตที่สมบูรณ์ คือมีการควบคุมตนเองหรือมีวินัยในตนเองอย่างเหมาะสม

เมื่อพิจารณาทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์และทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมของเพคและแฮวิคเฮิสต์ จะเห็นความสอดคล้องกันของทฤษฎีทั้งสอง นั่นก็คือทฤษฎีของเมาเรอร์จะแสดงให้เห็นว่า การวางพื้นฐานให้เกิดวินัยในตนเองจะเริ่มมาจากการเลี้ยงดูทารกจนเกิดความผูกพันกัน และเด็กเกิดความพึงพอใจที่จะปฏิบัติตนตามคำอบรมสั่งสอนของผู้เลี้ยงดู หรือเลียนแบบพฤติกรรมของผู้เลี้ยงดู เด็กจะเกิดการเรียนรู้และพัฒนาจนกลายเป็นผู้มีวินัยในตนเอง ซึ่งทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมของเพคและแฮวิคเฮิสต์ จะแสดงให้เห็นว่าเมื่อเด็กเติบโตมาแล้วก็จะได้รับประสบการณ์และความรู้ทางจริยธรรมจากสังคม และรับเข้าไปจนกลายเป็นพลังในการควบคุมตนเองหรือเกิดวินัยในตนเอง จึงสามารถสรุปได้ว่ากำเนิดของวินัยในตนเองมีที่มาตั้งแต่วัยทารกและจะค่อย ๆ สะสมประสบการณ์ การเรียนรู้ทางตรงและทางอ้อมจากครอบครัวและสังคม มาพัฒนากลายเป็นพลังควบคุมตนเองหรือวินัยในตนเองที่จะแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมคือเป็นผู้บรรลุวุฒิภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์

1.1.4 การปลูกฝัง เสริมสร้างและพัฒนาวินัยในตนเอง

บุคคลที่มีวินัยในตนเองคือ ผู้ที่บรรลุวุฒิภาวะทางจิตสูง สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนให้แสดงออกมาอย่างมีเหตุผลทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น สังคมใดก็ตามที่มีผู้มีวินัยในตนเองสูงเป็นจำนวนมาก สังคมนั้นก็ย่อมสงบสุขและเจริญก้าวหน้า ดังนั้นการปลูกฝังเสริมสร้างและพัฒนาวินัยในตนเองจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพราะเป็นการสร้างผู้ที่มีจริยธรรมซึ่งจะมีส่วนเอื้อต่อการพัฒนาประเทศ การจะพัฒนาวินัยในตนเองจะต้องเริ่มต้นตั้งแต่เด็กในวัยทารกและให้แรงจูงใจทางจริยธรรมแก่เด็กที่โตแล้ว การพัฒนาวินัยในตนเองจะต้องอาศัยความร่วมมือจากสถาบันต่าง ๆ ที่แวดล้อมตัวเด็ก และต้องใช้วิธีการกระตุ้นหรือพัฒนาวินัยในตนเองของเด็กอย่างเหมาะสมด้วย

1.1.4.1 สถาบันที่มีส่วนในการพัฒนาวินัยในตนเอง

สถาบันที่มีส่วนในการพัฒนาวินัยในตนเองให้แก่เยาวชนในปัจจุบัน ได้แก่ ครอบครัว การศึกษา ศาสนา ฯลฯ ซึ่งบุคคลต่าง ๆ ในสถาบันเหล่านี้จะต้องร่วมมือและช่วยเหลือในการพัฒนาวินัยในตนเองให้แก่เยาวชนไทย ซึ่ง ชำเลือง วุฒิจันทร์ (2522 : 76-77) และสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 9) ได้กล่าวถึงสถาบันหรือบุคคลที่มีส่วนในการพัฒนาวินัยในตนเองให้แก่เยาวชนไทย สรุปได้ดังนี้ คือ

1.1.4.1.1 บิดา มารดา บ้านหรือสถาบันครอบครัว เป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดและเป็นแหล่งแรกที่ทำหน้าที่ปลูกฝังและหล่อหลอมตลอดจนถ่ายทอดลักษณะอันทรงคุณธรรมและจริยธรรม รวมทั้งเรื่องระเบียบวินัยแก่สมาชิกในครอบครัวทั้งทางตรงโดยการอบรมสั่งสอนและทางอ้อมซึ่งเด็กจะเฝ้าสังเกตลักษณะการกระทำต่าง ๆ ของผู้เลี้ยงดูเพื่อเลียนแบบการกระทำนั้น และบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูยังต้องทำหน้าที่นี้ต่อแม้เด็กจะเข้าไปรับการศึกษาอบรมในโรงเรียนระดับต่าง ๆ แล้วก็ตาม

1.1.4.1.2 ญาติผู้ใหญ่และสมาชิกอื่น ๆ ในครอบครัว เป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและหล่อหลอมจริยธรรมด้านต่าง ๆ ให้แก่เด็กในครอบครัวเช่นกัน โดยปกติเด็กจะเรียนรู้เจตคติเชิงจริยธรรมจากผู้ใหญ่ ด้วยการสังเกตและเลียนแบบมากกว่าที่จะได้จากการฟังคำสั่งของผู้ใหญ่โดยตรง ดังนั้นถ้าหากผู้ใหญ่เป็นผู้มีลักษณะเด่นเป็นที่ยกย่องบูชาแก่เด็กมาก เด็กก็มีแนวโน้มที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

1.1.4.1.3 เพื่อน ๆ ของเด็ก เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการกำหนดค่านิยมทางจริยธรรมด้านต่าง ๆ เช่นกัน โดยเฉพาะวัยรุ่นเวลาจะทำอะไรก็มักจะคล้อยตามเพื่อน ๆ การเรียนรู้พฤติกรรมทางจริยธรรมของเด็กมิใช่มาจากการรับจากเพื่อนแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่ยังได้มาจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน การเข้าใจกันและกันในระหว่างเด็กวัยเดียวกันด้วย ซึ่งเพื่อน ๆ ดังกล่าวนี้รวมทั้งเพื่อนในโรงเรียน และเพื่อนนอกโรงเรียนด้วย

1.1.4.1.4 พระสงฆ์หรือผู้นำทางจริยธรรมและคุณธรรมในหมู่บ้าน ตำบลหรืออำเภอหรือท้องถิ่นที่เด็กอยู่ ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของผู้ใหญ่ในสังคมนั้น และได้รับมอบหมายให้เป็นผู้อบรมสั่งสอนทางด้านจริยธรรมแก่ประชาชนทั้งเด็กและผู้ใหญ่ การปฏิบัติธรรมของพระสงฆ์หรือผู้นำทางศาสนาในท้องถิ่นนั้นจะมีอิทธิพลต่อการปลูกฝังจริยธรรมด้านต่าง ๆ แก่เด็กในท้องถิ่นนั้นด้วย

1.1.4.1.5 สื่อสารมวลชนทุกรูปแบบ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ บทเพลง และหนังสือต่าง ๆ เป็นต้น ต่างก็มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการปลูกฝังหรือเปลี่ยนแปลงเจตคติ ตลอดจนรูปแบบพฤติกรรมของเด็กโดยเฉพาะวินัยในตนเอง ซึ่งถ้าสื่อสารมวลชนเหล่านี้ไม่สนใจหรือไม่รับผิดชอบในการปลูกฝังจริยธรรมที่ดีแก่เด็ก ก็ยังอาจเป็นเครื่องทำลายหรือขวางกั้นการปลูกฝังหล่อหลอมให้เด็กเป็นผู้มีจริยธรรมที่ดีงามโดยเฉพาะวินัยในตนเองด้วย

1.1.4.1.6 โรงเรียน หรือสถานศึกษา ซึ่งรวมถึงการจัดสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาการบริหารและการให้บริการต่าง ๆ ในสถานศึกษา การเป็นตัวอย่างอันดีงามของครูอาจารย์ การเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตร การเรียนการสอนที่เกี่ยวกับจริยศึกษาคือวิชาสังคมศึกษาโดยเฉพาะการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในสถานศึกษา ฯลฯ ก็มีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและสร้างเสริมจริยธรรมที่ดีโดยเฉพาะด้านวินัยในตนเอง

1.1.4.1.7 สถาบันอาชีพ การเข้าสู่อาชีพใด ๆ ของบุคคลก็ย่อมมีกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนปฏิบัติสำหรับกลุ่มอาชีพนั้น ๆ กฎเกณฑ์ระเบียบดังกล่าวนี้จะช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ปรับตัวอยู่ร่วมในกลุ่มอาชีพดังกล่าวได้ในที่สุด ดังนั้นสถาบันอาชีพแต่ละอาชีพก็มีส่วนที่สำคัญต่อการเสริมสร้างวินัยให้กับผู้ประกอบอาชีพดังกล่าว

1.1.4.1.8 สถาบันการเมือง สถาบันการเมืองหมายถึงคณะรัฐบาลและพรรคการเมืองมีส่วนสำคัญในฐานะเป็นองค์กรกำหนดนโยบายแนวทางในการบริหารประเทศ ตลอดจนการควบคุมดูแลการปฏิบัติงานราชการของข้าราชการประจำให้ตอบสนองนโยบายของรัฐบาล ดังนั้นการดำเนินเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยของคนในชาติจึงเป็นสิ่งที่สถาบันการเมืองควรเข้ามามีบทบาท โดยการนำมากำหนดเป็นแนวทางนโยบายการดำเนินงานทางการเมืองของพรรคการเมืองหนึ่ง ๆ นอกจากนี้สำหรับตัวพรรคการเมืองเองก็ยังสามารถช่วยเสริมสร้างวินัยให้กับสมาชิกพรรคได้โดยตรงด้วยการ

ก ๒๙๘๔, ๒.๑

กำหนดเป็นระเบียบของพรรค ในท้ายที่สุดพฤติกรรมตัวแบบของนักการเมืองที่มีการรักษาวินัยอย่างจริงจัง ก็จะช่วยให้ประชาชนทั่ว ๆ ไปในสังคมไทยยอมรับปฏิบัติตามได้เช่นกัน

ดังนั้นจะเห็นว่าการปลูกฝังหรือสร้างเสริมวินัยในตนเองให้แก่เด็กนั้นมิใช่หน้าที่หรือความรับผิดชอบของผู้ใดผู้หนึ่งหรือสถาบันใดสถาบันหนึ่งเท่านั้น แต่จะต้องอาศัยความร่วมมือและรับผิดชอบจากหลายฝ่ายด้วยกัน โดยเริ่มตั้งแต่จากครอบครัวที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด ต่อมาก็คือโรงเรียนซึ่งมีครูเป็นผู้อบรมสั่งสอนและให้ความรู้ทางจริยธรรมแก่เด็ก รวมทั้งสภาพแวดล้อมทางสังคมของเด็ก คือ สื่อมวลชน พระสงฆ์ หรือผู้นำศาสนา หรือแม้แต่กลุ่มเพื่อนก็มีส่วนในการช่วยพัฒนาวินัยในตนเองให้แก่เด็กด้วย

1.1.4.2 วิธีการพัฒนาวินัยในตนเองให้แก่เด็ก

ในการจะพัฒนาวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นในตัวเด็กนั้น ก่อนอื่นเราควรจะทราบว่าวินัยที่จะปลูกฝังให้เกิดขึ้นในตัวเด็กควรจะมีลักษณะเช่นไร ซึ่งเชเวียคอฟและฟริทซ์ (Sheviakov and Fritz. 1955) ได้เสนอแนะลักษณะวินัยที่ดีที่ควรปลูกฝังไว้ดังนี้ คือ

1. ตั้งอยู่บนรากฐานของการเสียสละเพื่อมนุษยธรรม เช่น มีอิสรภาพ ความยุติธรรมและความเสมอภาคในหมู่ของคนทั้งหลาย
2. ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งการยอมรับนับถือศักดิ์ศรีและสิทธิของทุกคน
3. มีผลให้งานที่ทำมีประสิทธิภาพมากขึ้น
4. ส่งเสริมให้เด็กมีลักษณะเป็นผู้นำ คือ พร้อมที่จะบริการและปฏิบัติงานร่วมกับหมู่คณะเป็นอย่างดี
5. วินัยควรกำหนดมาจากความเข้าใจว่าต้องทำหรือไม่ทำด้วยเหตุผลใด ดีกว่าวินัยที่ทำตามคำสั่ง

สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2521 : 195 – 197) ได้เสนอแนะวิธีการปลูกฝังวินัยในตนเองหรือการรู้จักบังคับตนเองให้แก่เด็กโดยบิดามารดาจะต้องปฏิบัติต่อไปนี้ คือ

1. ต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีแก่เด็ก
2. วางกฎเกณฑ์ในโอกาสอันเหมาะสม เมื่อเด็กทำผิดควรอธิบายให้เด็กเข้าใจ ถ้าจะลงโทษเด็กก็ไม่ควรจะลงโทษด้วยอารมณ์โกรธ แต่ควรลงโทษเพื่อเป็นการสั่งสอนและให้เด็กเข้าใจด้วยว่าทำไมเขาจึงถูกลงโทษ ควรสอนให้เด็กรู้จักปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ และบิดามารดาจะต้องคงเส้นคงวา
3. ต้องยินยอมให้เด็กมีอิสระในการพัฒนาตนเองตามสมควร
4. ต้องมีความนับถือในตัวเด็ก และยกย่องชมเชยเด็กบ้างในโอกาสอันสมควร
5. ต้องเข้าใจถึงความสามารถของเด็กและช่วยให้เขาได้เรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ที่ควรจะกระทำ
6. ควรยกบุคคลที่มีระเบียบวินัยดีมาให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง
7. ควรจะเข้าใจว่า ไม่มีใครในโลกที่จะสามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามกฎที่ตั้งขึ้น

ดังนั้นควรจะสอนให้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์และการใช้อำนาจต่าง ๆ เพื่อดำรงไว้ซึ่งสุขภาพจิตอันสมบูรณ์

นอกจากบิดามารดาจะปฏิบัติต่อเด็ก 7 ประการดังกล่าวแล้ว บิดามารดาหรือผู้ใหญ่หรือครูที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูและสั่งสอนเด็กควรจะพยายามหาทางส่งเสริมให้เด็กรู้จักควบคุมตนเอง รู้จักตัดสินใจด้วยตนเองอย่างดีที่สุด โดยต้องไม่ลืมว่าระเบียบวินัยเป็นส่วนช่วยให้เด็กเรียนรู้ในสิ่งซึ่งจะทำให้ชีวิตเขาสมบูรณ์ในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เด็กจะสะสมระเบียบวินัยและอุดมคติทีละน้อยทีละน้อย ๆ จนเข้าใจความหมายได้ด้วยพลังความคิดที่เจริญงอกงามขึ้น อันจะทำให้เขาเป็นผู้ใหญ่ที่มีความสามารถและช่วยตัวเองได้ในที่สุด

กาญจนา หาสิตะพันธุ์ (2517 : 203-204) สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2517 : 192) ได้กล่าว ถึงบทบาทของครูในการพัฒนานักเรียนให้มีวินัยในตนเอง ดังนี้

1. สร้างความสามัคคีในห้องเรียน ให้ทุกคนมีความรู้สึกว่ามีส่วนร่วม และยอมเสียสละเพื่อหมู่คณะ
2. สร้างความรู้สึกให้เด็กเห็นว่าตนมีความสำคัญต่อหมู่คณะ
3. จัดห้องเรียนให้มีบรรยากาศเต็มไปด้วยความเคารพและเชื่อถือกัน และพยายามสร้างความเป็นกันเองภายในห้องเรียน
4. ครูควรใช้วิธีแนะแนวทางให้แก่นักเรียน ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่าครูเชื่อในคุณค่าของนักเรียน นอกจากนี้ควรสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้เกิดขึ้นในตัวเด็กด้วย
5. ครูยอมรับเด็กทุกคน นอกจากนี้การเตรียมการสอนและกิจกรรมควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
6. พยายามศึกษาเด็กเป็นรายบุคคลเพื่อนำไปเป็นเครื่องมือแก้ปัญหาทางวินัย ครูควรพิจารณาเหตุการณ์ทีละเหตุการณ์เมื่อมีการกระทำผิดทางวินัย ควรพิจารณาความต้องการและประวัติชีวิตของเด็กที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดนั้น จะไม่มีการลงโทษเพื่อเป็นตัวอย่างแก่กลุ่มแต่จะให้มีการเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลที่กระทำผิดนั้น
7. ครูควรศึกษาพฤติกรรมของเด็กตามวิธีวิทยาศาสตร์ หาเหตุผลของพฤติกรรมและวิธีเปลี่ยนพฤติกรรม รวมทั้งการหัดให้เด็กรับผิดชอบในการแก้ปัญหาต่าง ๆ
8. ครูควรช่วยให้เด็กเข้าใจเหตุผลของมาตรฐานและกฎต่าง ๆ ควรให้เด็กได้เห็นผลของพฤติกรรมของตน ครูบอกขอบเขตกว้าง ๆ ของพฤติกรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม ต่อจากนั้นให้เด็กช่วยวางกฎเอง
9. ครูช่วยเด็กให้เข้าใจต้นตอของพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น ตลอดจนหาทางที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้ง
10. ไม่ควรใช้การห้ามเป็นเครื่องอบรมทางวินัย ควรใช้วิธียั่วยุให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง

ประวีณ ณ นคร และเสนาะ ติเยาว์ (2525 : 217) ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. ความมีระเบียบวินัยขึ้นอยู่กับการศึกษาอบรมเป็นสำคัญ ต้องใช้เวลาและค่อยเป็นค่อยไป โดยใช้วิธีจูงใจดีกว่าวิธีบังคับ

2. การฝึกวินัยย่อมสอดแทรกเข้าไปได้เสมอเกือบทุกวิชา

3. ควรฝึกให้เกิดเป็นนิสัยเพื่อให้เกิดความเคยชิน

4. วินัยในตนเองคือวินัยสูงสุดที่พึงปรารถนา

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2529 : 63-65) ได้เสนอแนะวิธีการปลูกฝังวินัยในตนเองให้แก่เด็กดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูเด็ก โดยครอบครัวและผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการให้การศึกษาควรให้การอบรมเลี้ยงดูที่ดีที่สุด คือ การให้ความรักความเข้าใจเป็นเครื่องสนับสนุน อีกทั้งมีการใช้เหตุผล การลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย รวมทั้งการควบคุมอย่างพอเหมาะ ไม่บังคับมากเกินไป นั่นคือ ควรใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

2. การฝึกอบรมเพิ่มเติมโดยการถ่ายทอดวินัยในตนเองให้แก่เด็กทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ การให้ความรู้ คำแนะนำ การลงโทษ การให้รางวัลในพฤติกรรมต่าง ๆ อีกทั้งผู้ใหญ่จะต้องประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี เพื่อเป็นตัวอย่างสำหรับการเลียนแบบของเด็ก

มุสเซน และคนอื่นๆ (Mussen and Others. 1969 : 513 – 514) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาวินัยในตนเองไว้ว่า ถ้าต้องการให้การพัฒนาวินัยในตนเองได้ผลตามต้องการ บิดามารดาควรใช้วิธีวางเป้าหมายระยะยาว โดยมุ่งให้เด็กยอมรับค่านิยมต่าง ๆ เข้าเป็นส่วนหนึ่งในจิตใจของเด็ก ด้วยการให้เหตุผล ให้ความรักแก่เด็ก เนื่องจากการพัฒนาวินัยในตนเองเป็นการฝึกให้เด็กแสดงพฤติกรรมในทางที่ดี บิดามารดาไม่ควบคุมเลยเด็กจะไม่สามารถที่จะเรียนรู้ค่านิยมมาตรฐานของสังคมและพฤติกรรมในทางที่ดีได้ แต่ถ้าบิดามารดาควบคุมมากเกินไปก็จะมีผลทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่น ขาดความสามารถในการปกครองตนเอง และไม่เชื่อถือตนเอง แต่ก็ยังมีโอกาสจะรับค่านิยมและคุณธรรมจากบิดามารดามากกว่าลูกที่บิดามารดาตามใจ บิดามารดาจึงควรใช้เหตุผลและควบคุมพฤติกรรมเด็กอย่างพอดี

ซไนเดอร์ (Snyder. 1986 : 124) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "Three Differing Systems of Discipline and Their Impact on Conscience and Culture" และเสนอวิธีการพัฒนาวินัยให้แก่เด็ก 3 วิธีคือ

วิธีการที่ 1 ใช้วิธีการให้นักเรียนเชื่อฟังโดยยกย่อง ชมเชย และให้รางวัล แต่ถ้าเด็กไม่ทำตามก็ใช้วิธีการลงโทษ

วิธีการที่ 2 ใช้วิธีการผ่อนผันกรุณาหรือปกป้องบุคคลนั้น ทั้งนี้ผู้ที่ได้รับความเอาใจใส่หรือได้รับการยอมรับ จะทำให้เป็นผู้ที่มีวินัยมากกว่าผู้ที่ขาดความเอาใจใส่ หรือการยอมรับ

วิธีการที่ 3 การให้ความยุติธรรม เที่ยงตรง โดยเสริมสร้างสภาพแวดล้อมให้มั่นคงปลอดภัย

ซไนเดอร์ สรุปว่า การใช้วิธีการแต่ละวิธีนั้นมีหลักการแนวความคิดต่างกัน แต่วิธีการ 3 วิธีจะทำให้เด็กรู้จักมโนทัศน์หลาย ๆ รูปแบบ ที่เกี่ยวกับความยุติธรรมในสังคมและพัฒนาทักษะในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แต่การจะเลือกแบบใดมาปฏิบัติจะต้องพิจารณารายละเอียดหลายประการประกอบ มิใช่ยึดหลักปฏิบัติตามวินัยเท่านั้น

วาเลต (Valett. 1986 : 109) ได้เสนอวิธีการที่จะพัฒนาการฝึกระเบียบวินัยของเด็กลงในหนังสือชื่อว่า "Effective Discipline : 10 Steps to Successful Performances" เพื่อเป็นคู่มือปฏิบัติสำหรับครูและผู้ปกครอง ซึ่งจะช่วยในการปรับปรุงการอบรมด้านวินัยของเด็ก ๆ และวิธีการปฏิบัติต่อเด็กให้ประสบผลสำเร็จทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน กระบวนการดังกล่าวมี 10 ขั้นตอนดังนี้

1. การทำความเข้าใจในประสิทธิภาพของวินัย
2. การพิจารณาความต้องการและความสนใจของเด็ก
3. การกำหนดเป้าประสงค์และความคาดหวังในการปฏิบัติตามวินัย
4. การสร้างกฎเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตามวินัย
5. การวางแผนและการคาดคะเนผลที่จะได้รับ
6. การให้คำปรึกษาหารือร่วมมือกันในการปฏิบัติตนตามวินัยที่ได้วางกฎเกณฑ์ไว้
7. การบันทึกพฤติกรรมของเด็กที่ปฏิบัติตนตามวินัย
8. การให้รางวัลจากผลของการปฏิบัติตามวินัยที่ถูกต้อง
9. การแสดงให้เห็นผลของการไม่ปฏิบัติตามวินัยที่กำหนดไว้
10. การประเมินผลที่ได้ปฏิบัติตามทั้งหมดเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

ดังนั้นการปลูกฝังเสริมสร้างและพัฒนาวินัยในตนเองแก่เด็กจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องทำให้ถูกวิธี เพื่อสร้างเสริมจริยธรรมที่ดีของบุคคลที่จะเป็นพลเมืองดี ซึ่งจำเป็นมากสำหรับทุกสังคม การพัฒนาวินัยในตนเองจะต้องทำตั้งแต่วัยทารก ซึ่งเด็กควรได้รับความอบอุ่นในครอบครัวอันเป็นการสนองตอบความต้องการของเขา และทำให้เด็กเกิดความมั่นคงทางอารมณ์ อันจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมได้อย่างมีเหตุผล สามารถใช้แรงจูงใจทางจริยธรรมมาเป็นแนวเสริมในการควบคุมตนเองหรือในการเกิดวินัยในตนเองอย่างมั่นคง ซึ่งการพัฒนาวินัยในตนเองนี้ ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่ายและทุกฝ่ายก็ควรจะเข้าใจหลักจิตวิทยาและวิธีการของการพัฒนาวินัยในตนเองให้ถูกต้อง เพื่อนำไปใช้ให้ถูกวิธี อันจะทำให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ หลักสำคัญในการพัฒนาวินัยในตนเองนี้จะต้องใช้ระยะเวลานานพอควร ไม่ใช่สิ่งที่เห็นผลทันตา แต่จะต้องค่อย ๆ พัฒนาวินัยดังกล่าวตามลำดับจึงจะทำให้เกิดผล ดังนั้นทุกฝ่ายจึงควรจะให้ความสนใจและลงมือปลูกฝังและพัฒนาวินัยในตนเองที่ถูกต้องแก่เด็ก

1.1.5 คุณค่าและประโยชน์ของวินัยในตนเอง

ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ความเป็นโลกาภิวัฒน์ พัฒนาทางวัตถุ พัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ประชาชน ซึ่งการพัฒนาประเทศให้ลุล่วงดังเป้าหมายนั้นสิ่งสำคัญที่สุดคือ คุณภาพของพลเมือง การปลูกฝังวินัยในตนเองให้แก่เยาวชนจึงเป็นการพัฒนาบุคคลที่สำคัญยิ่ง มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของวินัยในตนเองไว้ดังต่อไปนี้คือ

ชำเลือง วุฒิจันทน์ (2522 : 84-85) และกรมวิชาการ (2526 : 21) ได้สรุปคุณค่าของวินัยในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับสุชา จันทน์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม ดังนี้คือ

1. วินัยทำให้ผู้รักษาเป็นคนดีขึ้น เป็นเครื่องป้องกันความเสื่อมเสีย

2. วินัยเป็นเครื่องวัดความดีของคน ใครเป็นคนดีหรือเลว ดีมาก ดีน้อย ไม่มีอะไรเป็นเครื่องวัดได้แม่นยำเท่ากับการสังเกตวินัยของผู้นั้น ผู้ใดเคร่งครัดในวินัยในตนเองผู้นั้นเป็นคนดี

3. วินัยเป็นเครื่องแสดงความแตกต่างระหว่างบุคคล

4. เมื่อฝึกบ่อย ๆ จนเป็นนิสัย จะช่วยให้การงานสำเร็จเรียบร้อย รวดเร็ว

ประดินันท์ อุปรมัย (2527 : 145 – 150) ได้อธิบายถึงคุณค่าของวินัยว่าช่วยให้กลุ่มคนหรือสังคมต่าง ๆ อยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข ซึ่งวินัยไม่ได้หมายถึงกฎเกณฑ์หรือระเบียบข้อบังคับเฉพาะในกลุ่มคนเท่านั้น แต่ยังหมายถึงกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัยภายในตัวบุคคลด้วย กลุ่มสังคมใดถ้าสมาชิกมีวินัยในตนเองมาก วินัยทางสังคมก็อาจไม่ต้องสร้างขึ้นมากนัก เพราะทุกคนจะมีความรับผิดชอบสูงและสามารถดำรงชีวิตอยู่ด้วยกันได้อย่างสงบสุข ไม่เบียดเบียนกัน และเจริญก้าวหน้าไปด้วยดี

บุญชม ศรีสะอาด และคนอื่น ๆ (2528 : 111) กล่าวถึงคุณค่าของวินัยในตนเองไว้ดังนี้

1. วินัยในตนเองช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของสังคม

2. วินัยในตนเองเป็นเครื่องเตรียมตัวเด็กสำหรับการดำเนินชีวิตในภายหน้า ซึ่งเมื่อเติบใหญ่มีเสรีภาพอย่างเต็มที่ก็จะมีอิสระที่จะต้องผูกพันกับความรู้สึกรับผิดชอบอย่างใกล้ชิดด้วย

3. วินัยในตนเองเป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเองทีละน้อยจะได้เป็นนิสัยติดตัวไปภายหน้า

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 5-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ดังนี้

1. ด้านครอบครัว การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัยไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือวินัยในตนเอง ย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจเชื่อมั่นระหว่างสมาชิก ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว โดยเฉพาะสมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัวเมื่อเติบโตขึ้นจากครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีย่อมเป็นผู้มีบุคลิกภาพดี มีความมั่นคงทางจิตใจ กล้าที่จะเรียนรู้และปรับตัวในสิ่งใหม่ ๆ อันจะเป็นกำลังคนที่สำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศสืบไป

2. ด้านสังคม เมื่อกลุ่มคนในสังคมมีการรักษาระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกัน เช่น การช่วยกันรักษาสาธารณสมบัติ การเคารพและไม่ล่วงเกินสิทธิของผู้อื่น การปฏิบัติตามประเพณีแบบแผนปฏิบัติของสังคม ก็จะทำให้การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันของบุคคลในสังคมเป็นไปอย่างสงบสุข

3. ด้านเศรษฐกิจ ในสภาพสังคมไทยปัจจุบันที่มีการดำเนินงานทางภาคธุรกิจอย่างรวดเร็วโดยใช้เทคโนโลยีสื่อสารเป็นเครื่องมือ เวลาจึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่ง ซึ่งผู้ดำเนินการทางธุรกิจจะต้องรักษาและใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่สุด ดังนั้นการมีวินัยตรงต่อเวลาจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนั้นการมีวินัยในตนเองเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ในการดำเนิน

งานทางธุรกิจก็มีส่วนสำคัญยิ่งที่จะทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศมีความเจริญเติบโตเป็นไปอย่างต่อเนื่อง

4. ด้านการเมือง การที่ประชาชนในสังคมไทยมีความเคารพยอมรับความคิดเห็นของบุคคลอื่นที่แตกต่างไปจากตน และตระหนักในสิทธิหน้าที่ของตนในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยในฐานะประชาชนอย่างกว้างขวาง รวมทั้งการบริหารราชการแผ่นดินด้วยความซื่อสัตย์สุจริตของนักการเมืองฝ่ายรัฐบาล และการหมั่นตรวจสอบการบริหารงานของคณะรัฐบาลอย่างใกล้ชิดด้วยความตระหนักในหน้าที่ของพรรคฝ่ายค้านอย่างแท้จริง สิ่งเหล่านี้เป็นวินัยในตนเองที่สำคัญที่จะช่วยให้การพัฒนาทางการเมืองของประเทศเป็นไปได้โดยง่าย

โครว์ และโครว์ (Crow and Crow. 1962 : 398) อธิบายไว้ว่า การสร้างวินัยในตนเองแก่เด็กจะเป็นการถ่ายทอดการเรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตตามวัฒนธรรมของสังคมของเขา เพื่อให้มีพฤติกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงตนเองและผู้อื่นด้วย การสร้างวินัยในตนเองจะช่วยให้เขาได้กระทำสิ่งที่สังคมยอมรับ เพื่อเขาจะได้มีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น ซึ่งจะเป็นสิ่งที่เขาก็จะรู้สึกพอใจด้วยเช่นกัน

นอกจากนั้นสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 6-7) ได้กล่าวถึงผลของการขาดวินัยไว้ดังนี้

การขาดวินัยของคนในชาติกลุ่มต่าง ๆ ทำให้เกิดผลเสียหลายประการ ซึ่งอาจแยกพิจารณาได้ดังนี้

1. ด้านครอบครัว เมื่อสมาชิกในครอบครัวขาดระเบียบวินัยไม่ยอมปฏิบัติตามกฎเกณฑ์แบบแผนปฏิบัติของครอบครัว ตลอดจนการไม่ประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีซึ่งกันและกัน ก็จะทำให้ความเป็นสถาบันครอบครัวเสื่อมสลายไป พื้นฐานความเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมที่สมาชิกผู้เยาว์ควรจะได้รับการปลูกฝังไว้จากครอบครัวก็ขาดหาย บุคคลเหล่านี้เมื่อเติบโตเข้าสู่สังคมอื่น ๆ ก็จะกลายเป็นผู้มีส่วนสร้างปัญหาให้กับสังคมได้สืบไป

2. ด้านสังคม สังคมใดก็ตามที่สมาชิกในสังคมไร้ระเบียบวินัยทั้งที่เป็นวินัยในตนเองและวินัยที่เกิดจากการยอมรับปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับ ย่อมทำให้สังคมนั้น ๆ ตกอยู่ในสภาวะสับสน สมาชิกในสังคมปราศจากจิตสำนึกร่วมกันต่อการสร้างสรรค์สังคมและต่างมุ่งหวังแย่งชิงผลประโยชน์เข้าสู่ตนโดยไม่มีขอบเขตจำกัด สภาวะดังกล่าวนี้ในท้ายที่สุดแล้วอาจนำไปสู่ความล่มสลายของสังคมนั้น หากไม่ได้รับการป้องกันแก้ไขอย่างจริงจัง

3. ด้านเศรษฐกิจ ความสูญเสียทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นครั้งละจำนวนมาก ๆ และหลายกรณีส่วนใหญ่เป็นเพราะความไร้วินัยของบุคคลแทบทั้งสิ้น เช่น การเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์และทางเรือ การเกิดอัคคีภัย ตลอดจนการสูญเสียรายได้จากการส่งสินค้าต่าง ๆ ไปยังต่างประเทศ ในกรณีที่ผู้ส่งสินค้าออกทำการปลอมแปลงปะปนสินค้าที่ไม่ได้คุณภาพ และภายหลังก็ได้รับการปฏิเสธสั่งสินค้าเข้าดังกล่าวจากประเทศต่าง ๆ เป็นต้น

4. ด้านการเมือง เหตุการณ์วุ่นวายทางการเมืองของไทยหลาย ๆ กรณีเกิดขึ้นเนื่องจากนักการเมืองและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเมืองขาดระเบียบวินัยทางการเมือง เช่น การก่อการจราจลการปฏิวัติรัฐประหาร การใช้อำนาจหน้าที่ทางการเมืองเพื่อเบียดบังเอาผลประโยชน์ที่ได้รับเข้าสู่ตน

เป็นต้น เหตุการณ์วุ่นวายทางการเมืองเหล่านี้ส่งผลเสียต่อภาพพจน์ของประเทศในสายตาของชาวต่างประเทศที่จะเข้ามาลงทุนประกอบกิจการต่าง ๆ และส่งผลเสียต่อการดำเนินงานทางเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า วินัยจะช่วยกำหนดทิศทางให้สมาชิกในสังคมประพฤติปฏิบัติให้เกิดแนวทางเดียวกันเพื่อความสงบเรียบร้อยของส่วนรวม ถ้าหากปราศจากวินัยแล้วการอยู่ร่วมกันของคนในสังคมแต่ละกลุ่มก็ย่อมจะวุ่นวายสับสน เพราะแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกัน ทั้งในระดับการศึกษา ความรู้ จิตใจ การอบรมเลี้ยงดู และความต้องการในด้านต่าง ๆ เป็นต้น ในขณะเดียวกันถ้าคนในสังคมนั้น ๆ มีวินัยในตนเองจะทำให้บุคคลนั้นมีความประพฤติที่มีเหตุผล มีความอดทน มั่นคงทางอารมณ์และเป็นผู้มีจริยธรรม ซึ่งจะทำให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข การพัฒนาวินัยในตนเองแก่เด็กหรือเยาวชนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะช่วยให้เด็กหรือเยาวชนรู้จักดำเนินชีวิตของตนอย่างถูกต้องมีเหตุผล และเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคมที่ตนอยู่และยังช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นด้วย

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน

1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

สำเริง บุญเรืองรัตน์ (2515 : 112-116) ทำการวิจัยปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดในโรงเรียนกลุ่มประเทศซีมีโอ (SEMEO) ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาทั้งในเมืองและชนบท โดยให้ครูเขียนรายงานตามแบบสอบถาม พบปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียนเรียงตามลำดับความสำคัญดังนี้

ปัญหาในระดับประถมศึกษา ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าวต่อเพื่อนนักเรียน ทำลายทรัพย์สมบัติของโรงเรียน รบกวนชั้นเรียนขณะครูกำลังสอน ขัดคำสั่งและระเบียบของโรงเรียน ไม่สนใจในการเรียน ลักขโมยของ เรียนหนังสือไม่ดี หนีโรงเรียน ไม่สุภาพ ไม่เคารพครู ไม่ทำการบ้านตามที่ครูสั่ง ขัดแย้งกับครู ทุจริตเวลาสอบ พูดจาหยาบคาย เกิดอุบัติเหตุทั้งครูและนักเรียนมาโรงเรียนสาย สุขภาพไม่สมบูรณ์ ผู้ปกครองด่าโรงเรียนและครู ครูและนักเรียนลืมนำวัสดุอุปกรณ์สำคัญมาใช้ในการเรียนการสอน

ปัญหาในระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ รบกวนชั้นเรียนขณะกำลังสอน ขัดคำสั่งและระเบียบของโรงเรียน ไม่สนใจในการเรียน แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อเพื่อนนักเรียน ทำลายทรัพย์สมบัติของโรงเรียน เรียนหนังสือไม่ดี หนีโรงเรียน ไม่ทำการบ้าน ทุจริตเวลาสอบ ไม่สุภาพไม่เคารพครู ลักขโมย ขัดแย้งกับครู พูดจาหยาบคาย พูดปด สุขภาพไม่สมบูรณ์ ความไม่ร่วมมือกันระหว่างคณะครู ผู้ปกครองด่าโรงเรียนและครู ครูลืมเอาวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นมาโรงเรียน

ภัทรา นิคมานนท์ (2517 : 113-114) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการถือศีลห้า ความรู้สึกรับผิดชอบ วินัยในตนเอง ความเกรงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีจุดประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการถือศีลห้ากับความรู้สึกรับผิดชอบ วินัยในตนเอง ความเกรงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2516 วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ จำนวน 336 คน เครื่องมือที่ใช้ใน

การวิจัย แบบทดสอบวัดทัศนคติต่อการถือศีลห้า แบบทดสอบวัดความรู้สึกรับผิดชอบ แบบทดสอบวัดการมีวินัยในตนเอง และแบบทดสอบวัดความเกรงใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ผลสรุปจากการวิจัยพบว่า ในกลุ่มนักศึกษาชายทั้งความรู้สึกรับผิดชอบและวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการถือศีลห้าทุก ๆ ข้อ แต่ในกลุ่มนักศึกษาหญิงความรู้สึกรับผิดชอบและวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการถือศีลห้าเพียงข้อเดียว คือเว้นจากการเสพของมึนเมา อย่างไรก็ดีพบว่าความรู้สึกรับผิดชอบ วินัยในตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้งในนักศึกษาชายและหญิง

วรรณวิภา ทองงอก (2517 : 85-87) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่ออาชีพครู วินัยในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการสอนของนิสิตฝึกสอนวิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลก มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่ออาชีพครู วินัยในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและการสอน เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทัศนคติต่ออาชีพครูต่อวินัยในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนของนิสิต เพศ และอาชีพของผู้ปกครองที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างคือนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลก ที่ทำการฝึกสอนในภาคเรียนที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2516 จำนวน 310 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวัดทัศนคติต่ออาชีพครู แบบสอบถามวินัยในตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่า F (f-test) ผลสรุปจากการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่ออาชีพครูมีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองและผลสัมฤทธิ์ในการสอน แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและความแตกต่างระหว่างทัศนคติต่ออาชีพครู วินัยในตนเอง และผลสัมฤทธิ์ในการสอนของนิสิตชายและหญิง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นิสิตที่มีผู้ปกครองที่มีอาชีพแตกต่างกันมีทัศนคติต่ออาชีพครู วินัยในตนเองและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมชาย สิงหพันธุ์ (2527 : 132 – 134) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความมีวินัยในตนเองในการสอนจริยธรรมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีสอนแบบซินดิเคทและการสอนตามคู่มือการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา มีจุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนจริยธรรมและความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วิชาสังคมศึกษา โดยวิธีสอนแบบซินดิเคทกับการสอนตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีทุ่งสง อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2526 จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน นักเรียนกลุ่มทดลองเรียนโดยวิธีสอนแบบซินดิเคท นักเรียนกลุ่มควบคามเรียนโดยการสอนตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 8 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา (ความเชื่อมั่น .8773) และแบบทดสอบความมีวินัยในตนเองของดวงเดือน พันธุมนาวิน การวิเคาราะห์ข้อมูลโดยการหาค่า t (t-test) ผลสรุปจากการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสัมคมศึกษาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ความมีวินัยในตนเองของกลุ่มทดลองก่อนการเรียน

และหลังการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความมีวินัยในตนเองของทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณัฏฐ์พร สดาภรณ์ (2540 : 100 - 102) ได้ศึกษาองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนทหารและพลเรือน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ชั้นปีที่ 1 – 5 จำนวน 508 นาย และนิสิตนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 522 คน รวมทั้งสิ้น 1,030 คน ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบความมีวินัยในตนเอง ของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาพลเรือนมี 6 องค์ประกอบคือ การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริง ความเป็นผู้นำและความอดทน มีค่าแปรปรวนสะสมเท่ากับ 54.2% 48.7% 43.2% ตามลำดับ

สมบูรณ์ สิงห์คำป้อง (2542 : 85 - 92) ได้ศึกษาปัญหาการส่งเสริมวินัยนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู พบว่าปัญหาเป็นรายข้ออยู่ในระดับมาก ในด้านความประพฤติ คือ การส่งเสริมให้นักศึกษาไม่สูบบุหรี่ หรือเสพสิ่งเสพติดอื่น ๆ และการส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน และมีสัมมาคารวะ และด้านความรับผิดชอบคือ การส่งเสริมให้ดูแลรักษา ความสะอาดของโรงเรียน และการส่งเสริมให้นักศึกษาทำงานตามหน้าที่ ๆ ได้รับมอบหมายจากครูอย่างจริงจัง

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่า วินัยในตนเองเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งทั้งต่อตนเอง ผู้อื่นและสังคม ดังนั้นการพยายามปลูกฝังและส่งเสริมการมีวินัยในตนเองให้แก่นักเรียน โดยใช้วิธีที่เกิดขึ้นจากการรู้จักรับผิดชอบและเกียรติของตนย่อมจะมีผลให้นักเรียนทำความดีเพราะรักที่จะทำความดี ไม่ใช่เพราะเกรงกลัวอำนาจภายนอกนักเรียนย่อมจะเป็นผู้รู้คุณค่าของตนเอง อันเป็นคุณธรรมที่สูงของความเป็นคน

1.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

จากการศึกษาของบารุค (Baruch. 1949 : 4 – 5) พบว่า วินัยในตนเองจะเกิดขึ้นกับบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง และยังพบว่าผู้นำจะต้องมีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบและมีความเชื่อมั่นในตนเอง วินัยช่วยทำให้คนอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

เชียเวียคอฟ และ ฟริทซ์ (Sheviakov and Fritz. 1955 : 8 – 14) ได้ศึกษาถึงประเภทของวินัยที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็กว่าไม่ควรเป็นวินัยที่มีรากฐานของการปฏิบัติตามคำสั่งและให้ความเห็นต่อไปอีกว่าควรจะเป็นเรื่องของความตั้งใจ ซึ่งมิใช่การกระทำตามคำสั่งหรือเพราะการลงโทษ นั่นคือการปลูกฝังให้เกิดวินัยในตนเอง ซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความชื่นชอบและรักในอุดมคติ

อีตันและคณะ (Eaton; and others. 1956 : 350-357) ได้ทำการวิจัยที่ชี้ให้เห็นว่าเด็กที่กำลังเรียนในระดับมัธยมศึกษามีการฝ่าฝืนกฎข้อบังคับมากกว่าในระดับอื่น ๆ จากการสัมภาษณ์ครูจำนวน 30 คน ที่สอนในโรงเรียนที่เปิดในฤดูร้อน ค.ศ. 1954 ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กนักเรียนมี 17 อย่าง ได้แก่ ทำงานสะเพร่า ไม่สนใจเรียน ชอบโกง สูบบุหรี่ พูดสอด ไม่ยอมรับผิด โกหก ลักขโมย ไม่สง่าผ่าเผย ชอบผิวปาก แช่งด่า ไม่เป็นระเบียบ ดื่มสุรา ปัญหาด้านเพศ ไม่สุภาพ พูดจาหยาบคาย และชอบพูดคำตอบของผู้อื่น นอก

จากนี้ยังพบว่าการฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียนและความประพฤติที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีงาม เป็นปัญหาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นแก่เด็กส่วนใหญ่ร้อยละ 60 ของปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นภายในโรงเรียน ถ้าจะแบ่งตามชั้นแล้วการฝ่าฝืนกฎข้อบังคับนั้นในชั้นปี 1 – 6 มีร้อยละ 73 ชั้น 7 – 9 ร้อยละ 77 ชั้น 10 – 12 มีร้อยละ 28

บีดาด (Bedard. 1964 : 288) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเขียนนโยบายทางวินัยของโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อสำรวจเกี่ยวกับการเขียนนโยบายทางวินัย วิเคราะห์การเขียนนโยบายทางวินัย ตลอดจนสร้างหลักเกณฑ์การเขียนนโยบายทางวินัย ปรากฏผลการศึกษาด้านปัญหาทางวินัยเด่น ๆ ที่รายงานมา คือ การสูบบุหรี่ เด็กหนีโรงเรียน ประพฤติผิดในชั้นเรียน ติดยาเสพย์ติดและลักขโมย

ออซูเบล (Ausubel. 1968 : 189 – 190) ได้ให้ความเห็นว่าแบบของวินัยที่ได้ผลและมั่นคงซึ่งเราต้องการให้เกิดในตัวเด็กคือวินัยในตนเองที่มีรากฐานมาจากการควบคุมภายในตนและภายนอกตน การควบคุมภายในตน เช่น การอบรมเลี้ยงดูอย่างสม่ำเสมอ แต่การบังคับและการลงโทษซึ่งเป็นการควบคุมภายนอกจะช่วยปลูกฝังวินัยในตนเองได้เพียงเล็กน้อย

มุสเซน (Mussen. 1969 : 335-341 , 513 – 514) ศึกษาพบว่า การฝึกวินัยในให้แก่เด็กโดยการใช้เหตุผลและให้ความรักเป็นการฝึกวินัยที่ได้ผลดีที่สุด และช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสมองของเด็ก เพราะช่วยให้เด็กเข้าใจเหตุผล หรือมาตรฐานสังคมที่พ่อแม่ต้องการ วิธีนี้จะช่วยให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงขึ้น ซึ่งการฝึกวินัยและการส่งเสริมพัฒนาการของความรู้สึกรับผิดชอบโดยการให้ความรักนั้นควรใช้จนกว่าเด็กจะเลิกกระทำพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา เพราะเป็นการกระตุ้นให้เด็กยอมรับอย่างแท้จริงว่าการกระทำของเขาไม่เหมาะสม

วิดกินส์ (Wiggins. 1971 : 289) ได้อ้างถึงผลการวิจัยของโกช์ (Gough) ที่ศึกษาเกี่ยวกับวินัยในตนเองพบว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงจะมีความรับผิดชอบมาก มีความวิตกกังวลน้อย มีความอดทน มีเหตุผล มีความยืดหยุ่นในความคิดและพฤติกรรมทางสังคม และมีสุขภาพดีกว่าผู้ที่ขาดวินัยในตนเองด้วย

โรบินสัน (Robinson. 1978 : 2854 – B) ได้ศึกษาถึงการฝึกการพัฒนาการควบคุมตนเองในเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว โดยใช้วิธีการปรับพฤติกรรม 2 แบบคือ วิธีปรับพฤติกรรมโดยชี้ให้เห็นว่าเกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (Operant Behavior Modification – OBM) ซึ่งมีประสิทธิภาพมากในการช่วยแก้ไขเด็กที่มีปัญหา และวิธีการปรับพฤติกรรมโดยเน้นให้เกิดภายในตัวบุคคลในช่วงของการเรียนรู้ (Cognitive Behavior Modification - CBM) ซึ่งมีประสิทธิภาพในการแก้ไขเด็กที่มีพฤติกรรมหุนหันพลันแล่น มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการสอบ มีความโกรธและโมโหง่าย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชายที่มีความก้าวร้าว 40 คน อายุ 15 – 17 ปี สุ่มแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 2 กลุ่ม สำหรับกลุ่มทดลอง 2 กลุ่มให้ได้รับการฝึกควบคุมตนเองแบบ OBM และ CBM ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มีการให้การฝึกใด ๆ ทั้งสิ้น ใช้เวลาในการฝึก 6 สัปดาห์ จำนวน 12 ครั้ง โดยใช้เกม 2 อย่างคือ Perfection และ Labyrinth ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่เร้าให้เกิดความสนใจและเกิดความตึงเครียด มีการทอสอบก่อนและหลังการฝึก และวัด

ผลด้วยการสังเกตความตั้งใจในการเรียน พฤติกรรมในการเรียนและในห้องเรียน ผลการทดลองปรากฏว่าการฝึกการควบคุมตนเองด้วยวิธีการทั้ง 2 แบบ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบว่าเด็กยังคงมีพฤติกรรก้าวร้าว ไม่มีระเบียบวินัย การขาดเรียนและการก่อความวุ่นวายในห้องเรียนยังคงมีอยู่

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับเพศ

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพศ

โดยธรรมชาติแล้วเพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกัน ทั้งทางโครงร่างของร่างกาย อารมณ์ ความต้องการทางสังคมและความสนใจต่าง ๆ เพศเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้น ๆ แสดงออกมาขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางชีวิภาพ และทางสภาพแวดล้อม ความแตกต่างทางชีวภาพทำให้เกิดการแบ่งบทบาทความรับผิดชอบให้เหมาะสมกับสภาพร่างกายของแต่ละเพศ ส่วนสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมก็มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดบทบาท บุคลิกภาพและแบบแผนของพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย เช่น การอบรมเลี้ยงดู เงื่อนไขสังคมและวัฒนธรรม การเรียนรู้ความแตกต่างของบทบาทของเพศเกิดจากการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวและจากการสังเกตตัวแบบ ดังนั้นทั้งการอบรมเลี้ยงดูและการสังเกตตัวแบบต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนรู้บทบาทต่าง ๆ ของเด็ก บิดามารดามักเข้มงวดกวดขันในเรื่องระเบียบวินัยกับลูกสาวมากกว่าลูกชาย ดังนั้นบรรทัดฐานทางสังคมจึงเป็นผู้กำหนดบทบาททางเพศให้เพศหญิงและเพศชายมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่างกัน (Hurlock. 1984 : 403 ; Bandura. 1986 : 347 : Grusec. 1988 : 293)

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

โจนส์ (Jones. 1954 : 781 – 832) ได้ศึกษาเรื่องความแตกต่างระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในด้านปฏิบัติตามวินัย พบว่า เด็กชายวัยรุ่นจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าเด็กหญิงวัยรุ่น ทั้งนี้เพราะสังคมมิได้มุ่งหวังให้หญิงและชายมีพฤติกรรมเหมือนกัน ดังนั้นการฝึกอบรมเด็กแต่ละเพศจึงแตกต่างกัน เนื่องจากการยอมรับหรือปฏิเสธจากสังคมมีความหมายต่อหญิงมากกว่าชายและสังคมเข้มงวดกวดขันกับความประพฤติของหญิงมากกว่าชาย แต่ในสถานการณ์อื่น ๆ เด็กชายจะมีการพูดเท็จและไม่ซื่อสัตย์มากกว่าเด็กหญิง ในระยะวัยเด็กตอนปลายและวัยรุ่น เด็กชายจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าและไม่เต็มใจที่จะกระทำตามกฎข้อบังคับต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงกฎนั้นจะยุติธรรมต่อเขาหรือไม่

กอริสัน (Gorrison. 1959 : 153 – 156) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกให้นักเรียนมีวินัยในโรงเรียนมัธยมศึกษา 2 โรง แห่งรัฐจอร์เจีย โดยศึกษาจากนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา 2 โรง จำนวน 276 คน ผลการศึกษาครั้งนี้ปรากฏว่า พฤติกรรมที่เด็กหญิงกระทำผิดมากที่สุด คือ การพูดหัวเราะ แต่สำหรับเด็กชายเป็นไปในทางก้าวร้าวมากกว่าเด็กหญิง คือ การต่อสู้และการโยนสิ่งของ

สินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 101) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเพศหญิงและนักเรียนเพศชายมีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า นักเรียนเพศหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนเพศชายทุกด้าน

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า องค์ประกอบด้านเพศทั้งเพศชาย เพศหญิง จะมีวินัยในตนเองที่แตกต่างกัน

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอายุ

การพัฒนาให้เกิดพฤติกรรมการมีวินัย ควรเริ่มตั้งแต่วัยเด็กทั้งนี้เพราะเด็กยังไม่มีทิศทางที่แน่นอนในการประพฤติปฏิบัติตน การจะพัฒนาเด็กจึงควรเริ่มที่การทำความเข้าใจกับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยของเด็ก ซึ่งตามแนวคิดปฏิสัมพันธ์นิยมได้อธิบายถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมว่ามาจากปัจจัยภายในตัวเด็ก และปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับตัวแปร (Magnusson and Endler. 1977 : 4)

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาได้ศึกษาจากแนวคิดของสินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 31) ที่กล่าวว่า การพัฒนาวินัยในตนเองจะต้องทำ ตั้งแต่วัยทารก ซึ่งเด็กควรได้รับความอบอุ่นในครอบครัว อันเป็นการสนองตอบความต้องการของเขา และทำให้เด็กเกิดความมั่นคงทางอารมณ์อันจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมได้อย่างมีเหตุผล สามารถใช้แรงจูงใจทางจริยธรรมมาเป็นแนวเสริมในการควบคุมตนเองหรือในการเกิดวินัยในตนเองอย่างมั่นคง และศึกษาจากแนวความคิดของ ชิติมา จักรเพชร (2544 : 27) ที่กล่าวว่าความมีวินัยในตนเองของนักศึกษานั้นจะเกิดขึ้นได้ ครูมีบทบาทสำคัญในการช่วยสร้างวินัยในตนเองให้กับนักศึกษา และศึกษาจากแนวความคิดของ อิคอร์น (สุชา จันทน์เอม. 2544 : 146 ; อ้างอิงจาก Eichorn. 1965) ที่ได้กล่าวว่าโรงเรียนมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อชีวิตและอนาคตของเด็กและวัยรุ่น เพราะโรงเรียนอาจจะเป็นสถาบันที่ผลิตนักศึกษากระทำผิด โรงเรียนอาจจะช่วยปกป้องนักศึกษากระทำผิด และโรงเรียนอาจจะช่วยนักศึกษาที่กระทำผิดแล้วให้กลับตนเป็นคนดีได้

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า สิ่งที่เด็ก ๆ โดยเฉพาะวัยรุ่นมีความอดทนน้อยที่สุด คือการที่พ่อแม่ขาดความคงเส้นคงวาในการวางระเบียบวินัย ในทางปฏิบัติแล้วเรามักจะพบว่าพ่อแม่มักจะวางกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ไปตามอารมณ์มากกว่าจะใช้เหตุผล การลงโทษก็เป็นไปตามอารมณ์ของพ่อแม่ด้วยเช่นกัน การขาดความคงเส้นคงวาในการอบรมเด็กจะทำให้เกิดความคลอนแคลนในสัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่กับลูก และเด็กกับพี่น้อง (จรรจา สุวรรณทัต. 2545 : 73 – 74) ดังนั้นการรักษาความคงเส้นคงวาของพ่อแม่ในการวางระเบียบวินัยจึงมีความสำคัญยิ่งในการสร้างเสริมบรรยากาศที่ราบรื่น และการสร้างความยุติธรรมในครอบครัวอันจะยังผลให้สมาชิกในครอบครัว

รู้สึกว่าตนเองมีค่า มีความสำคัญ ซึ่งนำไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเองและสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ นั่นคือความมีวินัยนั่นเอง

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นที่กำลังศึกษา

2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นที่กำลังศึกษา

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 16 – 22) ถือว่าจริยธรรมเป็นความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์สำหรับการประเมินความถูกผิดของพฤติกรรมและกฎเกณฑ์เหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนหนึ่งเกิดจากประสบการณ์ของตนเอง ส่วนหนึ่งเกิดจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่น เป็นการเรียนรู้ด้วยการสังเกต ฟังคำบอกเล่าและอ่านจากบันทึก จากแนวคิดนี้จึงกล่าวได้ว่า คนที่มีอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ทางสังคมต่างกันย่อมมีความสามารถและโอกาสในการเรียนรู้แตกต่างกัน เด็กสามารถเรียนรู้ได้เฉพาะสิ่งที่ง่ายและใกล้ตัวมีลักษณะเป็นรูปธรรม ในขณะที่ผู้ใหญ่สามารถพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ได้ละเอียดลึกซึ้งกว่าและเป็นนามธรรมกว่า เช่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ย่อมมีโอกาสในการเรียนรู้และประสบการณ์ต่างๆ น้อยกว่าครู ทั้งนี้เพราะว่าสถานภาพเป็นสิ่งเฉพาะที่ทำให้แต่ละบุคคลอยู่ในสภาพแวดล้อมและมีบทบาทแตกต่างกันไป

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นที่กำลังศึกษา

สินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 101) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 มีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า ระดับชั้นที่กำลังศึกษามีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

2.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

แมคดอกซ์ (Maddox. 1936 : 2) กล่าวว่า นิสัยขึ้นอยู่กับโอกาสที่บุคคลจะประสบความสำเร็จหรือบังเกิดความพอใจ กล่าวคือ พฤติกรรมใดที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ พฤติกรรมนั้น ๆ ก็จะถูกกระทำซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งกลายเป็นนิสัยติดตัวบุคคลนั้นไป ซึ่งสอดคล้องกับเร็นน์ (Wrenn. 1968 : 1 – 4) ที่กล่าวว่า นิสัยในการเรียนเป็นพฤติกรรมทางด้านการเรียนที่บุคคลมีความพึงพอใจและปฏิบัติเป็นประจำ โดยพฤติกรรมนั้นอาจจะมาจากทักษะในการเรียน เทคนิคในการเรียนของบุคคลนั้น

โฮลท์แมน (Holtzman. 1965 : 17) กล่าวว่านิสัยทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมการเรียนที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับการใช้เวลา ได้แก่ การรู้จักใช้เวลาได้อย่างเหมาะสมในการเรียนและการทำงาน รู้จักแบ่งเวลาว่าควรทำเรื่องใดก่อนหลัง ไม่ผลัดผ่อน หลีกเลี่ยงรอเวลา ไม่เสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่อง นอกจากนี้เรนน์และลาร์เซน (Wrenn and Larsen. 1969 :

5 – 11) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับนิสัยทางการเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนนักศึกษาประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอประกอบด้วย สมาธิในการเรียน วิธีอ่าน การจดจำคำบรรยาย การวางแผน การเรียน การแบ่งเวลาเรียน การทบทวนบทเรียน และเจตคติที่ดีต่อการเรียน ดังนั้นนิสัยทางการเรียน ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งของยุทธวิธีทางการเรียน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในตัวผู้เรียน ส่วนแมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 8) ที่กล่าวว่า นิสัยทางการเรียนและยุทธวิธีทางการเรียน หมายถึง ความมานะพยายามที่จะใช้กลวิธีทางการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เกิดความสำเร็จทางการศึกษาได้ถึงประมาณ ร้อยละ 40

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538 : 1) กล่าวว่า นิสัยทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพึงพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ประกอบด้วย ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ในการเรียน การจัดระบบการเรียน ความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขยัน อดทน รับผิดชอบ พึ่งตนเอง และมีความภูมิใจในผลการเรียนของตน

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

แฟรงเคิล (Frankel. 1957 : 174) ได้ศึกษาเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจ นิสัยทางการเรียน ที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงและนิสัยทางการเรียนดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำและนิสัยทางการเรียนไม่ดี และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน มีรายงานการมาเรียนน้อย ทำผิดวินัยมาก มีส่วนเข้าร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรน้อย

โพแพม และมัวร์ (Popham and Moore. 1960 : 552 – 554) ศึกษาพบว่า นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน บุคลิกภาพ และการปรับตัวทางด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษานิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 287 คน ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบนิสัยทางการเรียน บุคลิกภาพ และแรงจูงใจในการเรียน มีความสอดคล้องกับ มอร์ริส (Morris. 1961 : 23) ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีคะแนนนิสัยในการเรียน บุคลิกภาพ และแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

คอยโว (Koivo. 1983 : 252 – 253) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียน ในเรื่องนิสัยทางการเรียน แรงจูงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 120 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีนิสัยทางการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ชเนดี สวัสดิ์กฤษ์ (2527 : 64 – 68) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียน และความคาดหวังของผู้ปกครอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 326 คน พบว่า แรง

จูงใจ นิสัยทางการเรียน และความคาดหวังของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า นิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การศึกษาพบว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับความเป็นพลเมืองดี เช่น ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์และความเอื้อเฟื้อ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2529 : 153) นอกจากนี้ยังพบว่า วินัยมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (ภัทรา นิคมานนท์. 2517 : 100) ดังนั้นการปลูกฝังวินัยแก่คนในชาติให้ได้ผลระยะยาวจึงควรเน้นวินัยในตนเอง

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โรจนา ศุขะพันธ์ (2530 : 98) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 517 คน ในกลุ่มตัวอย่างทั้งนักศึกษาชายและหญิง พบว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กมลรัตน์ รัชมาศ (2540 : 63 – 64) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนเทคนิคอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญพบว่า แผนกวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ต่างกัน มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมชาย เรืองสม (2541 : 244 – 245) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 4 สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่าวินัยตนเองของช่างอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนักศึกษาที่มีวินัยตนเองอยู่ในระดับปานกลางจะเป็นผู้ที่มีเกณฑ์การเรียนในระดับค่อนข้างดี และจากการสำรวจความคิดเห็นของครู อาจารย์ประเมินนักศึกษากับนักศึกษาประเมินตนเอง พบว่า ทั้ง 2 ฝ่ายต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า วินัยตนเองด้านความอดทน ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การทำตามกฎเกณฑ์สังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ และความตั้งใจจริง มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งผลดังกล่าวจะเป็นแนวทางในการพัฒนาวินัยตนเอง

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า องค์ประกอบด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน

2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคลมีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จส่วนตัวของเขา ความสำเร็จของกลุ่มของเขา และความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น ๆ. ม.ป.ป. : 166) ดังนั้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นคุณลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งมีผู้ทำการศึกษาและให้ความหมายกันไว้ดังนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความสามารถที่จะกำหนดจุดมุ่งหมายในการทำงานอย่างเหมาะสม มุมานะบากบั่นฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อให้บรรลุจุดหมายนั้น ถ้าประสบความล้มเหลวก็ไม่ย่อท้อ ยอมรับปัญหาและหาทางแก้ไขเสมอ ซึ่งจะทำให้ประสบความสำเร็จและเอาชนะอุปสรรคในการทำงานได้เป็นอย่างดี (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น ๆ. ม.ป.ป. : 11)

เมอร์เรย์ (Murray. 1964 : 19) กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ที่จะเพียรพยายามทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก

แม็คเคลแลนด์ (McClelland. 1969 : 104) ให้คำจำกัดความว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เป็นความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ

ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ดารณี วงษ์อยู่น้อย (2525 : 73-74) ได้สรุปลักษณะบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 2 พวกคือ

1. บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีพฤติกรรมดังนี้
   1.1 กล้าเสี่ยงพอสมควร
   1.2 มีทักษะในการจัดระบบงาน
   1.3 มีระดับความทะเยอทะยานสูง
   1.4 ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง
   1.5 อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
   1.6 เล็งการณ์ไกลและมีแผนระยะยาว
   1.7 เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
   1.8 ต้องการทราบแน่ชัดว่าการตัดสินใจของตนมีผลอย่างไร
   1.9 ขยันแข็งแรงในงานที่ต้องใช้สมองและงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร
   1.10 ชอบทำงานให้เสร็จตามความพอใจของตนไม่ชอบให้ใครบงการ
   1.11 มุ่งเลือกทำสิ่งที่เป็นไปได้และเหมาะสมกับความสามารถ
   1.12 เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ

1.13 จะทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง ไม่มุ่งรางวัลหรือชื่อเสียง

1.14 คิดว่าทุกสิ่งจะสำเร็จลงได้ด้วยความตั้งใจจริงและทำงานจริงของตน ไม่ใช่เกิดจากโอกาสและไม่เชื่อในสิ่งมหัศจรรย์

2. บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะมีพฤติกรรมดังนี้

2.1 มักผัดวันประกันพรุ่ง

2.2 มักขาดระบบในการทำงาน

2.3 ชอบทำงานตามคำสั่งของผู้อื่น

2.4 ทำงานไม่ค่อยเสร็จตามกำหนด

2.5 ขาดความตั้งใจจริงในการทำงาน

2.6 มักไม่ตั้งความคาดหวังในผลสำเร็จจากการทำงาน

2.7 ทำงานเพียงเพื่อสำเร็จไม่สนใจในคุณภาพของงาน

2.8 ชอบขอรับความช่วยเหลือจากเพื่อนหรือบุคคลอื่น

2.9 ขณะทำงานถ้าถูกรบกวนจะไม่สามารถทำงานต่อไปได้

2.10 เชื่อว่าบุญวาสนาจะทำให้งานที่ทำอยู่ประสบความสำเร็จได้

2.11 มุ่งหวังรางวัลหรือชื่อเสียงมากกว่าความสำเร็จของงาน

2.12 เมื่อประสบอุปสรรคมักหลีกหนีไม่กล้าเผชิญอุปสรรคนั้น ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่นของบุคคลที่ปรารถนาจะทำพฤติกรรมให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีตามมาตรฐานอันสูงสุดหรือเป็นไปตามที่บุคคลวางไว้ โดยที่บุคคลนั้นได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ แอทคินสัน (งามตา วนินทานนท์. 2536 : 351-359 ; อ้างอิงจาก **Atkinson. 1966**) ได้สรุปลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ว่า เป็นบุคคลที่มักสนใจกิจกรรมที่จะกระทำให้สำเร็จด้วยความชำนาญ ไม่สนใจเรื่องโชคลาภ ชอบให้ความสามารถและความพยายามในการทำงานให้ดีกว่าคนอื่น ๆ หรือให้ดีถึงมาตรฐานอันสูงสุด และสนใจที่จะทำงานที่มีความง่ายปานกลาง ถ้าเขาทำได้สำเร็จเขาจะขยันทำงานที่ยากกว่าขึ้นไปอีก แต่ถ้าทำงานล้มเหลวเขาจะลดลงมาทำงานที่ง่ายกว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นคนที่อยู่ในโลกของความเป็นจริง แม้ว่าเขาจะไม่สนใจงานที่ยากมากหรือง่ายมาก

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539 : 101) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมการมีวินัยน้อยกว่ากลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และตัวแปรลักษณะทางจิตใจของผู้กระทำเป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในอันดับแรก ๆ คือ ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนทัศนคติต่อพฤติกรรมการมีวินัยและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ส่วนปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมพบว่า ตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดูและการทำตนเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการมีวินัย การอบรมสั่งสอนและการทำตนเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย และ

การรับรู้ค่านิยมของโรงเรียน เป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำนายพฤติกรรมการมีวินัยมากกว่าตัวแปรอื่น ๆ

สินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 101) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม แตกต่างต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของผู้ปกครอง

2.7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของผู้ปกครอง

กรมพลศึกษา (2536 : 5-6) ได้สรุปสาเหตุการประพฤติผิดระเบียบวินัยด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่สำคัญของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษา 18 สาเหตุ และสาเหตุหนึ่งเกิดจากบิดาหรือมารดาไม่มีอาชีพ

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของผู้ปกครอง

วีรวรรณ วรสุข (2540 : 122 – 127) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติผิดกฎระเบียบ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักศึกษาที่บิดามารดาประกอบอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการประพฤติผิดกฎระเบียบประเภทไม่รุนแรง และประเภทรุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การประพฤติผิดทั้ง 2 ประเภท นักเรียนที่บิดามารดา ประกอบอาชีพส่วนตัวประพฤติผิดมากที่สุด นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรรับจ้างประพฤติผิดน้อยที่สุด

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า อาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ต่อวินัยในตนเอง

2.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของครอบครัว

2.8.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของครอบครัว

กรมพลศึกษา (2536 : 5-6) ได้สรุปสาเหตุการประพฤติผิดระเบียบวินัยด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่สำคัญของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษา 18 สาเหตุ และสาเหตุหนึ่งเกิดจากสภาพการเงินของครอบครัว

2.8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของครอบครัว

สดใส นิยมจันทร์ (2541 : 20) พบว่า เด็กที่ประสบปัญหาส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ ขาดแคลนทุนทรัพย์ในการดำรงชีวิต ขาดประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้เด็กเกิดปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ มากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้สูง

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า รายได้ของครอบครัวส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเอง

2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว

2.9.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว

สวัสดิ์ ไชยโอภาส (2531 : 13-18) ได้สรุปสาเหตุของสภาพแวดล้อมทางครอบครัว เช่น พ่อแม่ยากจนหรือร่ำรวยมากเกินไป พ่อแม่รักลูกตามใจลูกเกินไป พ่อแม่แยกกันอยู่ ขาดคนเอาใจใส่ดูแลลูก พ่อแม่ประพฤติตนไม่ดี หรือ ไม่เข้าใจธรรมชาติการเปลี่ยนแปลงตามวัยและเพศของเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว สมาชิกในครอบครัวมากหรือน้อยเกินไป ความเข้มงวดหรือหย่อนยานด้านวินัยมากเกินไป

พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง (2534 : 21) ได้ทราบปัญหาอันเกิดจากสิ่งแวดล้อมในครอบครัว เช่น สภาพครอบครัวที่แตกแยก ทำให้เด็กขาดความมั่นใจในตนเอง แสดงอวดเก่งต่อครู ต่อเพื่อนนักศึกษา เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อื่น สัมพันธภาพของครอบครัวเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กประพฤติผิดวินัย นอกจากนี้วิธีการอบรมบางครอบครัวก็เป็นสาเหตุให้เด็กเกิดอารมณ์กระวนกระวายตื่นเต้นอยู่เสมอ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง หรือการปล่อยให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ตามใจ จะทำให้เด็กขาดเหตุผลที่ดีทางจิตใจไม่แน่ใจว่าตนเองทำถูกหรือผิด

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 5-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยด้านครอบครัวไว้ดังนี้ การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัยไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือวินัยในตนเอง ย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจเชื่อมั่นระหว่างสมาชิก ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว โดยเฉพาะสมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัว เมื่อเติบโตขึ้นจากครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีย่อมเป็นผู้มีบุคลิกภาพดี มีความมั่นคงทางจิตใจ กล้าที่จะเรียนรู้และปรับตัวในสิ่งใหม่ ๆ อันจะเป็นกำลังที่สำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศสืบไป

วิเชียร สุขจันทร์ (2540 : 33) ได้สรุปว่าการหย่าร้างของพ่อแม่ส่งผลกระทบกระเทือนต่อบุตรอย่างแน่นอน โดยเฉพาะผลกระทบทางด้านจิตใจ และพฤติกรรมซึ่งจะส่งผลกระทบระยะยาวต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กด้วย และเด็กที่มาจากครอบครัว พ่อแม่หย่าร้างกันมีแนวโน้มต่อการเสี่ยงที่จะมีปัญหาต่าง ๆ มากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวพ่อแม่อยู่ด้วยกัน

จุไรรักษ์ แสนวัง (2543 : 36-37) ได้สรุปด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัวว่าความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความสามัคคี บิดามารดาให้ความรักความห่วงใยอาทรในตัวลูก ให้การดูแลเอาใจใส่ อบรมสั่งสอนชี้แนะแนวทางที่ดีที่ถูกต้องแก่บุตร เป็นตัวอย่างที่ดีย่อมก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีภายในครอบครัว ทำให้ลูกเกิดความรักเคารพบิดามารดา มีแต่ความสุขในการดำรงชีวิต เด็กย่อมเจริญเติบโตขึ้นด้วยความเชื่อมั่น มองโลกในแง่ดี ในทางตรงกันข้าม ครอบครัวที่บิดามารดาทะเลาะเบาะแว้ง ขาดความสามัคคี ไม่รู้จักเสียสละและการให้อภัยซึ่งกันและกัน เด็กจะมีนิสัยก้าวร้าว พูดจาหยาบคาย ชอบการต่อสู้ การเอาชนะ หรือเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดา

เป็นโรคจิต โรคประสาท จู้จี้ขี้บ่น เด็กจะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นโรคหวาดระแวง ในครอบครัวที่พ่อแม่เล่นการพนันหรือดื่มสุรา เด็กก็จะเลียนแบบและติดเป็นนิสัยต่อไป ครอบครัวที่หย่าร้าง แตกแยก ไม่ได้อยู่ร่วมกัน เด็กจะมีนิสัยแข็งกระด้างเป็นนักเลงหรืออันธพาล เพื่อชดเชยสิ่งที่ตนต้องการและไม่ได้รับ เด็กกำพร้าจะเป็นเด็กที่ขาดความรักความอบอุ่น ความมั่นคงในชีวิต เด็กกับผู้ใหญ่ที่เกิดช่องว่างระหว่างวัย ไม่มีความเข้าใจซึ่งกันและกันผู้ใหญ่ที่ต้องออกคำสั่งบังคับว่าต้องทำอย่างนั้นต้องทำอย่างนี้ ชีวะตาชีวิตของเด็กหรือบิดามารดามีชู้ด้วยแล้วจะเป็นผลต่อสภาพจิตใจของเด็ก กล่าวคือ ครอบครัวมีสภาพการแตกแยกหรือบ้านแตก ย่อมทำให้เด็กขาดที่พึ่งทางใจ ทำให้ไม่มีความสุข มีผลให้เด็กประพฤติผิดได้ง่าย

เดคเคอร์และเดคเคอร์ (Decker and Decker. 1984 : 129 – 131) ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนมากขึ้น มีสติปัญญาสูงขึ้น

กรีนเบอร์ก (วรนาท รักสกุลไทย. 2537 : 170 – 171 ; อ้างอิงจาก Greenberk. 1989) ได้กล่าวว่า ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และมีผลต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก และช่วยลดปัญหาการผิดระเบียบวินัยของโรงเรียน การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการดำเนินกิจกรรม จะทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง

2.9.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว

เพค (กฤษณี ภู่พัฒน์. 2538 : 7 ; อ้างอิงจาก Peck. 1958) ได้ศึกษาและพบว่า การที่เด็กมีความรับผิดชอบสูงขึ้นอยู่กับการส่งเสริมด้านวินัย จากการสังเกตพฤติกรรมของพ่อแม่พบว่า ความใส่ใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับลูก การให้ความรักของพ่อแม่ เป็นการส่งเสริมวินัยที่ได้ผล ทำให้เด็กมีการควบคุมจากภายในอย่างแท้จริง

ฮอฟแมน (คุณากร ศรีคง. 2547 : 85 ; อ้างอิงจาก Hoffman. 1980) ได้ศึกษาพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ให้ความสำคัญแก่เด็ก โดยพยายามอธิบายสิ่งต่าง ๆ ให้เด็กฟัง ให้เหตุผล และการลงโทษให้น้อยที่สุด ผลที่ตามมาก็คือ เด็กเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ อดทนต่อสิ่งยั่วยวนใจ ยอมรับเมื่อกระทำผิด และการยอมรับเด็กของบิดามารดา มีความสำคัญต่อการพัฒนาการด้านจริยธรรม และลักษณะที่ดีงามของเด็ก

วีรวรรณ วรสุข (2540 : 122-127) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติผิดระเบียบ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักเรียนที่บิดามารดามีสถานภาพการอยู่ร่วมกันแตกต่างกันมีพฤติกรรมการประพฤติผิดระเบียบ ทั้งประเภทไม่รุนแรง และประเภทรุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการประพฤติผิดทั้ง 2 ประเภท นักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรมประพฤติผิดมากที่สุด นักเรียนที่มารดาแต่งงานใหม่ประพฤติผิดน้อยที่สุด

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัวส่งผลต่อวินัยในตนเอง

2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์

2.10.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์

เชาวน์ มณีวงษ์ (ม.ป.ป. : 169-174) ได้กล่าวถึงสภาพแวดล้อมของสถาบันการศึกษา เป็นปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ทำให้นักศึกษา กระทำผิดวินัยได้คือ

1. เกิดจากครูอาจารย์ เช่น ครูอาจารย์บางคนมิได้ให้ความรัก ความอบอุ่นแก่นักศึกษา บางคนมุ่งเนื้อหาวิชามากเกินไป และบางคนใช้วิธีการปกครองอย่างเคร่งครัดมากเกินไป

2. เกิดจากอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมของสถานศึกษาไม่ดีคือขาดความน่าอยู่ ซึ่งย่อมจะมีผลต่อจิตใจของนักศึกษา และโน้มน้าวจิตใจให้ประพฤติไม่ดีไปด้วย

3. เกิดจากจำนวนนักศึกษา นักศึกษามีปริมาณมากเกินไป จนอาจารย์ดูแลไม่ทั่วถึง

กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2533 : 239-242) ได้อธิบาย หลักสำคัญในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่นักเรียนนั้น ครูควรเป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงมีความจริงใจ และที่สำคัญครูต้องมีความยุติธรรม ครูไม่ควรทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกต่ำต้อยหรือรู้สึกอับอาย แต่ควรมีความสม่ำเสมอในการรักษาระเบียบวินัยนักเรียน และควรพยายามช่วยให้เด็กทุกคนได้มีโอกาสประสบความสำเร็จในการทำงานที่ทำเป็นประจำทุกวัน ฉะนั้นครูในฐานะที่มีความสำคัญและใกล้ชิดกับเด็กเป็นอย่างยิ่ง จะต้องตระหนักในการที่จะสร้างเด็กให้มีความรู้สึกต่อตนเองในทางบวก เพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กและจะได้ปฏิบัติตนในแนวทางที่ดีและถูกต้องในอนาคต

พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง (2534 : 37-38) ได้กล่าวว่า การปกครองชั้นเรียนและบรรยากาศในห้องเรียนก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาทางวินัยขึ้นได้มาก ทัศนคติของครูกับการรักษาระเบียบวินัย นับว่าเป็นเรื่องสำคัญ ที่จะกำหนดพฤติกรรมของนักเรียนว่าเป็นไปในการที่พึงปรารถนาไว้หรือไม่ ครูที่จะรักษาระเบียบวินัยในห้องเรียนได้ดีนั้นจึงควรที่จะมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียน จัดกิจกรรมการสอนอย่างสนุกสนานมีชีวิตชีวา พยายามดึงนักเรียนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนให้มากที่สุด แต่ถ้านักเรียนยังทำผิดวินัยอย่างจงใจอีก ก็พยายามค้นหาสาเหตุและพยายามแก้ไขพฤติกรรมให้ดีขึ้น การออกกฎระเบียบวินัยในโรงเรียนและห้องเรียน การป้องกันการทำผิดวินัยของนักเรียนในห้องเรียนนั้น ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญทั้งในการเป็นผู้นำที่ดี และครูต้องถือว่าระเบียบวินัยนั้นเป็นเรื่องที่จะต้องปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจของนักเรียนเอง เพราะนักเรียนเป็นผู้สร้างระเบียบวินัยร่วมกันขึ้น นอกจากนี้นักเรียนจะต้องรู้จักหน้าที่ของตนเอง และปฏิบัติตามกฎระเบียบด้วยถ้าครูและนักเรียนร่วมกันจัดระบบงานในชั้นเรียนได้ดีแล้ว เหตุขัดแย้งต่าง ๆ ก็จะไม่เกิดขึ้นเด็กก็จะไม่ทำผิดวินัย

กรมพลศึกษา (2536 : 4-5) ได้สรุปปัจจัยการประพฤติผิดระเบียบวินัยด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาที่สำคัญของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษา 15 สาเหตุ โดยมีสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ผู้สอนไม่เข้าใจนักศึกษา และอาจารย์ไม่ให้ความเป็นธรรมกับนักศึกษา

บงกช โควินท์ (2544 : 64) ได้กล่าวถึงสาเหตุของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่าการสอนในโรงเรียนไม่ดี เด็กอาจมีปัญหาได้เนื่องมาจากโรงเรียนและครู กล่าวคือโรงเรียนบางแห่งไม่เอาใจใส่ให้ความรักและเข้าใจนักศึกษาเท่าที่ควร ซึ่งมักสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับเด็กได้มาก อาจทำให้เด็กมีการปรับตัวต่อสังคมมากขึ้น และมีอารมณ์ที่ไม่มั่นคงได้

2.10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์

กรมสามัญศึกษา (2530 : 1) พบว่า สภาพในโรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการหลอมและพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษา แต่เนื่องจากกระบวนการเรียนการสอนมุ่งเน้นเนื้อหาวิชา และการจัดครูผู้สอนก็จัดเป็นรายวิชา ครูแต่ละวิชาจึงสอนนักศึกษาเป็นจำนวนมาก ทำให้ครูแต่ละคนรู้จักนักศึกษาไม่ถ่องแท้ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นไปอย่างผิวเผิน การพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษาจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร

กิ่งกาญจน์ ปานทอง (2545 : 85) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ คณะวิทยาการจัดการ โปรแกรมวิชานิเทศศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร พบว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพกับอาจารย์ที่ดีจะส่งผลให้พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองด้านการเรียน

2.11 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

2.11.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

กรมพลศึกษา (2536 : 4-5) ได้สรุปปัจจัยการประพฤติผิดระเบียบวินัยด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาที่สำคัญของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษา 15 สาเหตุ โดยมีสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างนักศึกษากับนักศึกษาด้วยกัน และนักศึกษาที่ทำผิดเข้ากลุ่มกับเพื่อนไม่ได้

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างบุคคลไว้ดังนี้

ชิคเกอริง (Chickering. 1969 : 94) กล่าวว่าสัมพันธภาพระหว่างบุคคลหมายถึง การที่บุคคลมีความอดทนที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น และการเปลี่ยนแปลงจากการพึ่งพาตนเองไปสู่การพึ่งพาซึ่งกันและกัน

ชัยพร วิชชาวุธ (2530 : 69) กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลเป็นพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์โต้ตอบระหว่างบุคคล มนุษย์อยู่เป็นสังคม การกระทำของมนุษย์แต่ละคนจึงสัมพันธ์กับการกระทำของคนอื่น ๆ ในสังคม เกิดขึ้นทันทีเมื่อกระทำของคนหนึ่งมีผลกระทบต่อผลกรรรมที่อีกคนหนึ่งจะได้รับ

ปรานี พรรณวิเชียร (2534 : 76 – 78) กล่าวถึงแนวทางการปฏิบัติตนกับเพื่อนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันควรปฏิบัติดังนี้

1. ให้เวลาสำหรับเพื่อน

2. เก็บข้อมูลเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเพื่อนไว้
3. ยอมเสี่ยงที่จะให้รู้สึกชาตุแท้
4. เก็บอคติต่าง ๆ ไว้ในใจ
5. อย่าจดจำในสิ่งที่ให้ไป
6. เปิดโอกาสให้เพื่อนได้แสดงน้ำใจบ้าง
7. ฝึกเป็นคนมีอารมณ์ขันกับเพื่อน
8. จุดมิตรภาพเก่า ๆ กับเพื่อนให้กลับคืนมา

จากที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนและเพื่อนปฏิบัติต่อกัน ได้แก่ ความช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันทั้งด้านการเรียน และเรื่องส่วนตัว การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ความห่วงใย ใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน การกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน การปฏิบัติตนกับเพื่อนนับได้ว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในวัยรุ่น เพราะตัววัยรุ่นปฏิบัติตนกับเพื่อนได้ถูกต้องเหมาะสมจะทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข แต่ถ้าหากว่าวัยรุ่นคนใดประพฤติปฏิบัติกับเพื่อนอย่างไม่ถูกต้องเหมาะสม ก็จะทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับตนเอง เช่น มีความรู้สึกต่อตนเองในทางที่ไม่ดี เข้ากับกลุ่มเพื่อนไม่ได้ ไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข

2.11.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

สุพจน์ จักขุทิพย์ (2521 : 23) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลจากการคบเพื่อน การยอมรับเพื่อนในทางเสื่อมเสียเป็นสิ่งที่ผลักดันให้ประพฤติตนไม่เหมาะสมแก่สภาพการเป็นนักเรียน และการใช้เวลาว่างในทางที่ไม่เหมาะสม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อีกทั้งขาดความรู้ความเข้าใจกฎหมายที่ใช้ควบคุมความประพฤติ และนักเรียนนักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องความประพฤติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการหนีโรงเรียน ทะเลาะวิวาท ส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

กรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2525 : 63) พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่ จะมีความเห็นคล้อยตามกลุ่มเพื่อน และเยาวชนยังยึดเอาเพื่อนเป็นที่ปรึกษาพูดคุยถึงปัญหาต่าง ๆ เป็นอันดับแรก เมื่อเกิดปัญหาหรือไม่สบายใจ สำหรับนักเรียนในระดับชั้นปีที่ 1 พบว่า ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน ไม่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนในระดับชั้นปีที่ 1 เพิ่งจะมาเข้าเรียนทำให้ยังไม่สนิทกัน

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองด้านการเรียน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยรามคำแหง

แหล่งข้อมูลจากหนังสืองานส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ทบวงมหาวิทยาลัย ครั้งที่ 2 มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2514 โดยมีจุดมุ่งหมายให้เป็นสถาบันการศึกษาแบบตลาดวิชา เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนสถานที่เรียน

ในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในขณะนั้นนับเป็นมหาวิทยาลัยแห่งที่ 10 ของรัฐ โดยได้รับอนุญาตให้ใช้สถานที่แสดงสินค้านานาชาติ ณ ตำบลหัวหมาก อำเภอบางกะปิ จำนวน 300 ไร่เศษ เป็นสถานที่ตั้ง

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว ทำให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งขึ้นมาเพื่อขยายโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษาให้กับประชาชนชาวไทย ซึ่งนับเป็นปรัชญาการดำเนินงานสำคัญที่มหาวิทยาลัยยึดมั่นตลอดมานับตั้งแต่เปิดรับนักศึกษารุ่นแรกในปี พ.ศ. 2514 ซึ่งในครั้งแรกนั้นเปิดสอนใน 4 คณะ คือ คณะนิติศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ จนต่อมาในปี พ.ศ. 2517 ได้เปิดสอนเพิ่มอีก 3 คณะ คือ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และในปี 2540 ได้เปิดสอนเพิ่มอีก 1 คณะ คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์

ปรัชญาการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย เน้นการเปิดโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงรับนักศึกษาโดยไม่มีการสอบคัดเลือกและรับโดยไม่จำกัดจำนวน ทำให้มีผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียนจำนวนมากที่ได้รับโอกาสในการศึกษาต่อและเพิ่มพูนความรู้จากมหาวิทยาลัยตลาดวิชาแห่งนี้ จนสถานที่เรียนหัวหมากแออัด มหาวิทยาลัยจึงได้เปิดวิทยาเขตรามคำแหง 2 หรือ วิทยาเขตบางนา ในปี 2527 ที่ ถนนบางนาตราด ก.ม. 8 แขวงดอกไม้ เขตประเวศ บนเนื้อที่ 150 ไร่เศษ โดยใช้เป็นสถานที่เรียนของนักศึกษาชั้นปีที่1 มาจนถึงปัจจุบัน

ด้วยความที่เป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชา ระบบการศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงเปิดโอกาสให้นักศึกษาสามารถเลือกวิธีเรียนที่เหมาะสมกับความต้องการ และความจำเป็นของแต่ละบุคคล กล่าวคือ จัดให้มีการบรรยายในชั้นเรียนสำหรับผู้ที่ต้องการเข้าฟังการบรรยายในชั้นเรียนเป็นประจำที่มหาวิทยาลัยสำหรับนักศึกษาที่มีภาระหน้าที่ทางการงานหรืออยู่ในท้องถิ่นห่างไกลไม่สามารถเดินทางมาเรียนในชั้นเรียนได้ มหาวิทยาลัยก็ได้จัดให้มีการเรียนการสอนทางไกล ซึ่งประกอบด้วยตำราการบรรยายผ่านทางวิทยุ และโทรทัศน์ให้นักศึกษาได้ศึกษาด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมาเข้าชั้นเรียนที่มหาวิทยาลัย

ตลอดระยะเวลากว่า 27 ปีที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ปฏิบัติภารกิจหลักทั้ง 4 ประการของสถาบันอุดมศึกษา คือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมได้อย่างมีคุณภาพและตามกระแสโลกาภิวัฒน์อย่างรวดเร็ว จวบจนปัจจุบันนี้มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้เปิดสอนทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท ประกาศนียบัตรบัณฑิต และระดับปริญญาเอก

ในปี 2547 มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีนักศึกษารวมทั้งสิ้น 348,144 คน เป็นนักศึกษาปริญญาตรี 340,775 คน นักศึกษาปริญญาโท 7,331 คน ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต 38 คน นอกจากนี้ยังมีผู้ศึกษาเป็นรายวิชาอีก 6,850 คนด้วย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากร และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 จำนวน 450 คน เป็นนักศึกษาชาย 150 คน และนักศึกษาหญิง 300 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 จำนวน 230 คน เป็นนักศึกษาชาย จำนวน 77 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 153 คน ที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1970 : 80 - 81) โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ชั้นปีและเพศเป็นชั้น (Strata) โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยแบ่งประชากร นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 จำนวน 4 ชั้นปี ดังนี้

ชั้นปีที่ 1 จำนวน 325 คน
ชั้นปีที่ 2 จำนวน 55 คน
ชั้นปีที่ 3 จำนวน 47 คน
ชั้นปีที่ 4 จำนวน 23 คน

2.2 ผู้วิจัยแบ่งประชากร นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ออกเป็นนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงดังนี้

ชั้นปีที่ 1 นักศึกษาชายจำนวน 85 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 240 คน
ชั้นปีที่ 2 นักศึกษาชายจำนวน 25 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 30 คน
ชั้นปีที่ 3 นักศึกษาชายจำนวน 22 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 25 คน
ชั้นปีที่ 4 นักศึกษาชายจำนวน 18 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 5 คน

2.3 ผู้วิจัยประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างได้ 230 คน ที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1967 : 886 – 887) จึงได้สัดส่วนประชากรต่อกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 2 : 1 เป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 จำแนกตามชั้นปีและเพศ ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นปี และเพศ

ระดับชั้นปี	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
ชั้นปีที่ 1	85	240	43	121
ชั้นปีที่ 2	25	30	13	16
ชั้นปีที่ 3	22	25	12	13
ชั้นปีที่ 4	18	5	9	3
รวม	150	300	77	153

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แบ่งออกเป็น 9 ตอนได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สาขาวิชา อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตอนที่ 4 แบบสอบถามภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

ตอนที่ 9 แบบสอบถามวินัยในตนเองด้านการเรียน (เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 28 ข้อ แบ่งเป็นแบบสอบถามการปฏิบัติตนในห้องเรียนจำนวน 15 ข้อ แบบสอบถามการปฏิบัติตนนอกห้องเรียนจำนวน 13 ข้อ)

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สาขาวิชา อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย √ ลงใน ( ) หน้าข้อความและเติมคำในช่องว่างที่เป็นความจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ

   ( ) นักศึกษาชาย ( ) นักศึกษาหญิง

2. อายุ.....ปี

3. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

   ( ) ระดับชั้นปีที่ 1

   ( ) ระดับชั้นปีที่ 2

   ( ) ระดับชั้นปีที่ 3

4. สาขาวิชา

   ( ) สาขาภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ, ภาษาไทย, ภาษาฝรั่งเศส, ภาษาเยอรมัน, ภาษาจีนศึกษา, ภาษาเสปน และภาษารัสเซีย

   ( ) สาขาประวัติศาสตร์

   ( ) สาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา

   ( ) สาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา

5. คะแนนเฉลี่ยสะสมของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 .....

6. อาชีพของผู้ปกครอง

   ( ) รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ

   ( ) พนักงานบริษัทเอกชน

   ( ) ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมง

1. รายได้ของครอบครัว จำนวน ..... บาท/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียนเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนของ อมรรัตน์ ศรีเจริญทรรศน์ (2536) และอาคม ระดมสุข (2547)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 2.1 และข้อ 2.2 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ เป็นประจำ บ่อยครั้ง บางครั้ง น้อยครั้ง และน้อยครั้งที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับการกระทำของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

เป็นประจำ	หมายถึง	ตรงกับการกระทำของนักศึกษาทุกครั้ง
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ตรงกับการกระทำของนักศึกษาเกือบทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ตรงกับการกระทำของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ตรงกับการกระทำของนักศึกษานาน ๆ ครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ตรงกับการกระทำของนักศึกษาน้อยครั้งที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
0	นักศึกษากำหนดเป้าหมายการเรียนในแต่ละวันและสามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จตามเป้าหมายนั้น					
00	นักศึกษาไม่มีเวลาเตรียมตัวสอบปลายภาคเนื่องจากไม่มีการวางแผนจัดสรรเวลาให้เหมาะสม					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
เป็นประจำ	5	1
บ่อยครั้ง	4	2
บางครั้ง	3	3
น้อยครั้ง	2	4
น้อยครั้งที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายขององค์ประกอบนิสัยทางการเรียน มีเกณฑ์พิจารณาคะแนนโดยใช้คะแนนเฉลี่ยดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง นิสัยทางการเรียนไม่ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง นิสัยทางการเรียนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง นิสัยทางการเรียนดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของมาริสา รัฐปัตย์ (2532) และรัตนาภรณ์ วงศาโรจน์ (2533)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และข้อ 3.2 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าชอบทำงานทุกอย่างด้วยตนเองและไม่ชอบขอคำปรึกษาจากผู้อื่น					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อต่อไปนี้

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัวของจิราภรณ์ แพรต่วน (2543 : 92) และเกษสุดา ตันชุน (2545)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 4.1 และข้อ 4.2 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าร่วมกิจกรรมของครอบครัวมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ					
00	ข้าพเจ้าเห็นว่าการควบคุมค่าใช้จ่ายของตนเองเป็นสิ่งที่ควรกระทำ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อต่อไปนี้

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย 3.75 – 5.00 หมายถึง ภาระความรับผิดชอบต่อครอบครัวมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.26 – 3.74 หมายถึง ภาระความรับผิดชอบต่อครอบครัวปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.25 หมายถึง ภาระความรับผิดชอบต่อครอบครัวน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว ของศักดิ์ดา พยัคฆโส (2545) และณัฏยา ผาดจันทึก (2545)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และข้อ 5.2 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่ง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	การปฏิบัติตนของผู้ปกครองหรือบิดามารดาต่อนักศึกษา					
0	ผู้ปกครองยอมรับความคิดเห็นของนักศึกษา					
00	ผู้ปกครองไม่สนใจซักถาม เกี่ยวกับการเรียนของนักศึกษา					
	การปฏิบัติตนของนักศึกษาต่อผู้ปกครองหรือบิดามารดา					
0	นักศึกษาปรึกษาปัญหาทุกเรื่องกับผู้ปกครอง					
00	นักศึกษาทำอะไรโดยไม่สนใจผู้ปกครอง					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อต่อไปนี้

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายขององค์ประกอบสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว มีเกณฑ์พิจารณาคะแนนโดยใช้คะแนนเฉลี่ยดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 2.33 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัวไม่ดี

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34 - 3.66 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัวพอใช้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67 – 5.00 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัวดี

ตอนที่ 6 ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนของฐิติกร ชินสุวรรณพานิช (2546) และศตพร แววคล้ายหงษ์ (2547)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และข้อ 6.2 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก

จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	สถานที่เรียน					
0	ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทสะดวก					
00	บริเวณของห้องเรียน ปราศจากสิ่งรบกวนต่าง ๆ เช่น เสียงและกลิ่น เป็นต้น					
	สื่ออุปกรณ์การเรียน					
0	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีความทันสมัย และมีคุณภาพในการใช้งาน					
00	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีความหลากหลายและเหมาะสมกับรายวิชา					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายขององค์ประกอบลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนโดยใช้คะแนนเฉลี่ยดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนไม่เหมาะสม
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนเหมาะสมพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนเหมาะสม

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ ของสุกัญญา แย้มยิ้ม (2541) และศิรินภา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และข้อ 7.2 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ในมหาวิทยาลัย

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	นักศึกษาแสดงความเคารพอาจารย์ทั้งในห้องเรียน และที่อื่น ๆ					
00	อาจารย์รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาและอาจารย์อยู่ในระดับดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาและอาจารย์อยู่ในระดับพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาและอาจารย์อยู่ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน ของณัฏยา ผาดจันทึก (2545) และดรุณี ขอเจริญ (2546)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และข้อ 8.2 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	นักศึกษาเป็นคนที่เพื่อนไว้วางใจ					
00	นักศึกษาเป็นคนที่เพื่อนอยากทำงานกลุ่มด้วย					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาและอาจารย์อยู่ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาและอาจารย์อยู่ในระดับพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาและอาจารย์อยู่ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 9 แบบสอบถามวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเอง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

9.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามวินัยในตนเองของสินีนาฏ สุทธจินดา (2543) และศักดิ์สิทธิ์ บุญรังศรี (2546)

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามวินัยในตนเอง โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 9.1 และข้อ 9.2 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ บ่อยที่สุด บ่อย บางครั้ง น้อยครั้ง และไม่เคยเลย

ตัวอย่างแบบสอบถามวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

บ่อยที่สุด	หมายถึง	การกระทำนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาเป็นประจำ
บ่อย	หมายถึง	การกระทำนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาบ่อย แต่ไม่เป็นประจำ
บางครั้ง	หมายถึง	การกระทำนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อยครั้ง	หมายถึง	การกระทำนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษานาน ๆ ครั้ง
ไม่เคยเลย	หมายถึง	การกระทำนั้นนักศึกษาไม่เคยปฏิบัติเลย

ลำดับ	ข้อคำถาม	บ่อยที่สุด	บ่อย	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคยเลย
0	นักศึกษามาถึงมหาวิทยาลัยทันเวลาเข้าชั้นเรียนของวิชาแรกเสมอ					
00	นักศึกษามักเข้าห้องเรียนสาย					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
บ่อยที่สุด	5	1
บ่อย	4	2
บ้างครั้ง	3	3
น้อยครั้ง	2	4
ไม่เคยเลย	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง วินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง วินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสมบ้าง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง วินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวธนี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศวร มณีศรีขำ และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมาย นิยามศัพท์เฉพาะ และภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

2. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากนั้นนำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วยสถิติ t – test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน จำนวน 25 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.145 – 5.041

2.2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 12 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.443 – 7.638

2.3 แบบสอบถามภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว จำนวน 10 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.160 – 5.000

2.4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว จำนวน 23 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.145 – 7.483

2.5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน จำนวน 14 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.145 – 7.638

2.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ จำนวน 16 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.145 – 4.704

2.7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน จำนวน 20 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.145 – 5.227

2.8 แบบสอบถามวินัยในตนเองด้านการเรียน จำนวน 28 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.145 – 5.814

3. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามที่คัดมาแล้วในข้อ 2 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟ่า (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละฉบับดังนี้

3.1 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8521

3.2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7763

3.3 แบบสอบถามภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6112

3.4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8624

3.5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8585

3.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8163

3.7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8147

3.8 แบบสอบถามวินัยในตนเองด้านการเรียน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7519

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อนำไปขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ระหว่างวันที่ 25 ธันวาคม 2547 – 20 มกราคม 2548 จำนวน 230 ฉบับ ได้รับคืนครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์คือตอบครบทุกคำถาม ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ แล้วจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
   1.1 ค่าร้อยละ
   1.2 ค่าเฉลี่ย
   1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
   2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t – test
   2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมุติฐาน ได้แก่
   3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
   3.2 วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

$\overline{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนประชากร
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว (Sum of squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว (Mean Squares)
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของค่าพยากรณ์
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของการพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
$\hat{Y}$	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ ในที่นี้คือค่าสมการพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน ในที่นี้คือสมการพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ในรูปคะแนนมาตรฐาน
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F – Distribution
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
Y	แทน	วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
X_1	แทน	นักศึกษาชาย
X_2	แทน	นักศึกษาหญิง

X_3 แทน อายุ
X_4 แทน ระดับชั้นปีที่ 1
X_5 แทน ระดับชั้นปีที่ 2
X_6 แทน ระดับชั้นปีที่ 3
X_7 แทน ระดับชั้นปีที่ 4
X_8 แทน สาขาภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ, ภาษาไทย, ภาษาฝรั่งเศส, ภาษาเยอรมัน, ภาษาจีนศึกษา, ภาษาสเปน, และภาษารัสเซีย
X_9 แทน สาขาประวัติศาสตร์
X_{10} แทน สาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา
X_{11} แทน สาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา
X_{12} แทน คะแนนเฉลี่ยสะสมของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547
X_{13} แทน รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
X_{14} แทน พนักงานบริษัทเอกชน
X_{15} แทน ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมง
X_{16} แทน รายได้ของครอบครัว
X_{17} แทน นิสัยทางการเรียน
X_{18} แทน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
X_{19} แทน ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว
X_{20} แทน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว
X_{21} แทน ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน
X_{22} แทน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์
X_{23} แทน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของประชากรตามองค์ประกอบที่ศึกษา โดยใช้การคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

3. วิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

การเสนอผลการวิเคราะห์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ที่เป็นกลุ่มประชากร โดยจำแนกตาม เพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สาขาวิชา อาชีพของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบ ได้แก่ อายุ คะแนนเฉลี่ยสะสมของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 รายได้ของครอบครัว นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน และวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ที่เป็นกลุ่มประชากร โดยจำแนกตาม ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ที่เป็นกลุ่ม โดยจำแนกตามเพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สาขาวิชา อาชีพของผู้ปกครอง

องค์ประกอบ		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ	นักศึกษาชาย	77	35.2
	นักศึกษาหญิง	153	64.8
	รวม	230	100.0
2. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา	ระดับชั้นปีที่ 1	164	71.3
	ระดับชั้นปีที่ 2	29	12.6
	ระดับชั้นปีที่ 3	25	10.4
	ระดับชั้นปีที่ 4	12	5.7
	รวม	230	100.0
3. สาขาวิชา	สาขาภาษา	55	23.8
	สาขาประวัติศาสตร์	36	15.7
	สาขาปรัชญา สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา	65	28.3
	สาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา	74	32.2
	รวม	230	100.0
4. อาชีพของผู้ปกครอง	รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	44	19.2
	พนักงานบริษัทเอกชน	7	3.0
	ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมง	179	77.8
	รวม	230	100.0

จากตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน จำนวน 230 คน จำแนกตามเพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สาขาวิชา อาชีพของผู้ปกครอง ได้ดังนี้

1. เพศ พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาหญิงจำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 64.8 และนักศึกษาชายจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 35.2

2. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 71.3 รองลงมาศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 2 จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 อันดับสามศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 10.4 และอันดับสุดท้าย ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 5.7

3. สาขาวิชา พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนใหญ่เลือกเรียนสาขาสื่อสารมวลชนและสารสนเทศศึกษา จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 รองลงมาเลือกเรียนสาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 28.3 อันดับสามเลือกเรียนสาขาภาษา จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 23.8 และอันดับสุดท้ายเลือกเรียนสาขาประวัติศาสตร์ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 15.7

4. อาชีพของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้างประมง จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 77.8 รองลงมาประกอบอาชีพรับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 19.2 และอันดับสุดท้ายประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบ ได้แก่ อายุ คะแนนเฉลี่ยสะสมของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 รายได้ของครอบครัว นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน และวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบ ได้แก่ อายุ คะแนนเฉลี่ยสะสมของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 รายได้ของครอบครัว นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน และวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

องค์ประกอบ	$\bar{X}$	S	การแปลผล
1. อายุ	21.55	2.29	วัยรุ่น
2. คะแนนเฉลี่ยสะสม	2.56	.29	ระดับปานกลาง
3. รายได้ของครอบครัว	16373.33	12951.44	ระดับปานกลาง
4. นิสัยทางการเรียน	3.71	.45	ระดับดี
5. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.19	.58	ระดับมาก
6. ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว	4.00	.57	ระดับมาก
7.ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว	3.98	.59	ระดับดี
8. ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน	3.29	.62	เหมาะสมพอใช้
9. สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์	3.52	.49	ระดับพอใช้
10. สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน	3.83	.55	ระดับดี
11. วินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง	2.38	.33	เหมาะสมบ้าง

จากตาราง 3 พบว่า วินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่น ด้านคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านรายได้ของครอบครัวต่อเดือนอยู่ในระดับปานกลาง ด้านนิสัยทางการเรียนอยู่ในระดับดี ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ด้านภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัวอยู่ในระดับมาก ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับดี ด้านลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนอยู่ในระดับเหมาะสมพอใช้ ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์อยู่ในระดับพอใช้ ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อนอยู่ในระดับดี และด้านวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อยู่ในระดับเหมาะสมบ้าง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สาขาวิชา นิสัยทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน และวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) มาวิเคราะห์แบบสหสัมพันธ์หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทุกตัวเป็นคู่ ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	X_8	X_9	X_{10}	X_{11}	X_{12}	X_{13}	X_{14}	X_{15}	X_{16}	X_{17}	X_{18}	X_{19}	X_{20}	X_{21}	X_{22}	X_{23}	Y
X_1	1	-1.000**	.123	.457**	-.272**	-.245	-.175**	-.167*	-.050	.296**	-.072	.065	-.058	-.072	.086	.025	-.097	-.066	-.212**	-.271**	-.107	-.130	-.275**	-.162*
X_2		1	-.123	-.457**	.272**	.245**	.175**	.167*	.050	-.296**	.072	-.065	.058	.072	-.086	-.025	.097	.066	.212**	.271**	.107	.130	.275**	.162*
X_3			1	-.025	-.046	.056	.041	-.042	.066	.022	.002	-.090	-.144*	-.032	.148*	-.060	-.088	-.100	-.027	-.177**	-.007	-.028	-.153*	-.097
X_4				1	-.596**	-.536**	-.384**	-.012	-.089	.075	.019	-.057	-.054	.004	.049	-.084	-.098	-.017	-.045	-.126	-.200**	-.127	-.119	-.049
X_5					1	-.134*	-.096	-.012	.156*	-.104	-.018	.152*	.114	.007	-.110	.094	.212**	.143*	.132*	.190**	.103	.099	.132*	.152*
X_6						1	-.086	-.079	-.034	.029	.063	.014	.001	-.063	.027	.015	-.052	-.089	-.043	-.064	.135*	.020	-.031	-.163*
X_7							1	.145*	-.005	-.035	-.094	-.126	-.060	.065	.027	.010	-.046	-.055	-.044	.057	.064	.078	.085	.093
X_8								1	-.233**	-.320**	-.351**	.129	.025	.029	-.036	.004	.111	.069	.152*	.075	.070	.065	.169*	.116
X_9									1	-.284**	-.309**	.048	-.065	-.009	.064	.029	.020	.075	.035	.045	.040	.056	.022	.022
X_{10}										1	-.457**	-.021	-.029	-.117	.078	.057	-.067	.003	-.166*	-.134*	-.087	-.053	-.180**	-.095
X_{11}											1	-.142*	.044	.092	-.081	-.076	-.074	-.159*	-.031	-.001	-.027	-.067	-.020	-.047
X_{12}												1	.110	.007	-.106	.154*	.257**	.227**	.078	.146*	.162*	.135*	.115	.135*
X_{13}													1	-.080	-.900**	.307**	-.025	-.025	.018	.141*	.033	.068	.021	.058
X_{14}														1	-.363**	.026	-.070	-.118	-.005	-.012	-.057	-.060	-.050	-.024
X_{15}															1	-.298**	.054	.075	-.015	-.126	-.066	-.037	.002	-.044
X_{16}																1	-.040	-.072	.019	.101	.029	-.051	.069	.082
X_{17}																	1	.634**	.361**	.427**	.220**	.384**	.309**	.380**
X_{18}																		1	.474**	.520**	.209**	.333**	.295**	.286**
X_{19}																			1	.600**	.116	.346**	.414**	.299**
X_{20}																				1	.193**	.431**	.508**	.397**
X_{21}																					1	.419**	.193**	.113
X_{22}																						1	.578**	.505**
X_{23}																							1	.554**
Y																								1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (X_{17}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_{18}) ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว (X_{19}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว (X_{20}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ (X_{22}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน (X_{23}) ส่วนองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ นักศึกษาหญิง (X_2) ระดับชั้นปีที่ 2 (X_5) คะแนนเฉลี่ยสะสม (X_{12})

องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ นักศึกษาชาย (X_1) ระดับชั้นปีที่ 3 (X_6)

องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มี 12 องค์ประกอบ ได้แก่ อายุ (X_3) ระดับชั้นปีที่ 1 (X_4) ระดับชั้นปีที่ 4 (X_7) สาขาภาษา (X_8) สาขาประวัติศาสตร์ (X_9) สาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา (X_{10}) สาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา (X_{11}) อาชีพผู้ปกครอง รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ (X_{13}) อาชีพผู้ปกครอง พนักงานบริษัทเอกชน (X_{14}) อาชีพผู้ปกครอง ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมง (X_{15}) รายได้ของครอบครัวต่อเดือน (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน (X_{21})

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 5 และตาราง 6

ตาราง 5 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวพยากรณ์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	4	8.410	2.102	26.916**
Residual	225	17.028	.078	
Total	229	25.438		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า มีองค์ประกอบพยากรณ์จำนวน 4 องค์ประกอบ ที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังแสดงในผลการวิเคราะห์ในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงองค์ประกอบที่สามารถพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

องค์ประกอบที่ศึกษา	b	SE_b	β	R	R^2	F
X_{22}	.287	.046	.422	.505	.255	75.547**
X_{22}, X_{17}	.130	.047	.176	.543	.295	46.069**
X_{22}, X_{17}, X_{20}	.095	.037	.166	.562	.316	33.673**
X_{22}, X_{17}, X_{20}, X_{21}	-.073	.033	-.135	.575	.331	26.916**
				R = .575		
				R^2 = .331		
				SE = .279		
				a = .743		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า องค์ประกอบพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มี 4 องค์ประกอบ เรียงลำดับจากองค์ประกอบที่ส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ (X_{22}) นิสัยทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว (X_{20}) และลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน (X_{21}) ตามลำดับ โดยองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องทั้ง 4 องค์ประกอบนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ร้อยละ 33.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการดังนี้

ในการสร้างสมการพยากรณ์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยนำค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ มาเขียนสมการได้ดังนี้

6.1 สมการพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .743 + .287\ X_{22} + .130\ X_{17} + .095\ X_{20} - .073\ X_{21}$$

6.2 สมการพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .422\ X_{22} + .176\ X_{17} + .166\ X_{20} - .135\ X_{21}$$

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 จำนวน 450 คน เป็นนักศึกษาชาย 150 คน และนักศึกษาหญิง 300 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2547 จำนวน 230 คน เป็นนักศึกษาชายจำนวน 77 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 153 คน ที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 95

(Yamane. 1970 : 80 - 81) โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ชั้นปีและเพศเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง แบ่งออกเป็น 9 ตอนได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สาขาวิชา อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน จำนวน 25 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8521

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7763

ตอนที่ 4 แบบสอบถามภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว จำนวน 10 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6112

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว จำนวน 23 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8624

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน จำนวน 14 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8585

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ จำนวน 16 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8163

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8147

ตอนที่ 9 แบบสอบถามวินัยในตนเองด้านการเรียน จำนวน 28 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7519

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อนำไปขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ระหว่างวันที่ 25 ธันวาคม 2547 – 20 มกราคม 2548 จำนวน 230 ฉบับ ได้รับคืนครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ตอบข้อมูลครบทุกคำถามอย่างสมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ที่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (X_{17}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_{18}) ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว (X_{19}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว (X_{20}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ (X_{22}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน (X_{23}) ส่วนองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ นักศึกษาหญิง (X_2) ระดับชั้นปีที่ 2 (X_5) คะแนนเฉลี่ยสะสม (X_{12})

2. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ นักศึกษาชาย (X_1) ระดับชั้นปีที่ 3 (X_6)

3. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มี 12 องค์ประกอบ ได้แก่ อายุ (X_3) ระดับชั้นปีที่ 1 (X_4) ระดับชั้นปีที่ 4 (X_7) สาขาภาษา (X_8) สาขาประวัติศาสตร์ (X_9) สาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา (X_{10}) สาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา (X_{11}) อาชีพผู้ปกครอง รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ (X_{13}) อาชีพผู้ปกครอง พนักงานบริษัทเอกชน (X_{14}) อาชีพผู้ปกครอง ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมง (X_{15}) รายได้ของครอบครัวต่อเดือน (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน (X_{21})

4. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มี 4 องค์ประกอบ โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่

ส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ (X_{22}) นิสัยทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว (X_{20}) และลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน (X_{21}) ตามลำดับ โดยองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องทั้ง 4 องค์ประกอบนี้ สามารถช่วยร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ร้อยละ 33.1

5. สมการพยากรณ์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ โดยนำค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .743 + .287\ X_{22} + .130\ X_{17} + .095\ X_{20} - .073\ X_{21}$$

5.2 สมการพยากรณ์วินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .422\ X_{22} + .176\ X_{17} + .166\ X_{20} - .135\ X_{21}$$

อภิปรายผลการศึกษา

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (x_{17}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_{18}) ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว (x_{19}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว (X_{20}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ (X_{22}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน (X_{23}) ส่วนองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ นักศึกษาหญิง (X_2) ระดับชั้นปีที่ 2 (x_5) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (x_{12}) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 นิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักศึกษาที่มีนิสัยทางการเรียนดี มีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่นักศึกษามีนิสัยทางการเรียนดี มีความตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียน รู้จักวางแผนการเรียน พัฒนาการเรียน มีความคิดสร้างสรรค์ ขยัน อดทน รับผิดชอบ ไม่ท้อถอย และภูมิใจในผลการเรียนของตนเอง คุณลักษณะดังกล่าวจึงส่งผลทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ดังที่นภาพร เมฆรักษาวณิช (2515 : 65 – 67) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนรัฐบาล ปีการศึกษา

2514 เขตพระนคร จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียน ผลการศึกษาพบว่า นิสัยขยันหมั่นเพียร การใช้เวลา และทัศนคติที่มีต่อการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยขยันหมั่นเพียร และทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และแฟรงเคิล (Frankel. 1957 : 174) ได้ศึกษาเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจ นิสัยทางการเรียน ที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงและนิสัยทางการเรียนดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำและนิสัยทางการเรียนไม่ดี และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน มีรายงานการมาเรียนน้อย ทำผิดวินัยมาก มีส่วนเข้าร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรน้อย

1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก มีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากเป็นผู้ที่มีความมุมานะ เพียรพยายาม ตั้งใจจริง มีความอดทน และมีความรับผิดชอบสูง ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้เป็นลักษณะของผู้มีวินัยในตนเองด้านการเรียน ดังที่วิคกินส์ (Wiggins. 1971 : 289) ได้อ้างถึงผลการวิจัยของโกช์ (Gough) ที่ศึกษาเกี่ยวกับวินัยในตนเอง พบว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงจะมีความรับผิดชอบมาก มีความวิตกกังวลน้อย มีความอดทน มีเหตุผล มีความยืดหยุ่นในความคิดและพฤติกรรมทางสังคม และมีสุขภาพดีกว่าผู้ที่ขาดวินัยในตนเองด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของกมลรัตน์ รัชมาศ (2540 : 99) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ พบว่า นักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม

1.3 ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักศึกษาที่มีภาระความรับผิดชอบต่อครอบครัวมาก มีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่นักศึกษาได้ดูแลสมาชิกในครอบครัว ช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายจากบิดามารดา ทำให้นักศึกษาได้มองเห็นคุณค่าของตนเอง ในการที่ได้ช่วยเหลืองานของสมาชิกในครอบครัว เป็นการฝึกความรับผิดชอบให้เกิดขึ้น และพัฒนาให้เกิดวินัยในตนเองด้านการเรียนต่อไป โกลด์เนอร์ และโกลด์เนอร์ (Gouldner and Gouldner. 1963 : 52) ได้กล่าวถึงบรรยากาศในการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับเด็ก จะอธิบายลักษณะของเด็กหลาย ๆ ลักษณะตามที่เขารับเอาลักษณะของสังคมไว้ และคาดหวังว่า เด็กจะประพฤติตัวให้เป็นไปตามลักษณะที่กำหนดให้ และจะประมาณค่าเด็กตามลักษณะที่กำหนดให้นี้ด้วย บุคคลเหล่านั้นจะสอนเด็กให้รู้จักตัดสินตนเองตามค่านิยม เช่น ความซื่อสัตย์ ความขยันหมั่นเพียร ความสะอาด และความสำเร็จในการเรียน สิ่งเหล่านี้ต่อมาจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมบุคคล

1.4 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพกับสมาชิกในครอบครัวดี มีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะ การให้ความรัก ความอบอุ่น การเอาใจใส่ดูแลในเรื่องต่าง ๆ การดูแลสุขภาพ การยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รวมทั้งให้คำปรึกษาทั้งในเรื่องส่วนตัวและการศึกษา ทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความสุขร่วมกัน สิ่งเหล่านี้จะก่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว และส่งผลให้เกิดการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของซัสส์แมน และบูซซิแนล. (ผจงจิตต์ พิทักษ์ภากร. 2543 : 114 อ้างอิงจาก ; Sussman and Burdchinal 1969) ได้ทำการศึกษาการสนับสนุนทางสังคมในสังคมตะวันออก พบว่า การแสดงออกโดยการให้ความช่วยเหลือกันทุกรูปแบบกิจกรรมในหมู่ญาติ การเลี้ยงดูเด็ก การให้คำปรึกษา การรักษาพยาบาล กิจกรรมเหล่านี้ช่วยให้ครอบครัวสามารถฝันฝ่าอุปสรรคทางการทำงานได้ดี และทำให้เกิดความมั่นคงในครอบครัว ยี่สุ่น นันทวโนยาน (2539 : 36) ได้กล่าวว่า ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่มีความใกล้ชิดกับนักเรียนนักศึกษามากที่สุด สัมพันธภาพในครอบครัวจึงมีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อความสนใจในอาชีพและการตัดสินใจเลือกอาชีพ และสุชา จันทน์เอม (2544 : 19) ซึ่งสรุปว่าครอบครัวเป็นหน่วยที่สำคัญที่สุดของสังคมบ้านและครอบครัวนับว่าเป็นสถาบันสังคมที่มีความสำคัญอันดับแรกในการที่จะสร้างลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของเด็ก ถ้าภายในบ้านหรือครอบครัวมีความผาสุก ทุกคนมีความสามัคคีกลมเกลียวกันเป็นอย่างดี บิดามารดามีความห่วงใยในตัวลูก โดยเอาใจใส่อุปการะเลี้ยงดูและพยายามอบรมบ่มนิสัยในทางดีงามให้แก่บุตร และทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่บุตร ย่อมทำให้บุตรเกิดความรักพ่อแม่ มีความอบอุ่นและมีแต่ความสุข รวมทั้งรับแต่สิ่งที่ดีงามเข้ามาในชีวิต ทำให้เด็กเจริญเติบโตด้วยดี

1.5 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ในมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพกับอาจารย์ดี มีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่อาจารย์ให้ความรู้กับนักศึกษาอย่างเต็มที่ ให้ความรัก ความอบอุ่น เป็นที่ปรึกษาที่ดีเมื่อนักศึกษามีปัญหา ส่วนนักศึกษาก็ให้ความเคารพอาจารย์ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน มาเรียนทุกวันโดยสม่ำเสมอ และเชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์ สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ จะก่อให้เกิดการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน ดังที่กรมพลศึกษา (2536 : 4 – 5) ได้สรุปปัจจัยการประพฤติผิดระเบียบวินัย ด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา ที่สำคัญของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษา 15 สาเหตุ โดยมีสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ผู้สอนไม่เข้าใจนักศึกษา และอาจารย์ไม่ให้ความเป็นธรรมกับนักศึกษา และบงกช โควินท์ (2544 : 64) ได้กล่าวถึงสาเหตุของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่าการสอนในโรงเรียนไม่ดี เด็กอาจมีปัญหาได้เนื่องมาจากโรงเรียนและครู กล่าวคือโรงเรียนบางแห่งไม่เอาใจใส่ให้ความรักและเข้าใจนักศึกษาเท่าที่ควร ซึ่งมักสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับเด็กได้มาก อาจทำให้เด็กมีการปรับตัวต่อสังคมมากขึ้น และมีอารมณ์ที่ไม่มั่นคงได้ ซึ่งสอดคล้องกับงาน

วิจัยของกรมสามัญศึกษา (2530 : 1) พบว่า สภาพในโรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการหลอมและพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษา แต่เนื่องจากกระบวนการเรียนการสอนมุ่งเน้นเนื้อหาวิชา และการจัดครูผู้สอนก็จัดเป็นรายวิชา ครูแต่ละวิชาจึงสอนนักศึกษาเป็นจำนวนมาก ทำให้ครูแต่ละคนรู้จักนักศึกษาไม่ถ่องแท้ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นไปอย่างผิวเผิน การพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษาจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร จากการศึกษาข้างต้น พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง และกิ่งกาญจน์ ปานทอง (2545 : 85) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ คณะวิทยาการจัดการ โปรแกรมวิชานิเทศศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร พบว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพกับอาจารย์ที่ดีจะส่งผลให้พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.6 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพกับเพื่อนดี มีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่นักศึกษาให้ความช่วยเหลือเพื่อน พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน การให้ความเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็น ห่วงใยซึ่งกันและกัน การกระทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน ชักชวนเพื่อนให้เข้าชั้นเรียน แลกเปลี่ยนความรู้ และจับกลุ่มติวหนังสือกัน ซึ่งเป็นการสร้างให้เกิดพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสม และเป็นการพัฒนาให้เกิดวินัยในตนเองด้านการเรียนต่อไป จากแนวความคิดของ Maslow เกี่ยวกับความต้องการทางสังคม (Social or Belonging Needs) กล่าวไว้ว่า เมื่อความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) และความต้องการทางด้านความมั่นคง (Security Needs) ได้รับการตอบสนองแล้ว คนเราจะมีความต้องการทางด้านสังคม ซึ่งถือว่าเป็นความต้องการระดับสูง เข้าครอบงำพฤติกรรมของบุคคลนั้น อันได้แก่ ความต้องการเป็นพวกพ้อง ความต้องการการยอมรับ ต้องการมิตรภาพ ความรักจากเพื่อนร่วมงาน (Esteem or Egoistic Needs) (สมพงษ์ เกษมสิน. 2521 : 305 – 307) ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542 : 70) พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่ จะมีความเห็นคล้อยตามกลุ่มเพื่อน และเยาวชนยังยึดเอาเพื่อนเป็นที่ปรึกษาพูดคุยถึงปัญหาต่าง ๆ เป็นอันดับแรก เมื่อเกิดปัญหาหรือไม่สบายใจ สำหรับนักเรียนในระดับชั้นปีที่ 1 พบว่า ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน ไม่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนในระดับชั้นปีที่ 1 เพิ่งจะมาเข้าเรียนทำให้ยังไม่สนิทกัน

1.7 นักศึกษาหญิงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักศึกษาหญิงมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะ เด็กหญิงจะได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิดจากครอบครัว สังคมคาดหวังให้เด็กหญิงประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบระเบียบประเพณีอย่างอย่างเคร่งครัด ด้วยเหตุนี้นักศึกษาหญิงจึงพยายามที่จะปฏิบัติตนให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อที่จะทำให้สังคมยอมรับตนเองมากขึ้น ซึ่งเป็นรากฐานให้เกิดการพัฒนาวินัยในตน

เองด้านการเรียนของนักศึกษาด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบัณฑิตา ศักดิ์อุดม (2523 : 97) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความมีวินัยในตนเองตามการรับรู้ของนักเรียนพบว่า ในการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบนักเรียนหญิงมีวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.8 ระดับชั้นปีที่ 2 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 2 มีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะ นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 2 ยังถือว่าเป็นนักศึกษาใหม่ ซึ่งจะมีความตื่นตัวที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ มีความกระตือรือร้น เอาใจใส่ในการเรียน และมีความรับผิดชอบในการเรียน นักศึกษาเริ่มสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยได้ และส่งผลให้นักศึกษามีความพร้อมในการเรียนเพิ่มขึ้น ผลการเรียนออกมาดี ทำให้นักศึกษามีกำลังใจ และพัฒนาไปสู่วินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาต่อไป จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 2 คน ในเรื่องวินัยในตนเองด้านการเรียน พบว่า นักศึกษามีความกระตือรือร้นในการเรียนทุกวิชา เวลาเข้าชั้นเรียนนักศึกษาจะนั่งแนวหน้าตลอด ไม่เคยเข้าห้องเรียนสาย มาเรียนโดยสม่ำเสมอ มีความตั้งใจจริง และมุ่งมั่นที่จะเรียนให้สำเร็จตามระยะเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด เนื่องจากนักศึกษาได้ตั้งความหวังไว้ว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีแล้ว จะรีบทำงาน เก็บเงินไว้เรียนต่อในระดับปริญญาโท และต้องการให้บิดามารดามีความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนเอง

1.9 คะแนนเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง มีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นข้อบ่งชี้อันหนึ่งถึงความสามารถทางปัญญาของนักเรียน ผู้ที่มีระดับสติปัญญาสูง ทำให้มีความสามารถในการคิด การจำแนก การประเมิน บุคคลที่มีความสามารถทางปัญญาย่อมทำให้บุคคลนั้นได้เรียนรู้ค่านิยม ระเบียบ และบรรทัดฐานของสังคม สามารถที่จะแยกแยะพฤติกรรมต่าง ๆ ว่าพฤติกรรมไหนเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมชาย เรืองสม (2541 : 244 – 245) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 4 สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่าวินัยตนเองของช่างอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนักศึกษาที่มีวินัยตนเองอยู่ในระดับปานกลางจะเป็นผู้ที่มีเกณฑ์การเรียนในระดับค่อนข้างดี และจากการสำรวจความคิดเห็นของครู อาจารย์ประเมินนักศึกษากับนักศึกษาประเมินตนเอง พบว่า ทั้ง 2 ฝ่ายต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า วินัยตนเองด้านความอดทน ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การทำตามกฎเกณฑ์สังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำและความตั้งใจจริง มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งผลดังกล่าวจะเป็นแนวทางในการพัฒนาวินัยตนเอง และงานวิจัยของโรจนา ศุขะพันธ์ (2530 : 98) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ

นักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 517 คน ในกลุ่มตัวอย่างทั้งนักศึกษาชายและหญิง พบว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ นักศึกษาชาย (X_1) ระดับชั้นปีที่ 3 (X_6)

2.1 นักศึกษาชายมีความสัมพันธ์ทางลบกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักศึกษาชายมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะ นักศึกษาชายไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิดเท่ากับนักศึกษาหญิง ได้รับการสนับสนุนให้รู้จักค้นหาสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง มีความเป็นอิสระมากกว่านักศึกษาหญิง สังคมไม่ได้เข้มงวดกวดขันกับความประพฤติของนักศึกษาชายว่าจะต้องอยู่ในกรอบระเบียบ ประเพณีอย่างเคร่งครัด ดังนั้นสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จึงเป็นตัวหล่อหลอมให้นักศึกษาชายมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรัชติการณ์ สุขเกษม (2528 : 92 – 97) ได้ศึกษาการกระทำผิดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 12 พบว่า นักเรียนที่กระทำความผิดส่วนใหญ่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง ความผิดทางวินัยที่นักเรียนทำคือ ลืมทำการบ้าน คุยหรือเล่นเสียงดังในห้องเรียน แสดงมารยาทไม่สุภาพเรียบร้อยกับเพื่อน สวมเสื้อผ้าที่ไม่สุภาพเรียบร้อย ไว้ผมยาวเกินกำหนด สวมรองเท้าแตะมาโรงเรียน เดินรับประทานอาหารหรือขนมบนท้องถนน มาโรงเรียนสายและเข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลา สาเหตุของการกระทำความผิดของนักเรียน ก็คือ การเรียนการสอนของครู ความบังเอิญและความไม่ตั้งใจเรียนของเด็ก สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ทางบ้าน โรงเรียนและสื่อมวลชน ตลอดจนสภาวะเศรษฐกิจของครอบครัว

2.2 ระดับชั้นปีที่ 3 มีความสัมพันธ์ทางลบกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 3 มีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาอาจเกิดความรู้สึกว่าเรียนใกล้จะสำเร็จการศึกษาแล้ว จึงมาเรียนบ้าง ไม่มาเรียนบ้าง หรือเวลาอาจารย์สอนก็ไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร เพราะคาดหวังว่าตนเองจะต้องจบการศึกษาและส่งผลให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 3 คน ในเรื่องวินัยในตนเองด้านการเรียน พบว่า เวลาเรียนนักศึกษาไม่ให้ความสนใจเรียน มาเรียนบ้าง ไม่มาเรียนบ้าง คุยในขณะที่อาจารย์สอน หลับในชั้นเรียนเป็นประจำ และชักชวนเพื่อนดื่มสุราภายในบริเวณมหาวิทยาลัย เนื่องจากนักศึกษามีความคิดว่าตนเองมีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และเก็บสะสมหน่วยกิจได้ตามเกณฑ์ ซึ่งคาดหวังว่าตนเองจะต้องสำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลาไม่เกิน 4 ปี

3. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มี 12 องค์ประกอบ ได้แก่ อายุ (X_3) ระดับชั้นปีที่ 1 (X_4) ระดับชั้นปีที่ 4 (X_7) สาขาภาษา (X_8) สาขาประวัติศาสตร์ (X_9) สาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา (X_{10}) สาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา (X_{11}) อาชีพผู้ปกครอง รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ (X_{13}) อาชีพผู้ปกครอง พนักงานบริษัทเอกชน (X_{14}) อาชีพผู้ปกครอง ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมง (X_{15}) รายได้ของครอบครัวต่อเดือน (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน (X_{21})

3.1 อายุไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า นักศึกษาที่อายุมากบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และนักศึกษาที่อายุมากบางคน มีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

นักศึกษาที่อายุมากบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการพัฒนาวินัยในตนเองต้องทำตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อเด็กได้รับความอบอุ่นในครอบครัว อันเป็นการสนองตอบความต้องการของเขา และทำให้เด็กเกิดความมั่นคงทางอารมณ์ อันจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมได้อย่างมีเหตุผล สามารถใช้แรงจูงใจทางจริยธรรมมาเป็นแนวเสริมในการควบคุมตนเอง หรือในการเกิดวินัยในตนเองอย่างมั่นคง ดังที่ทัศนา บุญทอง (2533 : 190) กล่าวไว้ว่า อายุของบุคคลเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับพัฒนาการและระดับวุฒิภาวะ เมื่อพิจารณาคุณภาพชีวิตการทำงานในเรื่องการทำงานที่ดีมีคุณภาพแล้ว บุคคลที่อายุมากขึ้น ระดับวุฒิภาวะจะเจริญขึ้นตามวัย

นักศึกษาที่อายุมากบางคน มีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะการพัฒนาวินัยในตนเองที่จะต้องทำตั้งแต่วัยเด็กนั้น เด็กไม่ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัว ไม่ได้รับในสิ่งที่เขาต้องการ พ่อแม่ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ทำให้เด็กเกิดความไม่มั่นคงทางอารมณ์ เติบโตขึ้นมาท่ามกลางความทุกข์ จึงส่งผลต่อการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจรรจา สุวรรณทัต (2533 : 52 – 57) พบว่า สิ่งที่เด็ก ๆ โดยเฉพาะวัยรุ่นมีความอดทนน้อยที่สุด คือการที่พ่อแม่ขาดความคงเส้นคงวาในการวางระเบียบวินัย ในทางปฏิบัติแล้วเรามักจะพบว่าพ่อแม่มักจะวางกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ไปตามอารมณ์มากกว่าจะใช้เหตุผล การลงโทษก็เป็นไปตามอารมณ์ของพ่อแม่ด้วยเช่นกัน การขาดความคงเส้นคงวาในการอบรมเด็กจะทำให้เกิดความคลอนแคลนในสัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่กับลูกและเด็กกับพี่น้อง ดังนั้นการรักษาความคงเส้นคงวาของพ่อแม่ในการวางระเบียบวินัย จึงมีความสำคัญยิ่งในการสร้างเสริมบรรยากาศที่ราบรื่น และการสร้างความยุติธรรมในครอบครัว อันจะส่งผลให้สมาชิกในครอบครัวรู้สึกว่าตนเองมีค่า มีความสำคัญ ซึ่งนำไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเอง และสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ นั่นคือความมีวินัยนั่นเอง

3.2 ระดับชั้นปีที่ 1 ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับ

ชั้นปีที่ 1 บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 1 บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 1 บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นนักศึกษาที่เพิ่งเริ่มเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย นักศึกษาโดยส่วนใหญ่จะมีความกระตือรือร้น กระฉับกระเฉง และมีความตื่นตัวในการที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ นักศึกษาจะมีความสนใจในการศึกษาเล่าเรียน มีความขยันหมั่นเพียร มีความรับผิดชอบ ซึ่งเป็นการสร้างนิสัยที่ดีให้เกิดขึ้น และเป็นบันไดไปสู่การพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 3 คน ในเรื่องวินัยในตนเองด้านการเรียน พบว่า นักศึกษาเข้าชั้นเรียนในทุกวิชา มาเรียนโดยสม่ำเสมอ และไม่ขาดเรียนถ้าไม่มีความจำเป็น เนื่องจากนักศึกษาให้ความสำคัญกับการเรียนมากเป็นอันดับ 1 และมีความต้องการที่จะสำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด ดังนั้นนักศึกษาจึงตั้งใจศึกษาเล่าเรียน มีความมุมานะ ขยันหมั่นเพียร อดทน และมีความรับผิดชอบ เพื่อต้องการไปสู่ความสำเร็จดังที่คาดหวังไว้

นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 1 บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้น เมื่อเริ่มเข้ามาศึกษาใหม่ ๆ อาจจะยังไม่สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยได้ ทั้งสถานที่ศึกษาใหม่และเพื่อนใหม่ อีกทั้งยังมีกิจกรรมตามชุมต่าง ๆ ที่ชักชวนให้นักศึกษาชั้นปี 1 ไปรับน้อง ร่วมทำกิจกรรมกับรุ่นพี่ ทำให้ไม่สนใจการเรียน เข้าชั้นเรียนบ้าง ไม่เข้าชั้นเรียนบ้าง ขาดความรับผิดชอบ และถ้านักศึกษาไม่สามารถที่จะควบคุมตนเองได้ ก็จะส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 4 คน ในเรื่องวินัยในตนเองด้านการเรียน พบว่า โดยส่วนมากนักศึกษาจะไม่ค่อยได้เข้าชั้นเรียน มาเรียนไม่สม่ำเสมอ และไม่สนใจเรียน เนื่องจากนักศึกษาจะต้องใช้เวลาเกือบทั้งหมด หมดไปกับการทำกิจกรรมต่าง ๆ กับรุ่นพี่ และเพื่อน ๆ รุ่นพี่และเพื่อนจะชักชวนให้ไม่เข้าชั้นเรียน และแนะนำว่าให้อ่านหนังสือแนวข้อสอบแทน รุ่นพี่จะช่วยติวให้ ก็สามารถที่จะสอบผ่านได้โดยไม่ต้องเสียเวลาเข้าชั้นเรียน

3.3 ระดับชั้นปีที่ 4 ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 4 บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 4 บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 4 บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เป็นชั้นปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษา จึงทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น และขยันเรียนมากขึ้น ทำให้เกิดความมุมานะพยายาม มีความรับผิดชอบ อีกทั้งมีวุฒิภาวะที่เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น จึงส่งผลให้มีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสมขึ้น ดังที่หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์ (2545 : 23 ; อ้างอิงจาก ดวงนฤมล ประชัญคดี และมาริษศักร์ กัลล์ประวิทธ์. 2530 : 291)

เกี่ยวกับคุณภาพและปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพบัณฑิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า เมื่อนิสิตอยู่ในชั้นปีที่สูงขึ้น หากมีความพึงพอใจในการเรียนการสอนของคณะฯ ก็จะช่วยให้นิสิตมีความสนใจใฝ่หาความรู้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เชื่อมั่นในตนเอง มีความมั่นคงทางอารมณ์ และมีความรับผิดชอบมากขึ้น จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 3 คน ในเรื่องวินัยในตนเองด้านการเรียน พบว่า นักศึกษาเข้าชั้นเรียนตรงเวลา และสนใจในการเรียนมาก หลังจากเลิกเรียนนักศึกษาจะทบทวนในสิ่งที่อาจารย์ได้สอน และถ้าสงสัยหรือไม่เข้าใจจะสอบถามเพื่อน หรือสอบถามอาจารย์ในชั่วโมงต่อไป เนื่องจากนักศึกษามีความรู้สึกว่า เหลือเวลาที่จะใช้ชีวิตอยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยอีกไม่นาน ก็จะสำเร็จการศึกษาแล้ว ดังนั้นนักศึกษาจึงทุ่มเทให้กับการเรียนมากกว่าเดิม มีกำลังใจ และมีความภาคภูมิใจในตนเอง

นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 4 บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะเมื่อนักศึกษาได้ศึกษาจนถึงชั้นปีที่ 4 มีนักศึกษาบางคนที่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายที่จะเรียน ขาดความกระตือรือร้น และขาดความรับผิดชอบในการเรียน อีกทั้งยังมีความคิดว่าเป็นปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษา จึงทำให้มีพฤติกรรมเฉื่อยชา และส่งผลทำให้มีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 5 คน ในเรื่องวินัยในตนเองด้านการเรียน พบว่า นักศึกษาไม่เคยเข้าชั้นเรียนนอกจากเวลาสอบ เนื่องจากต้องทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย เสียเวลาในการเดินทาง สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย การซื้อหนังสือสรุปเกี่ยวกับข้อสอบหน้ามหาวิทยาลัย ก็สามารถทำให้สอบผ่านได้ และมหาวิทยาลัยให้ระยะเวลาในการศึกษาถึง 8 ปี ดังนั้นจึงเรียนไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องรีบร้อน เพราะคาดหวังว่าตนเองจะต้องสำเร็จการศึกษาอย่างแน่นอน

3.4 สาขาภาษา ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า นักศึกษาสาขาภาษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และนักศึกษาสาขาภาษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

นักศึกษาสาขาภาษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาโดยส่วนมากจะเลือกเรียนในสาขาวิชาที่ตนเองสนใจ มีความชอบ และความถนัดในสาขาวิชานั้น ๆ สิ่งนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้นักศึกษาศึกษาเล่าเรียน มีความขยันหมั่นเพียร อดทน มีความสุขและประสบความสำเร็จในการเรียน สาขาภาษานั้นเป็นศาสตร์ที่มีความละเอียดอ่อน ผู้ที่ศึกษาโดยส่วนมากจะมีจิตใจที่อ่อนโยน ภาษาเป็นเรื่องของวัฒนธรรม สิ่งเหล่านี้จะช่วยหล่อหลอมให้เกิดวินัยในตนเองด้านการเรียนขึ้น

นักศึกษาสาขาภาษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาบางคนอาจถูกบิดา มารดา บังคับให้ศึกษาในสาขาวิชานี้ หรือนักศึกษาเลือกเรียนสาขานี้เองก็ตาม แต่นักศึกษาไม่มีความขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียน เรียนอย่างไม่มีความสุข และอาจ

ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควร นิสัยที่เกิดขึ้นนี้จะส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา

3.5 สาขาประวัติศาสตร์ ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า นักศึกษาสาขาประวัติศาสตร์บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และนักศึกษาสาขาประวัติศาสตร์บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

นักศึกษาสาขาประวัติศาสตร์บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะวิชาประวัติศาสตร์ เป็นวิชาที่ว่าด้วยการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตที่ส่งผลต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทำให้ทราบเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาในอดีต ผู้ที่ศึกษาสาขานี้โดยมากจะเป็นผู้ที่มีความขยันในการที่จะศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ ค้นคว้าหาหลักฐานเพื่อนำมาสนับสนุนในสิ่งที่ได้ค้นพบ พิสูจน์ให้เห็นจริงในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งลักษณะนิสัยดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลสอดคล้องกับการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา

นักศึกษาสาขาประวัติศาสตร์บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาสาขานี้จะต้องอาศัยการค้นคว้าหลักฐานต่าง ๆ จากการอ่านหนังสือ ศึกษาหลักฐานจากสถานที่จริง มีการสำรวจค้นหาจากแหล่งสำคัญต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์ ซึ่งบางครั้งอาจทำให้เกิดความรู้สึกท้อแท้ เนื่องจากความเหน็ดเหนื่อย รู้สึกเบื่อหน่าย ไม่สนใจเรียน และส่งผลทำให้มีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

3.6 สาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า นักศึกษาสาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และนักศึกษาสาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

นักศึกษาสาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในสาขาวิชามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์จะเป็นไปในลักษณะที่มุ่งเน้นการประยุกต์ ใช้องค์ความรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพของชุมชน และสังคม ตลอดจนมุ่งปลูกฝังนิสิตให้มีจิตสำนึก ที่ตระหนักต่อหน้าที่ที่พึงต่อสังคม และก่อให้เกิดพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสถิดาพร คำสด (2546 : 127) พบว่า นิสิตที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านความเป็นผู้นำสูงกว่านิสิตที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักศึกษาสาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาสาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยานั้น ถึงแม้ว่าจะได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ความรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพของชุมชน และสังคม ตลอดจนมุ่งปลูกฝังนิสิตให้มีจิตสำนึก ที่ตระหนักต่อหน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อสังคม แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะเข้าใจ และปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง จึงส่งผลทำให้มีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสมตามไปด้วย

3.7 สาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า นักศึกษาสาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และนักศึกษาสาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

นักศึกษาสาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาที่ศึกษาในสาขาดังกล่าว โดยส่วนใหญ่จะมีบุคลิกภาพที่คล่องแคล่ว มีความมั่นใจในตนเอง มีความกระตือรือร้นในการกระทำสิ่งต่าง ๆ พูดจาฉะฉาน และมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลรอบข้าง สาขาสื่อสารมวลชนจะศึกษาเกี่ยวกับ การทำงานเบื้องหลังทางด้านวิทยุโทรทัศน์ ซึ่งจะต้องมีความคล่องตัว มีไหวพริบและสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ ส่วนสารสนเทศศึกษา เป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ซึ่งจะมีบุคลิกลักษณะคล้ายคลึงกับผู้ที่ศึกษาในสาขาสื่อสารมวลชน ซึ่งคุณสมบัติดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน

นักศึกษาสาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา บางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะไม่ว่านักศึกษาจะศึกษาในสาขาใดก็ตาม ในทุกสาขาวิชาจะต้องมีทั้งผู้ที่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน มีความรับผิดชอบ และผู้ที่ไม่สนใจเรียน ขาดความรับผิดชอบ ประพฤติปฏิบัติตนไม่เหมาะสม ทำให้ผลการเรียนตกต่ำ และส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนให้ไม่เหมาะสมตามไปด้วย

3.8 อาชีพผู้ปกครอง รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า อาชีพรับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และอาชีพรับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

อาชีพรับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองสามารถแบ่งเวลาจากการประกอบอาชีพ เพื่อให้ความเอาใจใส่ในการอบรมเลี้ยงดู และเอาใจใส่กับเรื่องการเรียนของลูก ทำให้เด็กมีความสุขและประสบความสำเร็จทั้งในการเรียนและการปรับตัว นั่นคือ มีพัฒนาการทางสติปัญญา และอารมณ์ที่ดี และส่งผลให้เกิดการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน

อาชีพรับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองบางท่านสนใจ และทุ่มเทกับการทำงานมากเกินไป ไม่มีเวลาเอาใจใส่และอบรมเลี้ยงดูลูก มีแต่เงินเอาไว้ให้ลูกใช้ เด็กจะขาดความรัก ความอบอุ่น ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล เด็กจะแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อเรียกร้องความสนใจจากบิดามารดา และส่งผลให้มีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

3.9 อาชีพผู้ปกครอง พนักงานบริษัทเอกชน ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า อาชีพพนักงานบริษัทเอกชนของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนมาก และอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนน้อย

อาชีพพนักงานบริษัทเอกชนของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองบางท่านรู้จักแบ่งเวลาให้เหมาะสมระหว่างการทำงานและครอบครัว เอาใจใส่อบรมดูแลลูก ให้ความรักความอบอุ่นแก่ครอบครัว ทำให้เด็กและครอบครัวมีความสุข ประสบความสำเร็จทั้งในเรื่องการเรียน และการปรับตัว ซึ่งจะส่งผลให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อสังคมต่อไป และเป็นการสร้างให้เกิดวินัยในตนเองด้านการเรียน

อาชีพพนักงานบริษัทเอกชนของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองให้ความสำคัญกับการทำงานมากจนลืมให้ความสำคัญกับครอบครัว คิดว่าเงินทองที่ได้จากการทำงาน จะทำให้ครอบครัวมีความสุขได้ แต่แท้ที่จริงแล้วความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจซึ่งกันและกันนั้น เป็นสิ่งที่เด็กทุกคนต้องการที่จะได้รับจากบิดา มารดา เมื่อบิดา มารดา ไม่มีเวลาที่จะแสดงความรักต่อลูก ทำให้เด็กขาดความอบอุ่น และแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน

3.10 อาชีพผู้ปกครอง ค้าขาย หรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมง ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า อาชีพค้าขาย หรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมงของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และอาชีพค้าขาย หรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมงของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

อาชีพค้าขาย หรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมงของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองที่มีฐานะปานกลาง หรือยากจนนั้น โดยส่วนมากมักจะอบรมสั่งสอนลูกให้มีความขยัน อดทน รับผิดชอบ และตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เพื่อที่จะได้ทำงานที่ดี มีชีวิตที่ดีไม่ลำบาก ฝึกให้เด็กได้ช่วยเหลือตนเอง และรับผิดชอบต่อตนเอง เป็นการเสริมสร้างให้เกิดวินัยในตนเองด้านการเรียน

อาชีพค้าขาย หรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมงของผู้ปกครอง บางคนทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองที่มีฐานะปานกลางหรือยากจนนั้น จะใช้เวลาเกือบทั้งหมด ๆ ไปกับการทำงานเพื่อนำเงินมาเลี้ยงดูครอบครัว ไม่มีเวลาที่จะให้ความรัก ความอบอุ่นกับครอบครัว ทำให้เด็กขาดที่ปรึกษาเวลาที่มีปัญหา ไม่มีความสุขกับชีวิตประพฤติปฏิบัติตนไม่เหมาะสม และส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน

3.11 รายได้ของครอบครัวต่อเดือน ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า รายได้

ของครอบครัวต่อเดือนสูง ทำให้นักศึกษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และรายได้ของครอบครัวต่อเดือนสูง ทำให้นักศึกษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

รายได้ของครอบครัวต่อเดือนสูง ทำให้นักศึกษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่นักศึกษามาจากครอบครัวที่มีฐานะดี บิดามารดาให้ความรัก ความเอาใจใส่อย่างทั่วถึง การได้รับความอบอุ่นจากครอบครัว สมาชิกในครอบครัวมีความสุข ทำให้นักศึกษามีสุขภาพจิตที่ดี และส่งผลให้นักศึกษาตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ขยันเรียนและมีความรับผิดชอบ เป็นการสร้างให้เกิดวินัยในตนเองด้านการเรียน

รายได้ของครอบครัวต่อเดือนสูง ทำให้นักศึกษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาบางคนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี บิดามารดามักจะเลี้ยงดูด้วยการตามใจ อยากได้อะไรก็มักจะได้ตามที่ใจต้องการ ทำให้เด็กใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ขาดความรับผิดชอบ มีนิสัยเกเร ไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และทำให้มีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

3.12 ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงว่า ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนเหมาะสม ทำให้นักศึกษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม และลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนเหมาะสม ทำให้นักศึกษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนเหมาะสม ทำให้นักศึกษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะสถานที่เรียนที่มีห้องเรียนสะอาด เป็นระเบียบ ปราศจากกลิ่น เสียงรบกวน ห้องเรียนมีขนาดเหมาะสมกับปริมาณนักศึกษา สื่ออุปกรณ์มีความหลากหลายทันสมัยและมีคุณภาพในการใช้งาน เป็นสิ่งดึงดูดให้นักศึกษาอยากเข้าชั้นเรียน ซึ่งส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา ดังที่กมลวัทน์ วันวิชัย (2545 : 43) ได้กล่าวว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี ประกอบด้วย วิธีการสอนของครูที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสซักถาม การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอน มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย ตลอดจนการจัดสิ่งแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น และมีความรับผิดชอบด้านการเรียน สุพิชญา ธีรุกุล และคนอื่น ๆ (2524 : 182 – 187) ที่กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ได้แก่ ห้องเรียนที่มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี ไม่ร้อนอบอ้าว ไม่มีเสียงดังรบกวน สภาพห้องเรียนสะอาดเป็นระเบียบ กิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำแล้วเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และน่าสนใจ โอเบอร์ทัพเฟอร์ (วิลาศ บุญทองขาว. 2527 : 17 ; อ้างอิงจาก Oberteuffer. 1945) ได้ศึกษาสุขภาพจิตที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในโรงเรียน ผลการศึกษา พบว่า อิทธิพลของชั้นเรียนก็เป็นสิ่งแวดล้อมอย่างหนึ่งที่มีผลต่อสุขภาพจิตของเด็ก และการจัดบรรยากาศห้องเรียนดีจะมีส่วนให้นักเรียนขยัน และปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดี และเลวิน ลิปเปท์ และไวท์ (Lewin, Lippet and White. 1939) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน พบว่า นักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนแบบอัตตาธิปไตย มีแนวโน้มเป็นเด็กก้าว

ร้าว หยาบกระด้าง ไม่มีความเห็นใจผู้อื่น ส่วนนักเรียนที่เรียนในชั้นที่มีบรรยากาศแบบประชาธิปไตยจะส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักสามัคคีปรองดอง เป็นมิตรต่อกัน การเรียนก็ราบรื่น มีบรรยากาศที่สบายใจ ขยันเรียน เพราะครูรู้จักขจัดความกดดัน เกรงกลัวใด ๆ ออกไปจากชั้นได้

ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนเหมาะสม ทำให้นักศึกษาบางคนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะ ถึงแม้ว่าสถานที่เรียนจะมีห้องเรียนที่สะอาด เป็นระเบียบ ปราศจากกลิ่น เสียงรบกวน ห้องเรียนมีขนาดเหมาะสมกับปริมาณนักศึกษา สื่ออุปกรณ์มีความหลากหลายทันสมัย และมีคุณภาพในการใช้งาน ก็ไม่สามารถที่จะดึงดูดให้นักศึกษาอยากเข้าชั้นเรียนได้ การที่นักศึกษาจะเข้าชั้นเรียนหรือไม่เข้าชั้นเรียนนั้น เป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับตัวของนักศึกษาเอง ถ้านักศึกษามีความตั้งใจที่จะเรียนต่อให้บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นอย่างไร ก็ไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางในความตั้งใจจริงของนักศึกษาได้ แต่ในทางกลับกัน ถ้านักศึกษาไม่สนใจที่จะศึกษาเล่าเรียนต่อให้บรรยากาศในชั้นเรียนดีเพียงใด ก็ไม่สามารถที่จะดึงดูดให้นักศึกษาอยากเข้าชั้นเรียนได้ และส่งผลให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

4. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มี 4 องค์ประกอบ เรียงลำดับจากองค์ประกอบที่ส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ (X_{22}) นิสัยทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว (X_{20}) และลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน (X_{21}) ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อภิปรายได้ดังนี้

4.1 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ ส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับ 1 แสดงว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพดีกับอาจารย์ ทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่อาจารย์ให้ความรู้กับลูกศิษย์ด้วยความจริงใจ เป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ดีเมื่อนักศึกษามีปัญหา รัก และให้ความเสมอภาคกับนักศึกษาทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน มีความเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน เกิดความผูกพัน และมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน ทำให้นักศึกษาให้ความเคารพและเชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์ เป็นการสร้างให้เกิดวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา ดังที่ ประตินันท์ อุปรมัย (2527 : 33) ที่กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนไว้ว่า ถ้าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นไปด้วยดี หมายถึง ครูและนักเรียนต่างก็มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม ตอบคำถาม และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนให้มาก บรรยากาศในชั้นเรียนก็จะมีแต่ความน่าสนใจ ดังที่บุช (วิลาศ บุญทองขาว. 2527 : 16 ; อ้างอิงจาก Buth. 1942) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน พบว่า ครูที่พยายามทำความรู้จักกับเด็ก ให้ความเห็นอกเห็นใจเด็ก รู้จักส่งเสริมการเรียนตามความต้องการ และความสนใจของเด็ก เด็กจะเรียนได้ดีมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน และมีความสามารถปรับตัวได้สูง ซึ่งกับครูที่มุ่งสอนโดยวิธีกดดันให้เด็กยอมรับความต้องการของตน ผลที่สุดเด็กจะไม่พอใจในตัวครู และเรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร แฟลนเดอร์ส (ธีรวัฒน์ นิจเนตร. 2526 : 84 ; อ้างอิงจาก Flanders. 1959) ประมวลผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน พบว่าอิทธิพลทางอ้อมที่ช่วยให้นักเรียนมี

อิสระในการแสดงออก เช่น การยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน การยกย่องชมเชย มีความสัมพันธ์กับเจตคติที่ดีต่อครูและช่วยให้นักเรียนมีนิสัยในการทำงานดีขึ้น ไทเลอร์ (Tyler. 1964 : 16) ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนในอุดมคติ พบว่า สัมพันธภาพที่ดีในอุดมคตินั้น ครูต้องมีสื่อความเข้าใจที่ดีกับนักเรียน เป็นมิตรที่ดี ให้ความรัก ความเอาใจใส่ มีความเข้าใจและยอมรับนักเรียน และกิ่งกาญจน์ ปานทอง (2545 : 85) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ คณะวิทยาการจัดการ โปรแกรมวิชานิเทศศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร พบว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพกับอาจารย์ที่ดีจะส่งผลให้พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 นิสัยทางการเรียน ส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับ 2 แสดงว่า นักศึกษาที่มีนิสัยทางการเรียนดี ทำให้มีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่นักศึกษาตั้งใจเรียน รู้จักเอาใจใส่ในการเรียน รู้จักการแบ่งเวลาในการเรียน การอ่านหนังสือ การวางแผนการเรียน มีความขยัน อดทน และมีความรับผิดชอบ ซึ่งนิสัยทางการเรียนที่ดีเหล่านี้นั้น จะส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา ดังที่อัจฉรา วงศ์โสธร (2525 : 95 – 98) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้และความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียน โดยศึกษาองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ ความถนัดทางการเรียน ทัศนคติ แรงจูงใจ และนิสัยในการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 97 คน พบว่า ทัศนคติ แรงจูงใจ และนิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล

4.3 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว ส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับ 3 แสดงว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพดีกับสมาชิกในครอบครัว ทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่บิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวให้ความรัก ความอบอุ่น ดูแลเอาใจใส่ในเรื่องต่าง ๆ ให้คำปรึกษาทั้งในเรื่องส่วนตัว และการศึกษา มีความห่วงใยดูแลสุขภาพซึ่งกันและกัน มีการพูดคุยและทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน การแสดงความรักระหว่างกันและกัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยสร้างสายสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นในครอบครัว และส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเพค (กฤษณี ภู่พัฒน์. 2538 : 7 ; อ้างอิงจาก Peck. 1958) ได้ศึกษาและพบว่า การที่เด็กมีความรับผิดชอบสูงขึ้นอยู่กับการส่งเสริมด้านวินัย จากการสังเกตพฤติกรรมของพ่อแม่พบว่า ความใส่ใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับลูก การให้ความรักของพ่อแม่ เป็นการส่งเสริมวินัยที่ได้ผล ทำให้เด็กมีการควบคุมจากภายในอย่างแท้จริง

4.4 ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน ส่งผลทางลบต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับ 4 แสดงว่า ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน

เหมาะสม ทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะ การที่ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเท เป็นระเบียบเรียบร้อย มีขนาดเหมาะสมกับปริมาณนักศึกษา ปราศจากเสียงและกลิ่นรบกวนต่าง ๆ สื่ออุปกรณ์การเรียนมีความหลากหลาย ทันสมัย และมีคุณภาพในการใช้งาน ความพร้อมของสถานที่เรียนไม่สามารถที่จะดึงดูดให้นักศึกษาอยากเข้าชั้นเรียนได้ การที่นักศึกษาจะเข้าเรียนหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับว่านักศึกษามีความตั้งใจและสนใจในการเรียนมากเพียงใด ถ้านักศึกษาไม่สนใจในการเรียน การจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้น่าเรียนเพียงใดก็ไม่สามารถที่จะดึงดูดนักศึกษาให้เข้าชั้นเรียนได้ และส่งผลทำให้นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่เหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการวางนโยบายให้ผู้ที่เกี่ยวข้องร่วมกันพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษามีประสิทธิภาพ และมีวินัยในตนเองด้านการเรียนเหมาะสมขึ้น

1.2 จากผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบด้านสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ ส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงมากที่สุด ดังนั้นจึงควรมีการสนับสนุนให้นักศึกษากับอาจารย์มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน สร้างความเป็นกันเองให้เกิดขึ้นระหว่างศิษย์กับอาจารย์ เพื่อที่จะส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรได้มีการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับคุณลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2.2 ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน เช่น การศึกษาของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง การอบรมเลี้ยงดูบุตร การจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย อิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ และลักษณะการอยู่อาศัยระหว่างที่ศึกษา เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาถึงแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา ทั้งที่ศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาทั้งของภาครัฐ และเอกชน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กนิษฐา ไทเตชะวัฒน์. (2531). *ความคิดเห็นเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่อยู่ในครอบครัวที่มีเฉพาะบิดาหรือมารดา และที่มีทั้งบิดา และมารดา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

กมลรัตน์ รัชมาศ. (2540). *พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ*. วิทยานิพนธ์ บ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

กรุณา กิจขยัน. (2517). *ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยแห่งตน ตามเชิงอำนาจภายใน – ภายนอก และคุณธรรมแห่งพลเมือง*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กฤษณี ภู่พัฒน์. (2538). *การศึกษาวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองใช้ชุดความรู้แก่ผู้ปกครองส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน เรื่อง "ขอให้หนูคิดเอง" และผู้ปกครองใช้กิจกรรมตามปกติในชีวิตประจำวัน*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กมลวัทน์ วันวิชัย. (2545). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียน ของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดอัปสรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กมลนันท์ รังสยาธร. (2543). *การศึกษาวิธีอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กองวิจัยการศึกษา, กรมวิชาการ. (2525). *โครงการทดลองหารูปแบบที่มีประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอนจริยธรรม*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

[illegible]. (2542). *การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทย ต่อความรับผิดชอบ และมีวินัยในตนเอง*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

กันต์กนิษฐ์ เกษมพงษ์ทองดี. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปรับตัวของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จังหวัดนนทบุรี*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กัลยา สุวรรณรอด. (2537). *การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กันยา ประสงค์เจริญ. (2525). *ผลการใช้เทคนิค "แม่แบบ" เพื่อพัฒนาวินัยในตนเอง ด้านความรู้สึกรับผิดชอบ.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

กรมพลศึกษา. (2536). *รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลคุ้มครองความประพฤตินักเรียน นักศึกษาในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ประจำปีงบประมาณ 2536.* กรุงเทพฯ : กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

————. (2541). *ระเบียบกรมพลศึกษา ว่าด้วยการบริหารวิทยาลัยพลศึกษา พ.ศ. 2541.* กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ เอส.ดี. เพรส.

กรมสามัญศึกษา. (2530). *คู่มือการปกครองนักเรียนโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา.* กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

กรมอาชีวศึกษา. (ม.ป.ป.). *การเสริมสร้างคุณธรรมกำกับความรู้.* กรุงเทพฯ : คณะวิชาสามัญสัมพันธ์ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

กาญจนา มีพลัง. (2532). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยการสอนแบบการเรียนเป็นทีมกับการสอนตามคู่มือครู.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กาญจนา หาสิตะพันธุ์. (2517). *"การควบคุมตนเอง"* ในชุมทางวิชาการกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. หน้า 108 – 205. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.

กาญจนา ศรีกาพสินธุ์. (2533). *การบริหารกิจการนักเรียน.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เกษสุดา ตันชุน. (2545). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลสมิติเวช สุขุมวิท กรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กิ่งกาญจน์ ปานทอง. (2545). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษา สำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.ปบ.) คณะวิทยาการจัดการ โปรแกรมวิชานิเทศศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ขวัญใจ บุญฤทธิ์. (2533). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ TAI กับการสอนตามคู่มือครูของ สสวท.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

คณะกรรมการฝ่ายการศึกษา คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2525). *ประมวลข้อคิดทางการศึกษาของไทย.* กรุงเทพฯ : คณะกรรมการฝ่ายการศึกษา คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

คณะวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2528). *การดำเนินงานโครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนทั่วประเทศ*. กรุงเทพฯ : กองวิจัยและวางแผน สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.

คุณากร ศรีคง. (2547). *ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองกับวินัยในตนเอง ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร กลุ่มที่ 7*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

งามตา วนินทานนท์. (2536). *ลักษณะทางพุทธศาสนา และพฤติกรรมศาสตร์ของบิดามารดาที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูบุตร*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร.

จันทร์ดี ถนอมคล้าย. (2539) *การพัฒนาวินัยในตนเองด้านความอดทนของเด็กก่อนประถมศึกษาที่มีสติปัญญาแตกต่างกันด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบหุ่นมือ โดยมีการใช้คำถามก่อนระหว่าง และหลังเล่านิทาน*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

จิตรา ชนะกุล. (2539). *ความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมในวงกลมแบบกลุ่มย่อย*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

จินดา น้าเจริญ. (2540). *การศึกษาความมีวินัยในตนเอง ด้านสิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมลักษณะนิสัย แบบวางแผน ปฏิบัติและทบทวน*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

จรรจา สุวรรณทัต. (2523). *ประวัติและผลงานของสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ (สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก)*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

———————. (2524). *แบบฉบับการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่กำลังเปลี่ยนแปลงของครอบครัวรายได้น้อยที่อยู่ในตัวเมือง*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

จรรจา สุวรรณทัต และคณะ. (2533). *รายงานการวิจัยเรื่องความสามารถในการควบคุมตนเองของเด็กไทยในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการศึกษา การฝึกทักษะ และการพัฒนาจิตลักษณะ เพื่อการสร้างพลเมืองที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

จรรจา สุวรรณทัต. (2545). *"ระบบครอบครัวและสังคมไทย"*. ในประมวลสาระชุดวิชาจิตวิทยาครอบครัวและครอบครัวศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุโขทัยธรรมาธิราช.

จำรัส บุญญานันต์. (2515). *มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล และความต้องการสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามและขัดกับสังคม*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

แจ่มจันทร์ เกียรติกุล. (2531). *การศึกษาความเชื่อมั่นในตนเอง และวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน และอยู่ในชั้นเรียนของคนที่มีพฤติกรรมทางวาจา และท่าทางแตกต่างกัน*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

จุไรรักษ์ แสนวัง. (2543). *สาเหตุการประพฤติผิดระเบียบวินัยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักเรียน สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดมหาสารคาม*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ. (2539). *การสำรวจคุณลักษณะทางวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชฎาพร พัชรัษเฐียร. (2524). *ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ชวลี นาคทัต. (2524). *อิทธิพลของกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความมีวินัยแห่งตน*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ชำเลือง วุฒิจันทร์. (2522). *คุณธรรมและจริยธรรม : หลักการและวิธีการพัฒนาจริยศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ*. กรุงเทพฯ : กรมการศาสนา.

----------. (2524). *คุณธรรมและจริยธรรม : หลักวิธีการพัฒนาจริยศึกษาในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา.

ชุติมา ศรีแก้ว. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ชัยพร วิชชาวุธ. (2530). *เอกสารการสอนชุดมนุษยศาสตร์กับสังคม*. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ชเนตี สวัสดิ์กฤษ์. (2527). *ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนและความคาดหวังของผู้ปกครอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.

ณัฏฐ์พร สดาภรณ์. (2540). *การศึกษาองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนทหารและพลเรือน*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ดวงใจ เนตรโรจน์. *(2527). การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพด้านความมีวินัยในตนเองระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 3 กรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจนปัจจนึก. (2520). *จริยธรรมของเยาวชนไทย*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2520). *จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

————————. (2524). *จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนพานิช.

————————. (2527, กุมภาพันธ์ - มีนาคม). *"จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน,"* แนะแนว. 18 (9) : 58 – 71.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ. (2528). *ปัจจัยทางจิตวิทยานิเวศที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของมารดาไทย*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2529). *รายงานการวิจัยเรื่องการควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ดารณี วงษ์อยู่น้อย. (2525). *การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เตือนใจ สินอำไพสิทธิ์. (2542). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ทัศนีย์ อาชาไนย์. (2519, พฤษภาคม). *การอบรมเลี้ยงดูกับบุคลิกภาพของเด็ก* , สังคมสงเคราะห์สาร. 10 : 57 – 62.

ทัศนีย์ อินทรบำรุง. (2539). *วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานก่อนกลับบ้าน*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ทัศนา บุญทอง และคณะ. (2528). *"การพยาบาลกับการป้องกันโรคทางจิต"*. เอกสารการสอนวิชากรณีเลือกสรรการพยาบาลมารดา ทารก และการพยาบาลจิตเวช. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ห้างหุ้นส่วนจำกัด น้ำกังการพิมพ์.

ทัศนา บุญทอง. (2533). *"บุคลิกภาพกับการปฏิบัติวิชาชีพการพยาบาล"*. เอกสารการสอนชุดวิชาประสบการณ์วิชาชีพพยาบาล หน่วยที่ 1 – 8 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. พิมพ์ครั้งที่ 4. นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.

ธีรวัฒน์ นิจเนตร. (2526). *สุขภาพเชิงจิตสังคมในโรงเรียนสุขภาพจิตของนักเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ชิติมา จักรเพชร. (2544). *ผลของชุดการแนะแนวที่มีต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ กรุงเทพมหานคร.* สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นภาพร เมฆรักษาวณิช. (2515). *ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

นิตยา วีระพันธ์. (2536). *การปกครองนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

บงกช โควินท์. (2544). *การศึกษารายกรณีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีพฤติกรรมรังแกเพื่อน โรงเรียนวัดราชสิทธาราม สังกัดกรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

บัณฑิตา ศักดิ์อุดม. (2523). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความมีวินัยในตนเองตามการรับรู้ของนักเรียน.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

บุญชม ศรีสะอาด และคนอื่น ๆ. (2528). *ปัญหาในระดับมัธยมศึกษา.* มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.

ประตินันท์ อุปรมัย. (2518). *จิตวิทยา.* กรุงเทพ ฯ : โรงพิมพ์ศรีอนันต์.

———————. (2527). *วิทยาการสอน.* พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : วิคตอรี่ เพาเวอร์พอยท์.

ประภาพรรณ เอี่ยมสุภาษิต. (2532). *"การเตรียมความพร้อมด้านลักษณะนิสัย".* ในเอกสารการสอนชุดวิชาฝึกอบรมครูและผู้เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย หน่วยที่ 11 – 15. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ประสาท ปัณฑวังกูร. (2516). *ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และการคิดแบบอเนกนัย.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ปรานี พรรณวิเชียร. (2534, กรกฎาคม). *"ทำอย่างไรไม่ไร้เพื่อน",* วารสารสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 9(1) : 76 – 78.

ประวีณ ณ นคร และ เสนาะ ติเยาว์. (2525). *เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารบุคลากรในโรงเรียน หน่วยที่ 11.* นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ผจงจิตต์ พิทักษ์ภากร. (2543). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเป็นปึกแผ่นของครอบครัวไทย.* ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต. ศศ.ด กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. *เอกสารประกอบการสอนวิชาการทดสอบทางจิตวิทยา.* กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์, 2538.

พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง. (2534) *การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พรรณทิพย์ พื้นทอง. (2534). *การเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมุติแบบมีบทบาทและแบบไม่มีบทบาทที่มีต่อวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบุณฑริก อำเภอบุณฑริก จังหวัดอุบลราชธานี.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พรพิมล เพ็งศรีทอง. (2515). *การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของครูกับนักวิทยาศาสตร์.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พจน์ สะเพียรชัย. (2516). *"ลักษณะของการศึกษาในระบบสังคมไทยที่กำลังเปลี่ยนแปลง,"* พัฒนาวัดผล. 9 : 71 – 77.

----------. (2528). *ทิศทางการจัดการศึกษาตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6.* เอกสารรายงานการประชุมสัมมนาสมาคมวิชาชีพครู ครั้งที่ 4., หน้า 11 – 13 ; 15 – 26.

ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2519). *"ความสัมพันธ์ในหมู่นิสิตนักศึกษา".* คัมภีร์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์.

พิมผกา อัคคะพู. (2543). *ผลการศึกษาสมาธิแบบอนาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีวินัยในการใช้ห้องสมุดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ภัทรา นิคมานนท์. (2517). *ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการถือศีลห้า ความรู้สึกรับผิดชอบ วินัยในตนเอง ความเกรงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ยี่สุ่น นันทวโนยาน. (2539). *การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่เลือกและไม่เลือกเรียนวิชาชีพการพยาบาล เขตกรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ พย.ม. (การพยาบาลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ยุพดี เตชะอังกูร. (2525). *การทดลองเชิงหนังตะลุงเป็นสื่อกลางเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตนของนักเรียนชั้น ป. 5.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

โรจนา ศุขะพันธ์. (2530). *ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. ภาควิชาสารัตถศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

รัตนา นิภารัตน์. (2531). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้การสอนแบบบูรณาการกับการสอนตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

รัชติการณ์ สุขเกษม. (2528). *การศึกษาการกระทำผิดของนักเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 12* . วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สารัตถศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ลัดดาวรรณ ณ ระนอง. (2525). *การทดลองเพื่อใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเอง*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ. (2539). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัย*. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ละเมียด ลิ้มอักษร. (2505). *หลักการสอนในชั้นประถมศึกษา*. พระนคร : องค์การค้าของคุรุสภา.

———————. (2506). *ตำราวิชาชุดครูมัธยมของคุรุสภา วิชาครูตอน 2 : หลักการสอน*.

วรรณวิภา ทองงอก. (2517). *ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่ออาชีพครู วินัยในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและการสอนของนิสิตฝึกสอนวิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลก*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วรนาท รักสกุลไทย. (2537). *การบริหารชุมชนสัมพันธ์*. ประมวลสาระชุดวิชาการบริหารสถานศึกษาปฐมวัย. หน่วยที่ 14. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

วรภัทร ชัยเลิศ. (2534). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความมีวินัยในตนเองในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่สอนโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรอบรู้กับการสอน ตามคู่มือของ สสวท*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วสัน ปุ่นผล. (2542). *การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางไทรวิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วาสนา พิทักษ์สาลี. (2527). *ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

วิเชียร เกตุสิงห์. (2538 , กุมภาพันธ์ – มีนาคม). *"ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่าย ๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้,* "ข่าวสารการวิจัยการศึกษา. 18(3) : 8 – 11.

วิเชียร สุขจันทร์. (2540). *การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลอง และการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อลดพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเผชิญกับความขัดแย้งกับสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง โรงเรียนพิบูลย์ประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วิวัฒน์ อัศวะณิชย์. (2523) *ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วิลาส บุญทองขาว. (2527). *บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนประถมศึกษาตามทัศนะของนักเรียน ครู และผู้บริหารเขตการศึกษา 4.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วิวาห์วัน มูลสถาน. (2523). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู และความมีวินัยในตนเอง.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วีรวรรณ วรสุข. (2540). *พฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติผิดกฎระเบียบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น.* วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

ศศินันท์ นิลจันทร์. (2547). *ผลของการจัดกิจกรรมเล่านิทานที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ในชุมชนแออัดคลองเตย.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศักดิ์สิทธิ์ บุญรังศรี. (2546). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสงคราม.* สารนิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศิริลักษณ์ เกิดจันทร์ตรง. (2540). *ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนกับพฤติกรรมทางจริยธรรมตามความคิดเห็นของผู้สอนในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการนิเทศภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน). นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

สถิดาพร คำสด. (2546) *การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมชาย สิงหพันธุ์. (2527). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความมีวินัยในตนเองในการสอนจริยธรรมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีสอนแบบซินดิเคท และการสอนตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมชาย เรืองสม. (2541). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 4 สังกัดกรมอาชีวศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ครุศาสตร์ เครื่องกล). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. ถ่ายเอกสาร.

สมพิศ แซ่เฮง. (2546). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาช่างอุตสาหกรรม โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาการวิจัย และสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมพงษ์ เกษมสิน. (2516). *การบริหารบุคคลแนวใหม่*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

----------. (2519). *การบริหารงานบุคคลแผนใหม่*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

----------. (2521). *การบริหารงานบุคคลแผนใหม่*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สมบูรณ์ สิงห์คำป้อง. (2542). *ศึกษาปัญหาการส่งเสริมวินัยนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหาร และครูในโรงเรียนเอกชน สังกัดกองการศึกษามูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

สงบ มณีแสง และคนอื่น ๆ. (2527). *การวิจัยติดตาม และประเมินผลการปลูกฝังวินัยในโรงเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษา*. ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน. ถ่ายเอกสาร.

สดใส นิยมจันทร์. (2541). *การศึกษาปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัว และสังคม และวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สวัสดิ์ ไชยโอภาส. (2531, ธันวาคม). *"บริการแนะแนวกับการแก้ปัญหาของโรงเรียนประถมศึกษา,"* วารสารแนะแนว. 1 (12) : 13 – 18.

สินีนาฏ สุทธจินดา. (2543) *การศึกษาวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาพณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. (2510). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพ ฯ : อักษรบริการ.

สุชา จันทน์เอม. (2511 กรกฎาคม – กันยายน). "*เด็กกับการสร้างระเบียบวินัย*". วารสารแนะแนว. 6 : 49.

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. (2516). *จิตวิทยาเด็ก*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา.

———————. (2517). *จิตวิทยาในห้องเรียน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

———————. (2521). *จิตวิทยาในห้องเรียน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สุชา จันทน์เอม. (2544). *จิตวิทยาเด็กเกเร*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : เกษมสัมพันธ์การพิมพ์.

สุดใจ เหล่าสุนทร. (2517). *ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษา*. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย.

สุนันทา ถนอมสิงห์. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดฉะเชิงเทรา*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุนันทา ประเสริฐศรี. (2540). *การสร้างแบบสอบถามวัดความมีวินัยในตนเองชนิดสถานการณ์ที่เป็นภาพการ์ตูนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุนารี เตชะโชควิวัฒน์. (2527). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู วินัยในตนเอง และความภาคภูมิใจในตนเอง*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุภัค ไหวหากิจ. (2543). *เปรียบเทียบการรับรู้วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคติธรรมและการเล่นเกมส์แบบร่วมมือ*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุภาพร ธนะชานันท์. (2544). *ปัจจัยที่มีผลต่อวินัยในตนเองของนิสิตปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุพิชญา ธีระกุล และคนอื่น ๆ. (2524). *การนิเทศศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิทยาการ.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2537). *การเสริมสร้างวินัย : คู่มือแนะแนวทางปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.

สุพจน์ จักขุทิพย์. (2521). *ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิชาเอกพัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

สุรพงษ์ ชูเดช. (2533). *ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยกับจิตลักษณะที่สำคัญของนิสิต*. ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ : ที.พี. พริ้นท์ จำกัด.

เสวย สิงโตสี. (2544). *การศึกษานิสัยในการเรียนและเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเนินจำปา อำเภอแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เสาวรีย์ ศรีมนตรี. (2539) *การเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบ และการใช้สถานการณ์จำลอง ที่มีต่อวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบ่อ (นันทวิทยา) อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

เสงี่ยม อินภิรมย์. (2505). *การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ จังหวัดพระนคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สำเริง บุญเรืองรัตน์. (2515, ตุลาคม - ธันวาคม). *"การศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูในห้องเรียน".* ศูนย์ศึกษา. 18 (2) : 112 – 116.

หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์. (2545). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต คณะสัตวแพทย์ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อนุชิต สังแพง. (2530). *การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดชลบุรี.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน. ถ่ายเอกสาร.

อรวรรณ พาณิชปฐมพงศ์. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อำพร กาทอง. (2529). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสังคมศึกษาและความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนแบบซินดิเคท สอนโดยบทเรียนโปรแกรม และสอนตามแนวคู่มือการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2541). *การให้คำปรึกษาหารือในการปรับปรุงการเขียนเค้าโครงการวิจัย ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สามกรณีศึกษาของนักศึกษาที่ความสามารถเก่ง ปานกลาง และอ่อน.*

Ausubel, David P. (1965). *Ego Development and The Personality.* 3rd. ed., New York : Grune and Stration, inc.,

----------. (1968). *Educational Psychology : A Cognitive View.* New York : Holt Richart and Winston.

Baruch, Dorothy Walter. (1949). *New ways in Discipline : and Your Child Today.* New York : Whittlesesy House.

Bandura, A. (1977). *Social Learning Theory.* Englewood Cliffs, N.J. ; Prentice – Hall.

Bedard , Joseph Donald. (1964 , October – December). " Written Discipline in California High School," *Dissertation Abstract International.* 25 : 288.

Chickerring, S.W. (1969). *Education and Identity.* San Francico : Jossey – Bass.

Corsini , Raymond J. (1999) *The Dictionary of Psychology.* Philadelphia : Brunner Mazel.

Cronbach , Lee Joseph. (1984). *Essentials of Psychological Testing* . 4 th ed. New York : Harper and Row.

Crow, Lester D. and Crow, Alice. (1962). *Child Developmental and Adjustment.* 2 nd ed. New York : The Macmilan.

Decker C.A. and Decker, J.R. (1984). *Planning and Administration Early Childhood Program.* New York : Charles E. Merrill Publishing Company.

Drever, James, ed. (1972). *A Dictionary of Psychology.* 14 th ed. Middlesex : Penguin Book.

Eaton, Jeanette.(1956). *Story of Eleanor Roosevelt.* New York : William Morrow.

English , H.B. And A.C. English. (1958). *A Comprehensive Dictionary of Psychology and Psychoanalytical Terms.* Long, Greem and Co.,

Ferguson , George. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education.* Tokyo : Mcgraw Hill International Book.

Frankel, Edward. (1957). " A Comparative study of Achieving and Underachieving High school boys of High Intellectual Ability," *Educational Psychology.* New York.

Garrison, Karl C. (Karl Claudius). (1956). *Psychology of adolescense.* 5 th ed. Cliffs, N.J. : Prentice – Hall.

Good, Carter V. (1945). *Dictionary of Education.* New York : McGraw – Hill Book Company, Inc.

----------. (1959). *Dictionary of Education.* 3 rd ed. New York : McGraw Hill.

Good, V.C. and others. (1973). *Ed Dictionary of Education.* New York : McGraw – Hill Book Company.

Garrison, K.C. & Magoon, R.A. (1972). *Educational Psychology : an intergration of psychology and Educational practices.* Ohio : Charlese, Merrill.

Hurlock, Elizabeth B. *Child Development.* New York : Mc Graw – Hill Book Company , 1984.

Holtzman, H. Wayne. (1965). *"Survey of Study Habits and Attitudes".* New York : McGraw – Hill Co., 1965.

Hoffman, M.L. (1980). " Moral Development " in *Carmichael 's Manual of Child Psychology.* New York : John Wiley and son.

Jones. Tony Ray. (1978,May). " A Study of Citizen, Teacher and Administrator Attitudes Regarding Preferred Student Disciplinary Alternatives in Public High School," *Dissertation Abstracts, International.* 38 : 6435 – A.

Koivo, Jonathan Hugh. (1983). "Gender Role and Adjustment in children of Diverce,". *Dissertation Abstract International.* 51 : 314 – B ; January.

Likert Renie. (1970). *A Technique for the Measurement of Attitude.* Chicago : Rand McNally Company.

Levin, Gerald R. (1983). *Child Psychology.* Monterey, Calif. : Brooks.

Lloyd – Jones, Esther (McDonald). (1954). *Student personnel work as deeper teaching.* New York : Harper.

Maddox, R. (1936). *How to Study.* Greenwich, Connectiewt : Fawcett Publication.

Maddox, Harry. (1965). " How to Study " . *The English Language Book Society.* London : Search Press.

McClelland, David C. and Other. (1953). *The Achievement Motive.* New York : Appleton – Century Croffs, Inc.

----------. (1969). *Motivating Economic Achievement.* New York : The Tree Press.

Murray, Henry H. (1964). *Motivation and Emotion.* Englewood Cliffs, Prentice Hall.

Mussen, Paul H., John J. Conger and Jerome Kagan. (1969). *Child Development and Personality.* 3rd. ed., New York : Harper & Row.

Peck, R.F. (November,1958). " Family Patterns Correlated with Adolescent Personality Structure, " *Journal of Adonormal and Social Psychology.* 62 : 374.

Peck, R.F. and R.J. Havighust. (1963). *Child Development and Personality.* New York : john Willey & Sono, Inc.

Robinson, Jonathan Grawford. (1978, December). " Efficacy of Operant – V.S. Cognitive Behavior Modification in The Development of Self – Control for Aggressive Adolescent Boys," *Dissertation Abstracts International.* 40 (6) : 2854 – B.

Sheviakov G.V. and R. Fritz. (1955). *Discipline for Today ' s Children and Youth.* Washington D.C. : National Education Association.

Synder, Ross. (1986, March). " Three Differing Systems of Discipline and Their Impact on Conscience and Culture," *Resources in Educational Resources Information Center.* Vol 21 No. 3 : 124.

Tyler, Louis L. (1964). " The Concept of and Ideal Teacher Student Relationship." *The Journal of Educational Research.* 58(6) : 112 – 117.

Valett , Robert E. (1986, April). " Effective Discipline : 10 Steps to Successful Performances," *Resources in Educational Resources Information Center.* Vol 21 No. 4 : 109.

Vincent, Elizabeth Lee. (1961). *Human Psychological Development.* New York : The Ronald Press Company.

Weisfeld, David. (1974). "cognitive Styles of Discipline," *Dissertation Abstracts International. 35 , 1930 – B.*

Wiggins, Jerry S. and Others. (1971). *The Psychology of Personality.* Massachusetts : Addison Wesley Publishing.

Wrenn, C. Gilbert and Robert P. Larsen. (1969). *Studying Effectively.* Stanford : Stanford University Press.

Yamane , Taro. (1967). *Statistic : An Introductory Analysis.* 2nd ed. New York : Harper.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/ ๑๑ ๕๖๑ วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง "องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย ขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์เวธนี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทศวร มณีสรีขำ และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามให้ นางสาวทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ ๑๑๕๔

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๔ พฤศจิกายน 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง "องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 – 4 คณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2547 - มกราคม 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 02-4654467 มือถือ 06-3982915

ที่ ศธ 0519.12/ /1596

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

29 พฤศจิกายน 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง "องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 – 4 คณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2547 - มกราคม 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 02-4654467 มือถือ 06-3982915

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษา องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักศึกษาในการตอบแบบสอบถามซึ่งตรงต่อความเป็นจริงของนักศึกษาที่สุด คำตอบจากนักศึกษาจะมีประโยชน์อย่างยิ่งที่จะนำไปใช้เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการวางนโยบายในการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 9 ตอนดังนี้

   ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สาขาวิชา อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

   ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

   ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

   ตอนที่ 4 แบบสอบถามภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว

   ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว

   ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน

   ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์

   ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

   ตอนที่ 9 แบบสอบถามวินัยในตนเองด้านการเรียน

2. การตอบแบบสอบถามให้นักศึกษาปฏิบัติตามคำชี้แจงของแบบสอบถามแต่ละตอน
3. การตอบแบบสอบถามจะไม่มีผลใด ๆ ต่อการเรียนของนักศึกษา ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามจะถูกเก็บเป็นความลับ และขอให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามทุกข้อ หากขาดข้อใดข้อหนึ่งจะทำให้แบบสอบถามไม่สมบูรณ์ไม่สามารถนำผลไปวิเคราะห์ข้อมูลได้

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย
นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สาขาวิชา อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย √ ลงใน ( ) หน้าข้อความและเติมคำในช่องว่างที่เป็นความจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ

   ( ) นักศึกษาชาย ( ) นักศึกษาหญิง

2. อายุ.....ปี

3. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

   ( ) ระดับชั้นปีที่ 1

   ( ) ระดับชั้นปีที่ 2

   ( ) ระดับชั้นปีที่ 3

   ( ) ระดับชั้นปีที่ 4

4. สาขาวิชา

   ( ) สาขาภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ, ภาษาไทย, ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน, ภาษาจีนศึกษา, ภาษาเสปน และภาษารัสเซีย

   ( ) สาขาประวัติศาสตร์

   ( ) สาขาปรัชญา สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา

   ( ) สาขาสื่อสารมวลชน และสารสนเทศศึกษา

5. คะแนนเฉลี่ยสะสมของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 .....

6. อาชีพของผู้ปกครอง

   ( ) รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ

   ( ) พนักงานบริษัทเอกชน

   ( ) ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร รับจ้าง ประมง

7. รายได้ของครอบครัว จำนวน ..... บาท/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับการกระทำของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

เป็นประจำ	หมายถึง	ตรงกับการกระทำของนักศึกษาทุกครั้ง
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ตรงกับการกระทำของนักศึกษาเกือบทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ตรงกับการกระทำของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ตรงกับการกระทำของนักศึกษานาน ๆ ครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ตรงกับการกระทำของนักศึกษาน้อยครั้งที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
1	นักศึกษากำหนดเป้าหมายการเรียนในแต่ละวัน และสามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จตามเป้าหมายนั้น					
2	นักศึกษาไม่มีเวลาเตรียมตัวสอบปลายภาค เนื่องจากไม่มีการวางแผนจัดสรรเวลาให้เหมาะสม					
3	นักศึกษาวางแผนการอ่านหนังสือได้สอดคล้องกับตารางสอน					
4	นักศึกษาวางแผนการเรียนของตนเองในแต่ละวัน					
5	นักศึกษาไม่ท้อแท้ในการเรียน แม้ว่าจะเผชิญอุปสรรคมากเพียงใด					
6	นักศึกษาไม่เคยกำหนดเวลาในแต่ละวันสำหรับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม					
7	นักศึกษาไม่เคยเข้าชั้นเรียนทุกวิชาตรงเวลา					
8	นักศึกษาคิดถึงเรื่องอื่นขณะที่ฟังอาจารย์สอน					

9	ในการทำกิจกรรมระหว่างเรียนนักศึกษามักจะมีความคิดแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่แตกต่างไปจากแนวความคิดของเพื่อน ๆ					
10	นักศึกษาจะทบทวนบทเรียนเฉพาะในช่วงเตรียมตัวสอบ					
11	นักศึกษาเข้าเรียนทุกวิชาอย่างสม่ำเสมอ					
12	เมื่อนักศึกษาทำคะแนนสอบได้ไม่ดีจะมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาตนเองด้านการเรียนเพิ่มมากขึ้น					
13	ขณะที่ฟังอาจารย์สอนนักศึกษาจะบันทึกข้อความสำคัญไปด้วย					
14	เมื่อนักศึกษาสอบได้คะแนนดี ทำให้นักศึกษามีความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตน					
15	นักศึกษาตั้งใจเรียนเพื่อให้ได้ผลการเรียนดีที่สุด					
16	เมื่อถึงชั่วโมงเรียน นักศึกษารู้สึกเบื่อหน่าย จนไม่รู้สึกอยากเรียน					
17	เมื่ออาจารย์เข้าห้องเรียนช้า นักศึกษาจะไม่อดทนรออาจารย์ในการสอน					
18	เมื่อนักศึกษาทำการบ้าน นักศึกษาพยายามทำให้เสร็จก่อนแล้วจึงหยุดพัก					
19	เมื่ออาจารย์มอบหมายให้ค้นคว้าหรืออ่านหนังสือเพิ่มเติม นักศึกษาจะรู้สึกเบื่อหน่ายมาก					
20	เมื่อนักศึกษาอ่านหนังสือ นักศึกษาพยายามอ่านให้จบก่อนแล้วจึงหยุดพัก					
21	เมื่อถึงชั่วโมงเรียนนักศึกษารู้สึกง่วงนอน					

22	ในการเตรียมตัวสอบ นักศึกษาจะจัดเรียงวิชาที่จะท่องให้เป็นอันดับ เช่นลำดับความยากง่ายของวิชา หรือลำดับตามตารางสอบ					
23	เมื่อนักศึกษาทำข้อสอบเสร็จ นักศึกษาจะรีบส่งข้อสอบในทันที โดยไม่ได้ทบทวนทั้งที่ยังมีเวลาเหลือ					
24	ไม่ว่านักศึกษาจะทำการบ้าน รายงาน หรือข้อสอบ นักศึกษาจะพยายามทำจนสุดความสามารถเสมอ					
25	เมื่อนักศึกษาสอบได้คะแนนน้อย นักศึกษาก็ไม่เคยขยันเพิ่มมากขึ้น					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	นักศึกษาชอบทำทุกอย่างด้วยตนเองอย่างเต็มที่					
2	ถ้าผลการเรียนยังไม่ดี นักศึกษาก็ไม่ได้ใช้ความพยายามมากขึ้น					

3	ในบทเรียนที่มีเนื้อหายาก นักศึกษาไม่พยายามทำความเข้าใจ เพราะถึงอย่างไรก็ไม่รู้เรื่อง					
4	นักศึกษาปฏิบัติตามคติประจำใจว่า "ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น"					
5	นักศึกษาตั้งใจทำคะแนนการเรียนให้ได้สูงที่สุด เท่าที่จะทำได้					
6	นักศึกษาพยายามตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถ ถ้าผลการเรียนยังไม่ดีพอ					
7	นักศึกษาพยายามตั้งใจเรียนมากขึ้นเมื่อยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้					
8	นักศึกษาตั้งความหวังเกี่ยวกับการเรียนไว้ต่ำ					
9	นักศึกษาพยายามเรียนให้สำเร็จตามที่ได้กำหนดไว้					
10	นักศึกษาไม่มีความพยายาม ที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้ดี					
11	ในบทเรียนที่ยาก ๆ นั้น นักศึกษาจะอ่านซ้ำหลาย ๆ ครั้งจนเข้าใจ					
12	ในการเรียน นักศึกษาทุ่มเทมากเพื่อให้ได้คะแนนดี					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	นักศึกษาช่วยเหลืองานในครอบครัวเท่าที่สามารถช่วยเหลือได้					
2	นักศึกษาเห็นว่าการควบคุมค่าใช้จ่ายของตนเองเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น					
3	นักศึกษาช่วยเหลือสมาชิกในครอบครัวทำงานบ้าน					
4	นักศึกษาเต็มใจที่จะดูแล เมื่อมีสมาชิกในครอบครัวเจ็บป่วย					
5	นักศึกษารู้สึกพอใจที่สมาชิกทุกคนไว้วางใจให้นักศึกษาได้จัดหาสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ในบ้าน					
6	นักศึกษารู้สึกไม่เต็มใจ เมื่อบิดามารดามอบหมายให้ทำงานบ้าน					
7	นักศึกษาได้รับมอบหมายจากบิดามารดา ให้ดูแลความเรียบร้อยภายในบ้าน					
8	บิดา มารดา มอบหมายให้นักศึกษาช่วยดูแลสมาชิกในครอบครัว					
9	นักศึกษาไม่มีความสุขในการปฏิบัติงานตามคำสั่งของสมาชิกในครอบครัว					
10	นักศึกษาไม่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบเรื่องต่าง ๆ ภายในบ้าน					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่ง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	การปฏิบัติตนของผู้ปกครองหรือบิดามารดาที่มีต่อนักศึกษา					
1	ผู้ปกครองยอมรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา					
2	ผู้ปกครองไม่สนใจซักถามเกี่ยวกับการเรียนของนักศึกษา					
3	ผู้ปกครองอนุญาตให้เข้าร่วมกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น ตามความสนใจของนักศึกษา					
4	ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้นักศึกษาไปกวดวิชากับเพื่อน					
5	เมื่อมีเวลาว่างผู้ปกครองไม่เคยที่จะสนใจพูดคุยกับนักศึกษา					
6	ผู้ปกครองช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียน เมื่อนักศึกษาแก้ปัญหาเองไม่ได้					
7	เมื่อนักศึกษาทำคะแนนสอบได้ไม่ดี ผู้ปกครองให้กำลังใจแก่นักศึกษา					

8	ผู้ปกครองไม่เคยชมนักศึกษา เมื่อทำคะแนนสอบได้ดี					
9	ผู้ปกครองให้ความรัก ความอบอุ่นแก่นักศึกษา					
10	เมื่อนักศึกษามีปัญหาเกิดขึ้น ผู้ปกครองไม่เคยช่วยนักศึกษาในการแก้ปัญหา					
11	เมื่อนักศึกษาป่วย ผู้ปกครองจะดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิด					
12	ผู้ปกครองมักจะหากิจกรรมต่าง ๆ มาปฏิบัติร่วมกับนักศึกษาเสมอ					
13	ผู้ปกครองอบรมสั่งสอน ให้นักศึกษาเป็นคนดีมีศีลธรรม					
	การปฏิบัติตนของนักศึกษาที่มีต่อผู้ปกครองหรือบิดามารดา					
1	นักศึกษาปรึกษาปัญหาทุกเรื่องกับผู้ปกครอง					
2	นักศึกษาทำอะไรโดยไม่สนใจผู้ปกครอง					
3	เมื่อนักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการเรียน นักศึกษาจะไม่ปรึกษาผู้ปกครอง					
4	นักศึกษาไม่พอใจ เมื่อผู้ปกครองบอกให้นักศึกษาอ่านหนังสือทุกวัน					
5	นักศึกษาไม่เคยทำความเคารพผู้ปกครอง					
6	นักศึกษารู้สึกยินดีที่ได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ปกครอง					
7	นักศึกษาไม่เชื่อฟังในคำอบรมสั่งสอนของผู้ปกครอง					
8	เมื่อมีเวลาว่างนักศึกษามักให้เวลากับครอบครัว					

9	นักศึกษาแสดงความรัก ความห่วงใยต่อผู้ปกครอง					
10	นักศึกษามอบของขวัญให้กับผู้ปกครองในวันสำคัญเสมอ					

ตอนที่ 6 ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	สถานที่เรียน					
1	ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทสะดวก					
2	บริเวณของห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวนต่าง ๆ เช่น เสียง และ กลิ่นเป็นต้น					
3	นักศึกษาคิดว่ามหาวิทยาลัยมีปริมาณนักศึกษามากเกินไป ไม่เหมาะสมกับอาคารเรียน					
4	ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
5	บริเวณโดยรอบมหาวิทยาลัยสะอาด และ สวยงาม					
6	บริเวณมหาวิทยาลัยมีต้นไม้ปลูกไว้อย่างร่มรื่น					
7	ห้องสมุดมีแหล่งค้นคว้าความรู้ที่หลากหลาย					
8	ห้องสมุดมีขนาดใหญ่ เพียงพอต่อปริมาณนักศึกษา					
9	มหาวิทยาลัยจัดบริการน้ำดื่มไม่เพียงพอกับความต้องการ					
10	ห้องน้ำในอาคารต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยไม่ถูกสุขลักษณะ					
	สื่ออุปกรณ์การเรียน					
1	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีความทันสมัย					
2	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีคุณภาพในการใช้งาน					

3	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีความหลากหลาย					
4	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับรายวิชา					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	การปฏิบัติตนของอาจารย์ที่มีต่อนักศึกษา					
1	อาจารย์รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา					
2	เมื่อได้รับคำแนะนำจากอาจารย์นักศึกษาจะนำไปคิดและปฏิบัติอย่างมีเหตุผล					
3	อาจารย์ให้ความรัก ความอบอุ่นต่อนักศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน					
4	นักศึกษาได้รับความช่วยเหลือทางวิชาการจากอาจารย์ค่อนข้างน้อย					
5	นักศึกษาได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ในเรื่องทั่ว ๆ ไป					

6	อาจารย์ไม่ยอมรับฟังเหตุผลของนักศึกษา					
7	อาจารย์ให้คำปรึกษา เมื่อนักศึกษามีปัญหาส่วนตัว					
8	อาจารย์ไม่ได้ทุ่มเทในการสอนให้กับนักศึกษาอย่างเต็มที่					
	การปฏิบัติตนของนักศึกษาที่มีต่ออาจารย์					
1	นักศึกษาแสดงความเคารพอาจารย์ในห้องเรียน ด้วยความจริงใจ					
2	เมื่ออยู่นอกห้องเรียน นักศึกษาแสดงความเคารพอาจารย์ด้วยความจริงใจ					
3	นักศึกษาแสดงความเคารพอาจารย์เพราะถือว่าเป็นหน้าที่					
4	นักศึกษาตั้งใจเรียนในทุก ๆ วิชาอย่างเสมอต้นเสมอปลาย					
5	นักศึกษาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอาจารย์					
6	นักศึกษาอยากปรึกษาอาจารย์ เมื่อมีปัญหาการเรียน					
7	เมื่อมีปัญหาเรื่องส่วนตัว นักศึกษาจะปรึกษาอาจารย์					
8	นักศึกษามาเรียนทุกวันอย่างสม่ำเสมอ					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	นักศึกษาเป็นคนที่เพื่อนให้ความไว้วางใจ					
2	นักศึกษาได้รับความร่วมมือในการปฏิบัติงานกลุ่มจากเพื่อนน้อยมาก					
3	นักศึกษาปฏิบัติต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียนด้วยความจริงใจ					
4	นักศึกษามักขัดแย้งกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนเสมอ					
5	นักศึกษาไม่เคยให้ความช่วยเหลือเพื่อน เมื่อเพื่อนมีปัญหา					
6	เพื่อนร่วมชั้นเรียนของนักศึกษาให้ความเป็นกันเอง และแสดงความเป็นมิตรกับนักศึกษาอยู่เสมอ					
7	เพื่อนร่วมชั้นเรียนของนักศึกษาไม่ให้ความร่วมมือ เมื่อนักศึกษาขอความร่วมมือในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตาม					
8	นักศึกษาไม่เคยให้กำลังใจเพื่อน เมื่อเพื่อนมีปัญหา					
9	นักศึกษาสามารถปรึกษาเพื่อน เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ					
10	เพื่อน ๆ มักไม่เห็นด้วยกับความคิดของนักศึกษา					
11	นักศึกษาดูแลเพื่อนที่เจ็บป่วยอย่างใกล้ชิด					

12	นักศึกษาไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนในเรื่องต่าง ๆ					
13	เมื่อเพื่อนไม่สบาย นักศึกษาไม่เคยให้ความสนใจ					
14	นักศึกษากับเพื่อนในกลุ่มมักจะทำกิจกรรมร่วมกัน					
15	นักศึกษาให้ความช่วยเหลือเพื่อนในเรื่องการเรียน					
16	นักศึกษาให้ความช่วยเหลือเพื่อนเกี่ยวกับปัญหาส่วนตัว					
17	เมื่อเพื่อนเรียนไม่เข้าใจ นักศึกษาจะรำคาญเมื่อเพื่อนสอบถาม					
18	เมื่อใกล้เวลาสอบนักศึกษากับเพื่อนจะจับกลุ่มติวกัน					
19	เมื่อนักศึกษาทำความผิดเพื่อน ๆ จะไม่ให้กำลังใจนักศึกษา					
20	นักศึกษากับเพื่อนมักจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องการเรียนเสมอ					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความ แล้วโปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักศึกษามากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

บ่อยที่สุด	หมายถึง	การกระทำนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาเป็นประจำ
บ่อย	หมายถึง	การกระทำนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาบ่อย แต่ไม่เป็นประจำ
บางครั้ง	หมายถึง	การกระทำนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อยครั้ง	หมายถึง	การกระทำนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษานาน ๆ ครั้ง
ไม่เคยเลย	หมายถึง	การกระทำนั้นนักศึกษาไม่เคยปฏิบัติเลย

ลำดับ	ข้อคำถาม	บ่อยที่สุด	บ่อย	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคยเลย
	การปฏิบัติตนในห้องเรียน					
1	นักศึกษามาถึงมหาวิทยาลัยทันเวลาเข้าชั้นเรียนของวิชาเสมอ					
2	นักศึกษามักเข้าห้องเรียนสาย					
3	ในขณะที่อาจารย์กำลังสอน นักศึกษาพูดคุยกับเพื่อน					
4	นักศึกษาพูดคุยกับเพื่อนเมื่อคิดว่าอาจารย์ไม่เห็น					
5	เมื่อนักศึกษาทำข้อสอบไม่ได้ นักศึกษาจะแอบดูโน้ตย่อ					
6	นักศึกษามักไม่เข้าเรียน ในวิชาที่นักศึกษาไม่ชอบ					
7	นักศึกษาจะเข้าชั้นเรียนและให้ความสนใจในทุกรายวิชา					
8	นักศึกษาชอบนำงานอื่นมาทำในขณะที่อาจารย์กำลังสอน					
9	นักศึกษาไม่ลอกงานจากเพื่อนๆ เด็ดขาด เพราะคิดว่า " เราก็ทำเองได้ "					
10	นักศึกษาทำข้อสอบไม่ได้ แต่ก็ไม่เคยทุจริตในการสอบ					
11	นักศึกษาไม่ทำผิดระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยกำหนด					
12	นักศึกษามาเรียนโดยสม่ำเสมอและไม่ขาดเรียน					
13	นักศึกษาไม่แอบรับประทานขนมในขณะที่อาจารย์กำลังสอน					
14	นักศึกษาแอบนอนหลับในชั่วโมงเรียน					

15	นักศึกษาไม่นำวิชาอื่นมาอ่านในชั่วโมงเรียน					
	การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน					
1	นักศึกษาแต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อยเมื่ออยู่ในมหาวิทยาลัย					
2	นักศึกษาทะเลาะวิวาทกับเพื่อนในบริเวณมหาวิทยาลัย					
3	นักศึกษาปฏิบัติตามกฎจราจรตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด					
4	นักศึกษาพกมีดเข้ามาในมหาวิทยาลัย					
5	นักศึกษาไม่ดื่มสุรา หรือของมึนเมาภายในบริเวณมหาวิทยาลัย					
6	นักศึกษาชวนเพื่อน ๆ ในมหาวิทยาลัยเล่นการพนัน					
7	นักศึกษาชอบขีดเขียนอักษรหรือภาพใด ๆ ในที่สาธารณะบริเวณมหาวิทยาลัย					
8	นักศึกษาไม่สูบบุหรี่ในบริเวณมหาวิทยาลัย					
9	เมื่อนักศึกษาเก็บของได้ นักศึกษาจะเก็บเอาไว้เอง					
10	นักศึกษาเก็บขยะของตนเองไปทิ้งในถังขยะทุกครั้ง					
11	ก่อนหยิบของผู้อื่นมาใช้ นักศึกษาจะขออนุญาตเจ้าของก่อนเสมอ					
12	นักศึกษาแต่งกายเหมาะสมกับกาลเทศะ					
13	นักศึกษาไม่ชักชวนเพื่อนให้ดื่มสุราหรือของมึนเมาภายในบริเวณมหาวิทยาลัย					

ภาคผนวก ค

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถาม นิสัยทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.862	14	2.145
2	2.722	15	3.130
3	2.198	16	3.606
4	2.145	17	3.416
5	2.145	18	3.055
6	2.183	19	2.750
7	3.795	20	2.497
8	5.041	21	2.814
9	2.145	22	2.397
10	4.816	23	3.416
11	2.145	24	2.236
12	4.320	25	2.145
13	2.236		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .852

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถาม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.575	7	7.638
2	2.443	8	3.051
3	3.000	9	4.025
4	2.966	10	4.249
5	3.035	11	2.824
6	5.000	12	2.828

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .776

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถาม ภาระความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.000	6	2.966
2	2.160	7	3.631
3	4.025	8	3.384
4	2.966	9	2.966
5	5.000	10	2.145

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .611

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถาม สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัว

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.660	13	2.341
2	2.497	14	4.438
3	2.758	15	2.497
4	2.553	16	2.353
5	2.145	17	2.393
6	2.917	18	2.145
7	7.483	19	2.494
8	2.828	20	2.145
9	3.813	21	5.657
10	2.145	22	3.742
11	2.145	23	2.145
12	2.183		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .862

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถาม ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.497	8	4.202
2	2.145	9	2.668
3	2.614	10	3.630
4	2.145	11	7.638
5	2.909	12	4.478
6	4.638	13	4.782
7	5.227	14	2.393

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .858

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถาม สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.162	9	2.679
2	4.025	10	4.660
3	4.704	11	2.145
4	2.368	12	3.162
5	2.397	13	3.000
6	3.360	14	2.260
7	2.582	15	2.400
8	2.145	16	4.194

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .816

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถาม สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.701	11	2.341
2	2.393	12	2.145
3	2.593	13	5.227
4	5.000	14	5.601
5	3.162	15	3.347
6	4.660	16	2.145
7	2.443	17	2.828
8	4.660	18	2.145
9	2.145	19	2.145
10	3.153	20	3.901

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .814

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถาม วินัยในตนเองด้านการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.853	15	2.145
2	3.667	16	2.145
3	2.145	17	2.145
4	2.996	18	3.326
5	2.145	19	2.762
6	5.814	20	2.959
7	3.325	21	2.150
8	2.145	22	2.145
9	2.624	23	3.035
10	2.145	24	2.145
11	2.145	25	2.145
12	3.606	26	4.583
13	2.145	27	2.393
14	3.550	28	2.145

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .751

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาว ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย
วันเดือนปีเกิด	15 ธันวาคม 2522
สถานที่เกิด	เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	24 ถนนเทศบาลสาย 2 แขวงวัดกัลยาณ์
	เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศึกษานารี
พ.ศ. 2541	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
	โรงเรียนพณิชยการราชดำเนิน – ธนบุรี
พ.ศ. 2544	คณะมนุษยศาสตร์ (สื่อสารมวลชน)
	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา)
	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ